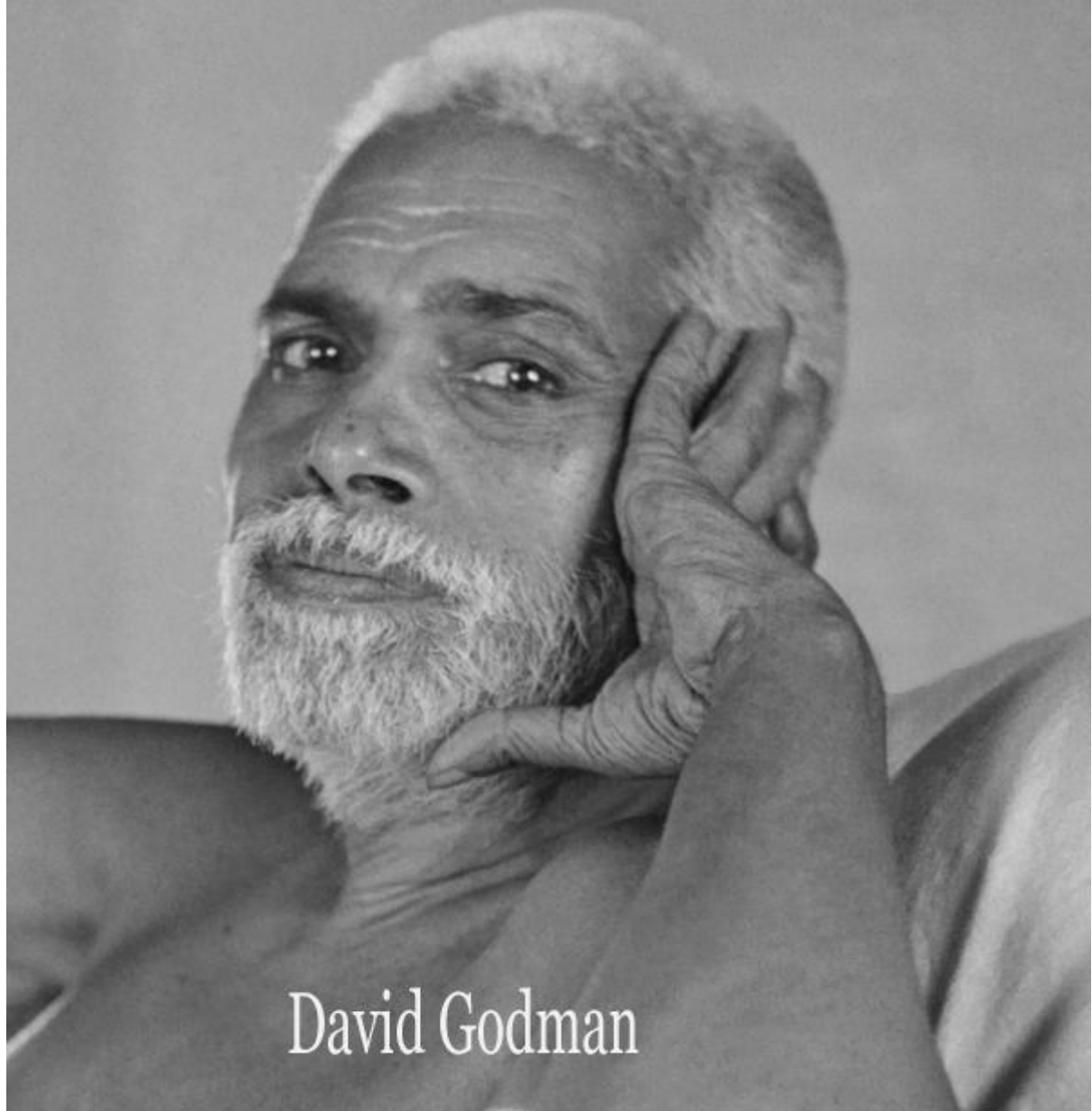

Mostly About Books

Recording the lives and teachings of India's Gurus

David Godman

Kirjoistani

Muutamia vuosia sitten vietin miellyttävän tunnin tai pari kertoen uteliaalle vierailijalle, Michelle Mikklesenille tarinoita siitä, kuinka jotkut kirjoistani kirjoitettiin. Hän piti joistakin anekdooteista niin paljon, että palasi takaisin nauhurinsa kanssa ja pyysi minua kertomaan tarinat uudestaan. Toisella kerralla, hän esitti naisena suorasukaista miestä, kysellen satunnaisilla kysymyksillä, sen sijaan, että tekisi kunnollista haastattelua. Muutamaa päivää myöhemmin hän oli niin mukava, että toimitti minulle tekstin. Tämä on minun muokattu versioni. Kiitos Michelle!

Päätin muutama päivä sitten (heinäkuu 2014) päivittää oheisen esityksen kirjoittamalla oman versioni siitä, mihin kirjaprojekteihin olen osallistunut viimeisen 12 vuoden aikana. Ajattelin, että siitä tulisi pari sivua, mutta päädyin enemmän kuin kaksinkertaistamaan alkuperäisen haastattelun.

Michelle: Voitko aloittaa kertomalla kuinka sinusta tuli kirjailija?

David: Sarja tapahtumia johti siihen. Kun asuin lähellä Ramanasramamia vuonna 1977, huomasin, että asramissa oli monia hyviä henkisiä kirjoja, joita oli vaikea saada. Ne olivat lukittuna huoneeseen asramin navetan lähelle, ja avainta piti hallussaan melko kärttyisä mies asramin toimistossa, joka ei päästänyt ketään huoneeseen. Ilmoittauduin vapaaehtoisena lajittelemaan ne ja muodostamaan kokoelman kirjastoksi, jota ihmiset voisivat käyttää.

Bhagavan istumassa asramin vanhan postitoimiston edessä, joka oli navetan oikealla puolella sijainnut huone. T. N Venkataraman, Bhagavanin veljenpoika, seisomassa navetan oven ulkopuolella. Mouna Swami, joka kirjoitti useimmat kirjeistä, jotka lähetettiin Bhagavanin nimellä, seisomassa postilaatikon edessä. 1960-luvulla postitoimisto päivitettiin ja muutettiin asramin ulkopuolelle. Tilan otti haltuun Arthur Osborne, joka käytti huonetta toimistonaan kirjoittaessaan *The Mountain Path*-lehteen. Oltuaan käyttämättömänä useiden vuosien ajan, otin huoneen omaan käyttöön ja hoidin asramin kirjastoa sieltä käsin noin kolme vuotta vuosina (1978-81). Se oli ensimmäinen kerta, kun asramilla oli toimiva kirjasto Bhagavanin kuoleman jälkeen.

Siellä oli tuhansia kirjoja kaikenlaisista henkisistä aiheista. Kun lopulta sain työn, huomasin, että suurin osa kirjoista oli lähetetty asramiin ilmaiseksi, koska julkaisijat halusivat kirjansa arvioitavaksi asramin, *The Mountain Path*, lehteen. Sitten huomasin, että arvioinnit olivat organisoitumattomassa ja katoavassa tilassa. Kirjoja lähetettiin arvioijille, jotka eivät koskaan arvioineet niitä, tai jos he tekivät, se kesti niin kauan, että kun saatiin vihdoinkin kirjasta arvio, sen painokset olivat jo loppuneet.

Tajusin, että kirjojen tulo hiipuisi, ellen saisi arviointiprosessia järjestettyä kunnolla, joten aloin tehdä arivointeja itse varmistaakseni, että kustantajat olivat tyytyväisiä saaden kirjoillensa tarvittavan huomion. Kun kustantaja huomasi, että pystyin kirjoittamaan hyvin, tai ainakin paremmin kuin hänen vakinaiset arvioijansa, sain muita kirjoitus- ja editointitehtäviä. Muutaman vuoden sisällä päädyin kirjoittamaan koko lehden, pääosin siksi, koska kukaan muu ei halunnut tuota tehtävää. Jälkeenpäin katsottuna minusta tuli kirjailija yksinkertaisesti siitä syystä, että minulla olisi kunnan varasto hyviä kirjoja, joita lukea.

Michelle: Milloin sinulle selvisi, että haluat kirjoittaa kirjan, eikä pelkästään arvioida artikkeleita?

David: Uskon ajatuksen tulleen niiltä eri opettajilta, joiden kanssa olen ollut. Se ei tuntunut olevan minusta lähtöisin. Kun tapailin Nisargadatta Maharajia 1970-luvun lopulla, mainitsin kirjoittavani arvioita *The Mountain Path*, lehteen. Hän loi minuun vahvan katseen, melkein mulkoillen ja sanoi, 'Mikset kirjoittaisi opetuksista kirjaa? Itse opetukset ovat tärkeitä.' Muistan olleeni hyvin yllättynyt tästä ehdotuksesta. Ajatus ei aiemmin käynyt mielessäni. En ryhtynyt toimeen pitkään aikaan, mutta kun vihdoinkin pääsin alkuun, muistin hänen sanansa ja voiman niiden takana. Se tuntui pikemminkin käskyltä kuin ehdotukselta.

Nisargadatta Maharaj

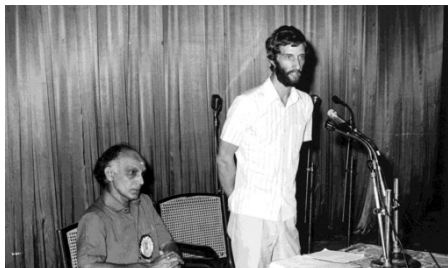
Maharaj rohkaisi minua kirjoittamaan opetuksista, mutta samaan aikaan kehotti välttämään puhumista niistä julkisesti. Noin vuonna 1980 pidin puheen Delhissä Bhagavanin opetuksista. Paluumatkallani Tiruvannamalaihin pysähdyin Bombayssa ja olin Maharajin luona pari päivää. Jonkun täytyi kertoa hänellä puheesta, jonka pidin Delhissä. Kun hän kutsui minut luokseen huoneen etuosaan, menin istumaan häntä vastapäätä, kasvot häntä kohti. Siten ihmiset istuivat, kun hän pisti heidät tulikokeeseen.

'Ei, ei,' hän sanoi, 'istu vieressäni, katsoen kohti ihmisiä.'

Mielialani laski. En tiennyt mitä hänellä oli mielessä, mutta tiesin etten pitäisi siitä.

Hän aloitti pilkkaamalla minua, sanoen, että siinä missä häntä tulee kuuntelemaan vain noin 40 ihmistä, niin minä sitä vastoin olin puhunut sadoille ihmisille Delhissä. Olin mitä ilmeisemmin paljon parempi kuin hän tässä tehtävässä, joten hän pyysi minua pitämään puheen paikalle oleville ihmisille. Yritin väistellä, mutta kun tajusin hänen olevan tosissaan, annoin viiden minuutin tiivistelmän siitä mitä olin puhunut Delhissä. Tunsin olevani kuin ylioppilas fysiikan opiskelija, yrittäen pitää luentoa Einsteinin edessä. Yksi hänen tulkeistaan käänsi samanaikaisesti puheeni.

Puhetta pitämässä Ramana Maharshi seminaarissa vuonna 1980.

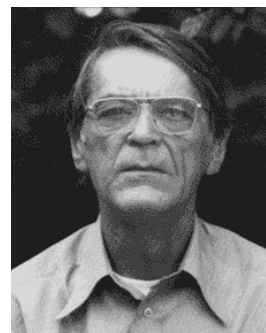
Kun se oli ohi, hän sanoi hiljaa, 'En voi väittää vastaan mistään sanomastasi asiasta. Kaikki mitä sanoit, oli oikein.'

Sitten hän tuijotti minua ja lisäsi, 'Mutta älä tuhlaa aikaasi antaen henkisiä puheita, ennen kuin olet itse valaistunut, ennen kuin tiedät omakohtaisella kokemuksella mistä puhut. Muuten sinusta tulee kuin Wolter Keers.'

Wolter Keers oli Hollantilainen Advaitan opettaja, joka kiersi ympäri Eurooppaa, luennoimassa Advaitasta ja joogasta, ainakin kolmella eri kielellä. Hän oli hyvin sujuvasanainen ja informatiivinen opettaja ja hän kävi tapaamassa Maharajia säännöllisesti. Aina, kun hän tuli, Maharaj huusi hänelle, sanoen, ettei hän ole valaistunut ja hänen ei tulisi esiintyä opettajana, ennen kuin olisi valaistunut. Ymmärsin viestin. Sen jälkeen en ole pitänyt julkisia puheita.

Wolter Keers

Sain enemmän tai vähemmän samanlaisen ohjeen Papajilta. Hän kannusti minua hyvin paljon kirjoittamaan hänestä. Itse asiassa, hän kutsui minut Tiruvannamalaista Lucknowhun koostamaan teosta, joka lopulta julkaistiin nimellä *Nothing Ever Happened* (*Mitään ei koskaan tapahtunut*).

Kun haastattelin häntä video dokumenttia varten vuonna 1993, hän sanoi, 'Kun palaat takaisin länteen, jos ihmiset kysyvät sinulta mitä tapahtui Lucknowssa, pysy hiljaa. Jos he kysyvät uudelleen, naura.'

Hän pyysi minua kirjoittamaan hänestä, mutta hän ei halunnut minun puhuvan hänestä julkisesti. Toisia ihmisiä kannustettiin siihen, mutta ei kirjoittamaan. Toiset ihmiset saivat eri toimeksiantoja, eri ohjeita.

Michelle: Kannustivatko toiset opettajat sinua kirjoittamaan?

Lakshmana Swamy

David: Kun menin ensi keran Lakshmana Ashramiin vuonna 1982, pakenin itse asiassa kirjoittamista. Olin työskennellyt Ramanasramamissa, kirjoittaen heidän lehteensä ja huolehtien kirjastosta useiden vuosien ajan. Halusin vain meditoida ja istua itseoivaltaneen opettajan luona. Muutaman viikon kuluttua saapumisestani, Lakshmana Swamy pyysi minua kirjoittamaan pienen kirjan Saradammasta. Hän selitti minulle, että hän ajatteli hänen luopuvan kehostaan, koska hänellä oli tapana vajota pitkäksi aikaa syvään samadhin tilaan, josta hänet oli vaikea saada takaisin normaaliin tietoisuuteen.

Hän ajatteli, että jos hänellä olisi omia palvojia, hänen täytyisi kohdistaa huomionsa ulospäin toimiakseen heidän kanssaan. Kirjaprojekti oli keino tehdä hänen olemassaolonsa tunnetuksi maailmalle. Noihin aikoihin kummatkin heistä olivat verrattain tuntemattomia. Viivysin heidän asramissaan noin seitsemän kuukautta tuona vuonna. Päivisin meitä oli yleensä pari ihmistä paikalla, Saradamman ja Lakshmana Swamyn lisäksi. Joskus iltaisin muita ihmisiä saapui paikalle. Noin kahden viikon aikana, kun Saradamma oli perheensä luona kaupungissa, olin ainoa henkilö siellä, Lakshmana Swamyn lisäksi.

Michelle: Tämä oli toinen kirja, jonka kirjoitit, ensimmäinen oli '*Be As You Are*'.

David: Ei, se oli ensimmäinen. Kirjoitin sen vuonna 1982, mutta sitä ei julkaista ennen kuin vuoden 1986 tienoilla.

Michelle: Mitä tapahtui? Miksi se viivästyi?

Saradamma itseoivalluksensa aikoihin.

David: Se on pitkä tarina. Kun Lakshmana Swamy pyysi minua kirjoittamaan tämän kirjan, minä tietysti suostuin. Hän kehotti minua keskustelemaan Saradammen kanssa ja saada hänen tarinansa mukaan. Kuitenkin, kun lähestyin häntä, huomasin, ettei hän ollut kiinnostunut puhumaan.

Hän ei halunnut kirjaa lainkaan. Hän ei halunnut monien ihmisten tulevan tapaamaan häntä, jonka hän tiesi tapahtuvan, jos kirja joskus julkaistaisiin. Hän oli täysin tyytyväinen senhetkiseen elämäänsä.

Kerroin Lakshmana Swamylle, ettei Saradamma ollut kiinnostunut osallistumaan tähän projektiin. Hän päätti istua hänen vierellään taivuttaakseen hänet kertomaan tarinansa. Hän tiesi, että hänen oli vaikea kieltäytyä pyynnöstä, jos hän olisi henkilökohtaisesti paikan päällä. Tämä oli minulle iso lisäetu, koska se tarkoitti, että pystyin tapaamaan heitä kumpakin joka päivä noin tunnin ajaksi, kun Saradamma kertoi tarinoita elämästään.

Joka Lakshmana Swamyn istuen hänen vierellään, kannustaen häntä puhumaan, oli ajoittain vaikea saada häneltä tietoja.

Joskus hän puhui halukkaasti, mutta toisinaan hän sulkeutui täysin ja kieltäytyi sanomasta mitään. Haastattelutuani häntä noin viikon verran, hän ilmoitti, ettei olisi mukana yhteistyössä, ellei puolet kirjasta olisi Lakshmana Swamysta. Hän ei erityisesti halunnut julkaistavan kirjaa hänestä itsestään, mutta hänen täytyi suostua lopulta, koska se oli ainoa keino saada Saradamma jatkamaan tarinoidensa kertomista. Haastattelut jatkuivat. Kumpikaan ei halunnut kirjan kertovan itsestään, mutta kumpikin halusi kirjan kertovan toisesta heistä.

Lakshmana Swamy oli kertonut Saradammalle monista tapauksista omasta elämästään. Hän kirjoitti kaiken muistamansa ylös, ja haastatteli häntä yksityisesti saadakseen lisätietoja. Kaiken tämän hän kirjoitti suureen lehtiöön, jonka hän aikanaan antoi minulle. Kun olin saanut kirjoitettua peruskertomuksen, kysyin häneltä (Lakshmana Swamylta) lisäkysymyksiä, joihin hän aina mielellään vastasi.

Saradamma, myös itseoivalluksensa aikoina.

Saradamma tuntui muistavan suunnilleen jokaisen minuutin, jokaiselta päivältä ja jokaiselta vuodelta hänen tehdessään henkisiä harjoituksiaan (sadhana). Lakshmana Swamyn täytyi toisinaan johdatella häntä pysymään olennaisessa. Siitä huolimatta, aineisto lisääntyi nopeasti joka päivä. Tajusin, että ”pieni kirjanen” Saradammasta, jonka Lakshmana Swamy oli alunperin visioinut tulisi olemaan melko olennainen kirja.

Eräänä aamuna, kun menin haastattelusessioon Lakshmana Swamyn verannalle, hän ilmoitti, ‘Ei enää tutkimuksia tai haastatteluja. Voit mennä ja kirjoittaa kirjan nyt. Haluan sinun saavan sen valmiiksi kahdessa viikossa.’

Olin tyrmistynyt. Minusta tuntui, että oli vielä paljon hyviä tarinoita, joita kerätä ja mitä tuli kirjan kirjoittamiseen alusta loppuun kahdessa viikossa, en voinut kuvitella kuinka saisin sen aikaiseksi.

Kaksi asiaa johti tähän uhkavaatimukseen. Lakshmana Swamylla oli hyvin vähän rahaa saatavilla kirjan julkaisemiseksi. Hän oli saanut kustannusarvion paikalliselta kirjapainolta, joka sai hänet tajuamaan, ettei hän voinut julkaista laajempaa kirjaa. Kahden viikon määräaika tuli suunnitelmasta tehdä kopio Ramana Maharshin samadhi kirjasta seuraavalla Tiruvannamalin vierailullaan. Hän oli budjetoinut kaksi viikkoa minulle sen kirjoittamiseksi ja noin viikko sen painamiseksi.

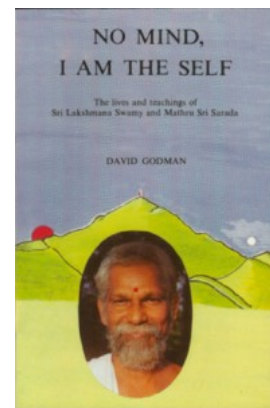
Lakshmana Swamy 70-luvun puolivälissä

Istuin alas kirjoittamaan kirjaa. Kirjoitin ensimmäiset luonnokset käsin ja sitten myöhemmin kirjoitin lopullisen version vanhalla kirjoituskoneella, josta puuttui pari kirjainta. Jouduin kirjoittamaan puuttuvat kohdat myöhemmin käsin. Otin kahden viikon määräajan hyvin vakavasti. Muistan kirjoittaneeni viimeiset päivät kellon ympäri. Valvoin koko yön päivää ennen kuin minun piti toimittaa käsikirjoitus, ja muistaakseni sain sen valmiiksi noin tunti ennen Swamyin klo 9 aamu darshania. Noihin aikoihin hän oli helpommin tavattavissa. Vierailijat istuivat hänen kanssaan ja esittivät kysymyksiä meikein joka päivä. Kumarsin hänen edessään klo 9 ja esitin käsikirjoituksen. Saradamma ei ollut paikalla tuona päivänä, mutta en muista miksi. Hän nauroi ja sanoi, ettei kykene lukemaan sitä, koska rikkoi edellisenä päivänä silmälasinsa eikä saisi uusia pareja muutamaa päivään. Tämä oli ensimmäinen merkki siitä, että emme tavoittaisi määräaikaamme. Viime minuutin kiirehtiminen ei oikeastaan ollut tarpeen. Koska hän ei pystynyt lukemaan sitä itse, niin hänen pyynnöstään luin kappaleen, jossa Saradamma oivalsi Itsen hänen ollessa läsnä. Hän tuntui nauttivan siitä.

Noin viikon kuluttua hän ilmoitti aamun darshanissa, että hän oli lukenut käsikirjoituksen ja pitänyt siitä. Hän katsoi minuun ja ilmeisesti ilmaisi, että olin tehnyt hyvää työtä. Sanon 'ilmeisesti', koska en kuullut hänen sanovan sitä. Muut paikalla olleet ihmiset kuulivat hänen sanovan niin, mutta mitään tällaista ei rekisteröitynyt mieleeni. Lakshmana Swamy on äärimmäisen säästeliäs ylistäessään palvojiaan, muita kuin Saradammaa tietenkin, ja luullakseni se oli ainoa kohteliaisuus, minkä hän on sanonut minusta suoraan. Ja missasin sen. Ehkä hän ajatteli sen olevan pahaksi egolleni kuulla se ja jotenkin varmisti, että kaikki muut paitsi minä kuulivat sen.

Käsikirjoitus meni paikalliselle palvojalle, jolla oli kirjapaino Gudurissa, läheisessä kaupungissa. Valitettavasti, hänellä ei ollut välineitä kirjojen painamista varten. Luullakseni hänen perustuotteensa olivat hääkutsut ja muut vastaavankokoiset nimikkeet. Hänellä ei ollut tarpeeksi kirjaimia tehdäkseen kirjaa, ja hänen päälatojansa tuntui olevan suurimman osan ajasta humalassa. Niille ihmisille, jotka ovat kasvaneet word-prosessoreiden parissa, täytyy sanoa, että aikoinaan kirjoja ladottiin kirjain kirjaimelta. Pieniä metallisia kirjaimia vasaroitiin uriin puiselle lohkolle, metallipintoihin laitettiin mustetta ja sivu painettiin koevedoksena. Kun virheitä havaittiin, metallikirjaimet piti kaivaa esille ja järjestää uudelleen. Saattaa kuulostaa keskiaikaiselta, mutta monien tuotantojen kohdalla, tämä oli, miten suurin osa maailman kirjoista painettiin 1980-luvulle saakka. Se voidaan tehdä melko nopeasti asiantuntijoiden kohdalla, mutta, jos et ole tehnyt tällaista työtä aiemmin, se voi viedä kuukausia ja kuukausia. Niin siinä kävi. Kun vierailu Ramanasramamissa tuli ajankohtaiseksi, vain muutamia sivuja oli kasattu, ja ne olivat täynnä virheitä. Kävi selväksi, ettei kyseinen painotalo kyennyt tähän tehtävään, mutta siihen mennessä painamista varten varatut rahat oli käytetty muihin projekteihin. Käsikirjoitus hyllytettiin muutamaksi vuodeksi ja painettiin vasta vuonna 1986, kun amerikkalainen palvoja astui esiin ja tarjoutui maksamaan sen ja se painettiin isossa painotalossa.

No Mind – I am the Self

Ennen kuin se painetiin vuonna 1986, käytin tilaisuuden hyväksi ja lisäsin muutaman tarinan, jotka olivat tulleet esille välivuosien aikana, ja kävin tekstin uudelleen läpi parantaakseni sen tyyliä. Ensimmäinen luonnos tehtiin todella nopeasti ja se näkyi monissa kohdissa.

Michelle: Kävivätkö sekä Lakshmana Swamy että Saradamma kirjan läpi ennen sen julkaisua?

David: Kyllä, he molemmat ottivat editoinnin hyvin vakavasti. Lakshmana Swamy pystyi lukemaan ja puhumaan englantia melko hyvin, koska hän oli oppinut kielen koulussa ja lukiossa. Muistaakseni hän kävi käsikirjoituksen läpi neljä-viisi kertaa ja joka kerran, kun hän palautti sen minulle, se sisälsi poistettuja kohtia ja kommentteja sivujen marginaaleissa. Kun hän oli viimein tyytyväinen siihen, palvoja, joka osasi hyvin telugua ja englantia luki sen teluguksi Saradammalle ja myös hän teki lukuisia muutoksia. Se oli suurelta osin heidän kirjansa, heidän tarinansa. Minä olin vain kirjuri, joka antoi heidän kirjalleen muodon.

Michelle: Mennään 'Be As You Are' kirjaan. Se on kirja, johon useimmat ihmiset sinut yhdistävät. Kuinka se tuli kirjoitetuksi?

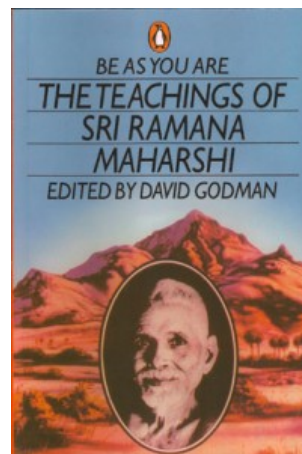
David: Vuonna 1983 palasin Englantiin, toivoen saavani töitä. Olin ollut Intiassa seitsemän vuotta ja suurimman osan viimeisten viiden vuoden aikana olin ollut Ramanasramamin elätettävänä, koska tein heille lukuisia eri töitä— hoidin heidän kirjastoa, editoin heidän lehteä, ja niin edelleen. Halusin palata takaisin Intiaan mukaanani tarpeeksi rahaa ollakseni taloudellisesti riippumaton. Halusin elää asramin ulkopuolella, elättäen itseni, ja halusin käyttää enemmän aikaani meditoiden, ilman riippuvuutta instituutiosta ruoan ja asumisen suhteen. No, se ei onnistunut. Kukaan ei halunnut palkata minua mihinkään tehtävään. Lähetin hakemuksia moniin eri työpaikkoihin, joihin olin ilmeisen pätevä, enkä joko saanut vastausta lainkaan, tai sain hylkääviä päätöksiä. Olin aloittanut ja hoitanut kirjastoa Intiassa viiden vuoden ajan, mutta, kun hain työtä hoitaakseni yksityistä kirjastoa, joka oli pienempi kuin Tiruvannamalin kirjasto, sain vastaukseksi: 'Hyvä Mr Godman, Kiitos paljon varsin kiinnostavasta hakemuksestanne. Kuitenkin, haluamme jonkun, joka on pätevä hoitamaan kyseistä tehtävää.' Tätä jatkui kuukausia. Mokasin jopa yhden haastattelun roskien kerääjänä, koska nauroin väärässä kohdassa. Bhagavan sanoo Maharshin Gospelissa, että jos sinut on määrätty tekemään töitä, et voi välttää sitä, ja jos et ole määrätty tekemään töitä, yrität sitten kuinka kovasti tahansa hakea töitä, kukaan ei palkkaa sinua. Se oli tilanteeni kesällä vuonna 1983. Mitä en ymmärtänyt tuolloin oli, että Bhagavanilla oli muita suunnitelmia minua varten. Vuokraisäntä talossa, jossa asuin, oli filosofian luennoitsija Leicesterin Yliopistossa, ja niin oli myös hänen vaimonsa. Hän oli juuri toimittanut vaimonsa kirjoittaman käsikirjoituksen eräälle päätoimittajalle lontoolaisessa kustantamossa.

Kun päätoimittaja huomasi, että myös hän (hänen miehensä) on filosofian luennoitsija, hän oli sanonut, 'Mikset myös sinä kirjoittaisi meille kirjaa. Haemme aina uusia kirjoja filosofiasta.'

Piristyin kuullessani tämän. Tämä oli jotain, mitä pystyin tekemään. Soitin päätoimittajalle ja kysyin halusiko hän kirjan Ramana Maharshista. Hänen vastauksensa ällistyi minut:

‘Tule välittömästi toimistolleni. Älä mene muualle. Haluamme sinut. Tule heti.’

Useiden kuukausien hylkäyksien jälkeen, tämä oli tervetullut muutos. Tein nopean suunnitelman kirjaa varten ja keskustelin hänen kanssaan muutamaa tuntia myöhemmin. Hän tutki myyntilukuja muiden Ramana kirjojen osalta, jotka olivat julkaistu länsimaissa ja sanoi, ‘Me julkaisemme sen’. Se oli siinä kaikessa yksinkertaisuudessaan. Kanssani tehtiin sopimus ja minut lähetettiin Intiaan kirjoittamaan ‘Be As You Are’. Olin täysin hämmästynyt, koska olin kasvanut uskoen siihen myyttiseen näkemykseen kirjailijasta. Kirjailijaksi haluava käyttää monia kuukausia kirjoittaen kirjaa. Sitten hän viettää kuukausia lähetellen käsikirjoitustaan lukuisille kustantajille, jotka kaikki hylkäävät sen. Sitten, jos hän on onnekas, 101:n kustantaja lopulta sanoo ‘Kyllä’.

Be As You Are

Kohtalonani oli palata takaisin Intiaan ja kirjoittaa kirjoja Bhagavanista, hänen opetuksistaan ja hänen opetuslapsistaan. Kun yritin tehdä jotain muuta, en saanut sitä onnistumaan.

Palasin Lakshmana Asramiin vuonna 1982, päästäkseni pois kirjoitus- ja editointityöstä, jota tein Ramanasramamille. Muutaman viikon sisällä kirjoitin kirjaa. Kun menin seuraavana vuonna Englantiin, toivoen saavani tarpeeksi rahaa, jotta en tarvitsisi tehdä kirjoitustyötä Intiassa, päädyin sopimukseen kirjasta, jonka aiheena on Bhagavan. Se on ollut työni, kohtaloni, enemmän tai vähemmän siitä saakka. Nykyään en yritä taistella sitä vastaan. Nautin siitä.

Michelle: ‘Be As You Are’ oli suuri menestys. Useimmat ihmiset, jotka ovat lukeneet vain yhden kirjan Bhagavanin opetuksista ovat todennäköisesti lukeneet tuon. Miksi uskot, että niin monet ihmiset ostivat ja arvostivat sitä? On olemassa muitakin kirjoja Bhagavanin opetuksista.

David: Kirja menestyi hyvin Intian ulkopuolella, koska sen rakenne teki opetukset saataviksi ja ymmärrettäviksi. Bhagavanin opetukset voivat olla hyvin hämmäntäviä, jos et omaa taustatietoa Vedantasta, tai jos et ymmärrä, että hän antaa eri vastauksia samoihin kysymyksiin, eri ihmisille. Uskoakseni kirja menestyi, koska lukijoille annettiin oikeat avaimet sen ymmärtämiseksi, mitä hän sanoi, sen eri asteisista opetusten tasoista.

Kun menin ensin kerran tapaamaan päätoimittajaa Lontooseen, hän kysyi, oliko minulla esittää näytettä hänelle. Minulla ei ollut, koska olin vain kuvitellut tilanteen aamulla.

Sanoin hänelle, 'Lainaan sinulle minun 'Talks with Sri Ramana Maharshi' kirjan. Se on suurin kokoelma hänen dialogeistaan. Otan varmasti muutamia kohtia tästä kirjasta.'

Kun hain kirjani takaisin muutaman päivän kuluttua, hänellä oli hämmentynyt ilme kasvoillaan.

'Toivon, että kirjasi on parempi, kuin tämä', hän sanoi. 'En ymmärtänyt siitä sanaakaan.'

Tämä kyseinen nainen oli päätoimittajana henkisten kirjojen valiokunnassa, Lontoon suurimmassa kustantamossa. Jos hänenkaltaiset ihmiset eivät ymmärrä Bhagavanin opetuksia lukemalla kirjoja kuten 'Talks', on hyvin todennäköistä, että muut ihmiset eivät myöskään saa niistä paljon tolkkua.

Toinen tekijä mikä vaikutti sen menestykseen, oli Penguin kustantamon kyky jakaa sitä hyvin. Läpi 80- ja 90'-lukujen hämmästyin miten monissa paikoissa näin sen olevan myytävänä. Jos kirjakaupassa oli ainoastaan 10 henkisiä aiheita käsittelevää kirjaa hyllyillä, 'Be As You Are' oli yleensä yksi niistä. Monille ihmisille länsimaissa 'Be As You Are' oli heidän Bhagavanin esittelynsä, yksinkertaisesti siitä syystä, että se oli ainoa kirja Bhagavanin opetuksista, mikä koskaan päätyi paikallisen kirjakaupan hyllylle.

Minä, isäni ja hänen toinen vaimonsa Pat Englannissa vuonna 1999

Muistan, kuinka menin isäni ja hänen toisen vaimonsa kanssa yhteen putiikkiin Pondicherryssä joskus vuonna 1990. He etsivät halpoja vaatteita ja matkamuistoja. Kassan lähellä oli lehtiteline ja hylly, jossa oli neljä kirjaa alennusmyynnissä. Yksi oli Delia Smithin best-seller keittokirja. Toiset kaksi olivat trillerinovelleja, tuon genren kuuluisien kirjailijoiden taholta ja neljäs oli

'Be As You Are'. Isäni oli hyvin otettu löytäessäni minut tuosta seurasta. Päättellen kommenteista, joita hän esitti muille ihmisille, hän ei ollut erityisen vaikuttunut siitä elämästä, jonka olin valinnut itselleni.

Michelle: Kuinka kauan sinulla meni kirjan kirjoittamiseen?

David: Luullakseni kirjoitin sen kolmessa kuukaudessa, useimmiten vapaa-aikanani. Kun palasin Intiaan, otin jälleen hoitaakseni Ramanasramamin kirjaston, ja se oli seitsemän päivää viikossa työ. Tein kirjoitustöitä iltaisin.

Tämän sanominen on kuitenkin hieman harhaanjohtavaa, koska olin viettänyt edelliset seitsemän vuotta lukemalla ja opiskelemalla Ramana kirjallisuutta ja olin viettänyt vuosia harjoittamalla itsetutkimusta melko intensiivisesti. Kaiken tämän lisäksi minulla on ollut monia pitkiä keskusteluja ja väittelyjä muiden palvojien kanssa opetusten kaikista näkökohdista. Kaikki tämä kypsyi ymmärrykseen, jonka esitin kirjassa. Jos muusikko kertoo, että hän vietti vain viikon opettelemalla uutta musiikkia, ymmärretään, että hän vietti useita vuosia ennen kyseistä viikkoa harjoittamalla instrumenttiaan. Laitoin kirjan kasaan muutamassa viikossa, mutta voin myös sanoa, että se oli monien vuosien opiskelun ja harjoittelun tulosta.

Michelle: Kerroit, että kirjoitit 'No Mind – I am the Self' kirjan rikkinäisellä kirjoituskoneella. Oliko teknologiasi parantunut, kun kirjoitit kirjan 'Be As You Are'?

David: Ei oikeastaan. En edes omistanut kirjoituskonetta. Jouduin lainaamaan sellaisen lopullista luonnosta varten. Ennen kuin aloitin työn, ostin kaikki Ramana kirjat, jotka uskoin tarvitsevani asramin kirjakaupasta. Sitten poistin niistä opetukseen liittyvät dialogit ja laitoin ne tiedostoihin. Sitten järjestin leikkeet aiheiden mukaan ja yhdistin keskustelut tyhjälle paperille sellaiseen järjestykseen, joka tuntui minusta järkevältä. Se oli klassista leikkaa ja liimaa menetelmää, mutta tein sen saksilla ja niittaajalla tietokoneen sijaan. En varmaan edes nähnyt tietokonetta kuin viisi vuotta myöhemmin. Kun olin tyytyväinen otteiden järjestykseen, kirjoitin lyhyet ohjeet jokaiselle kappaleelle ja sitten kirjoitin kaiken puhtaaksi. Olin saanut kustantajalta 80,000 sanan rajoituksen. Halusin mennä tuohon rajaan asti ja saada mahdollisimman paljon Bhagavana kirjaan, kuin mahdollista. Se tarkoitti, että pidin selitykset lyhyeinä ja ytimekkäinä. Toisinaan on hyvä, että on tällaisia rajoituksia. Se saa sinut miettimään opetuksien olennaisia kohtia. Myöskin, kokoamalla monimutkaisia ajatuksia puoleen sivuun on hyvä testi opetusten ymmärtämisestä.

Michelle: Kun 'Be As You Are' ja 'No Mind – I am the Self' olivat julkaistu, et julkaissut mitään moneen vuoteen. Mitä teit?

David: Kirjoitin ja tein paljon tutkimustyötä tänä aikana, mutta siitä ei koskaan päätynyt mitään julkaistavaksi, ainakaan kirjan muodossa. Päätin, että haluan kirjoittaa kirjan erinäisistä pyhimyksistä, jotka liittyvät Arunachalaan viimeisten 1,500 vuoden aikana. Monet suuret pyhimykset ovat eläneet ja opettaneet täällä tuona aikana. Heiltä on kirjoituksia tamiliksi ja sanskritiksi, mutta käytännössä mitään heidän teoksistaan ei ole julkaistu englanniksi. Päätin löytää niin paljon materiaalia, kuin mahdollista ja sitten löytää ihmiset, jotka voisivat kääntää ne minulle. Niin paljon pahoja tai outoja asioita tapahtui niille ihmisille, joiden kanssa työskentelin, mikä sai minut epäilemään, että tällä projektilla ei ollut Arunachalan siunausta.

Kaikki tämä tapahtui kauan sitten. Katsotaan, muistanko kaiken. Ystäväni, Robert Butler, oli opetellut klassista, kirjallista tamilia. Hän ilmoittautui vapaaehtoiseksi kääntämään joitakin säkeitä minulle, mutta koska hän oli uusi tamilin kääntäjän hommassa, hän halusi saada materiaalinsa tarkastettavaksi jonkun sellaisen taholta, joka osasi tamilia paremmin, kuin hän.

Robert Butler pyöränsä selässä Osbornen puutarhassa noin vuonna 1981

Lähestyin Sadhu Omia, jota pidettiin yleisesti parhaana tamilinkielisenä runoilijana ja oppineena Ramanasramamin piirissä ja pyysin häntä tarkistamaan muutaman säkeistön minulle, nähdäkseni onko Robertin ymmärrys tarpeeksi hyvä hänen jatkaakseen työtään. Sadhu Om sanoi olevansa hyvin kiireinen muissa töissä, mutta lupasi palata asiaan jossain vaiheessa. Viikkoja kului, mutta mitään ei kuulunut. Sitten Michael James, joka oli hänen pääapulaisensa, lähestyi minua ja sanoi, että Sadhu Om oli luvannut tehdä sen seuraavana päivänä. Michael oli jättänyt säkeistöt hänen pöydälleen, jotta hän voisi aloittaa työskentelyn niiden parissa seuraavana aamuna.

Sadhu Om

Tuona yönä Sadhu Om sai halvauksen, josta ei koskaan toipunut. Hän kuoli muutamaa päivää myöhemmin.

Tuolla välin Robert oli mennyt Englantiin tapaamaan perhettään. Hänen siellä ollessaan, viisumeja esitettiin Britannian ja muiden Kansainyhteisön ihmisille. Hän halusi palata mukanaan maahantulo viisumi, joka mahdollistaisi hänen oleskella täysiaikaisesti asramissa, jossa toivoi jatkavansa työskentelyään kanssani. Sain Ramanasramamin johtajan tukemaan häntä kirjeellä, jossa kerrottiin hänen olevan tulossa Intiaan tehdäkseen vapaaehtoistyötä asramissa. Näiden viisumeiden käsittelyjen kanssa kestää yleensä noin kolme kuukautta, mutta tämän hakemusaika kesti yli vuoden, ilman minkäänlaista päätöstä hallinnolta. Lopulta, joku henkilö Delhissä tarkisti Ramanasramamilta, onko asram oikeasti tukemassa häntä. Joku, joka ei tiennyt tästä järjestelystä mitään vastasi, että asram ei ollut koskaan kuullutkaan hänestä, eikä hän olisi tulossa töihin sinne. Tuo kirje jätti Robertin oman onnensa nojaan Englannissa, koska Intian hallitus oli vakuuttunut siitä, että hän oli väärentänyt viisumihakemuksensa.

Sitten lähestyin kuuluisaa tamilinkielistä kääntäjää nimeltä Vanmikinathan ja ilahduin, kun hän lupasi auttaa minua. Annoin hänelle 53 säkeistöä Tevaramseista, jotka olivat kirjoitettu kuuluisien pyhimysten taholta liittyen Arunachalaan kuudennen ja yhdeksännen vuosisadan aikana. Se oli mutkikasta materiaalia kääntää, joka tarvitsi asiantuntemusta tuon ajan tamilinkielisestä kirjallisuudesta. Vanmikinathan oli jo kääntänyt ja julkaissut runoja tuolta ajalta, joten olin tosi onnellinen saadessani hänet mukaan. Muutaman päivän kuluttua sain häneltä kirjeen, jossa hän kertoi saaneensa työn valmiiksi, että hän tekisi siitä kopion ja postittaisi sen minulle seuraavana päivänä. Olin vaikuttunut hänen nopeudestaan. Muutaman päivän päästä sain häneltä toisen kirjeen, jossa luki suunnilleen seuraavaa:

‘Hyvä Herra Godman, käänsin säkeistösi ja jätin ne pöydälleni suunnitellen kopioivani ne myöhemmin. Sitten tuulenpuusta tuli ikkunasta sisään, otti paperisi ja lennätti ne ulos puutarhaan. Kun menin ulos kerätäkseni ne, niistä ei näkynyt jälkeäkään.’

Hän päätyi pidennettyyn kiistaan Ramakrishna Mathin kanssa Madrasissa erään toisen heille kääntämänsä kirjan takia, ja menetin hänen palveluksensa. Jonkin aikaa minua auttoi, Ratna Navaratnam, Sri Lankalainen oppinut, joka oli vanhan tamilinkielen asiantuntija ja Bhagavan palvoja. En muista miksi hän jättäytyi pois. Se ei voinut olla mitään erityisen pahaa, tai muistaisin sen.

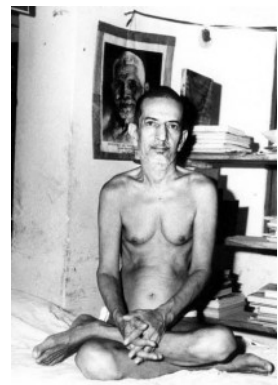

Ratna Navaratnam

Toinen ulkomaalainen oppinut, amerikkalainen nainen, joutui myös tämän draaman pariin. Hän halusi tehdä väitöskirjan 'Arunachala Mahatmyamista', sanskritinkielisestä teoksesta, jossa on tallennettuna kaikki Puranoiden kertomukset ja legendat liittyen Arunachalaan. Suunnitelmana oli, että hän muuttaa Tiruvannamalahin poikansa kanssa ja tekee työnsä täällä. Muistan, että jossain vaiheessa hän järjesti pojalleen mahdollisuuden käydä vuoden postitse ranskalaista koulua täältä käsin. Järjestin kaikki paperityöt täällä päässä. Rekisteröin hänet Madrasin Yliopistoon ja järjestin hänelle sinne sanskritinkielen professorin toimimaan hänen opinnäytteensä ohjaajana, koska hän ei voinut tehdä valmistajaistyötään täällä ilman sellaista. Näin kaiken tämän vaivan, koska hän oli luvannut tehdä minulle käännöksen 'Arunachala Puranamista' täällä ollessaan. Tämä on tamilinkielinen teos, jossa on tallennettu suurin osa kertomuksista, jotka ovat 'Arunachala Mahatmyamissa'. Kaikki oli valmiina hänen tuloaan varten, mutta Intian lähetystö Pariisissa antoi hänelle väärän hakemuksen täytettäväksi (turistiviisumihakemuksen) ja kun se käsiteltiin, se hylättiin, koska Intiassa ei voi tehdä akateemista työtä turistiviisumilla. Hänen täytyi hylätä kaikki tutkimussuunnitelmansa ja jäädä Ranskaan miehensä ja poikansa kanssa. Kun viisumihakemuksesi on kerran hylätty, et voi anoa sitä uudestaan, vaikka kyseessä olisi hallinnon virhe antaessaan väärän kaavakkeen täytettäväksi. Toinen resurssi menetetty.

Tämän kaiken jatkuessa, jatkoin materiaalin keräämistä. Löysin Arunachala Mahatmyamin version nimeltä 'Kodi Rudra Samhitain' hallinnon omistamassa kirjastossa Madrasissa. Koska siitä oli olemassa vain palmunlehti versio, minun piti hoitaa eräs pandiitti kopioimaan se minulle kirjastossa. Ainoa henkilö, jonka tunsin, joka osasi tarpeeksi sanskritia selvittääkseen tällaisesta tehtävästä oli palvoja nimeltä Jagadish Swami, joka asui Ramanasramamissa. Annoin hänelle xerox kopion ja hän lupasi katsoa sitä ja kertoa jälkeen päin, jos hän olisi kykenevä kääntämään sen.

Jagadish Swami

Ennen kuin hänellä oli mahdollisuus käydä se läpi, hän kuoli meditoidessaan huoneessaan. Hän istui jalat ristissä metallituolilla, jonka on pitänyt olla erittäin epämiellyttävää, illalla tavalliseen meditaatioonsa, ja hänet löydettiin seuraavana aamuna edelleen siinä jalat ristissä, mutta ehdottomasti kuolleen. Oletan, että se oli hyvä tapa kuolla, mutta toivoin todella, ettei käsikirjoituksellani ollut mitään tekemistä sen kanssa.

Muutamaa päivää myöhemmin tein pradakshinan Arunachalan ympäri. Olin kasvot kohti vuorta, kun saavuin Ganesh temppelille ja altaalle, joka on noin kolmannes matkan vuoren ympäri.

Nandi patsas Ganesh temppelin vieressä pradakshina tiellä, jossa hoidin asiani Shivan kanssa.

Suuntasin puheeni Shivalle ja sanoin, 'Liian monia asioita menee väärin tässä projektissa. Jos et halua minun jatkavan tämän parissa, anna minulle merkki.'

Minun on mainittava, että olin jo kysynyt Saradammalta Lakshmana Asramissa, josko minun tulisi jatkaa tätä työtä, ja oli kieltäytynyt kommentoimista mitenkään.

Hän kertoi, ettei halunnut olla vastuussa siitä. Olin jo kertonut muutamista pahoista asioista, joita oli sattunut. Minun olisi pitänyt ottaa vaarin tästä kiinnostuksen puutteesta ja lopettaa.

Joka tapauksessa, noin päivän kuluttua sain laskun mieheltä Madrasista, joka oli kopioinut 'Kodi Rudra Samhitan' minulle. Luullakseni oletin tuolloin, että lasku oli maksettu ajat sitten. Se oli pieni juttu, mutta otin sen merkinä, että tuli lopettaa.

Verrattuna muihin ihmisiin, jotka olivat osallisina tässä, selvisin melko helpolla. Mursin reisiluuni näihin aikoihin ja vietin 12 viikkoa vetositeissä, mutta jotkut toiset maksoivat paljon kovemman hinnan, kuin minä.

Nadhia Sutara ja äitipuoleni Pat ostamassa hedelmiä Tiruvannamalaissa.

Osa työstä, jonka tein Arunachalan pyhimyksistä ilmestyi lopulta 'The Mountain Path' asramin lehdessä, mutta ei minun nimelläni. Osallistuin jo kirjoittamalla artikkeleita Bhagavanista omalla nimelläni, joten, kun minulla oli muita aiheita tarjottavana, käytin usein jonkun toisen nimeä. Eräs mies, esimerkiksi, oli onnistunut saamaan opiskeluviusumin tullakseen Intiaan, mutta hän ei opiskellut mitään. Sen sijaan hän vain meditoi. Laitoin muutamia artikkeleita hänen nimiinsä, jotta hänellä olisi jotain näytettävää poliiseille, jos häneltä joskus tultaisiin yllättäen kyselemään. Toinen ystäväni, Nadhia Sutara, oleskeli Guhai Namasivaya temppelillä vuorella.

Koska hänen vakinainen virkansa ei ollut kovin varma, laitoin hänen nimensä aartikkeihin Guhai Namasivayasta ja Guru Namasivayasta, toivoen, että mies joka vastasi paikan ylläpidosta olisi tarpeeksi vaikuttanut antaakseen hänen jatkaa oleskeluaan siellä.

Michelle: Ihmeellistä! Olet onnekas, että olet yhä elossa. Mitä päädyit tekemään, kun tämä projekti epäonnistui?

David: Aloin kerätä muisteluja Ramana Maharshin vanhoista palvojista, erityisesti heistä, joista ei ollut ilmestynyt mitään englanniksi aiemmin. Uskoakseni tarkoituksena oli tehdä laaja, yksiosainen antologia, jossa kullekin palvojalle annettaisiin yksi kappale kertoakseen tarinansa. Keräsin paljon hyvää materiaalia, mutta itse kirja ei nähnyt päivänvaloa ennen kuin vasta jokin aika sitten. Tärkeysjärjestykseni muuttui, koska muita projekteja ilmaantui, jotka vaikuttivat jännittävimmiltä ja vetoavammilta.

Annamalai Swami, seisomassa Bhagavanin oikealla puolella ja Madhava Swami.

Noin vuonna 1987 lähestyin Annamalai Swamia ja pyysin voinko haastatella häntä kirjaa varten. Tiesin, että hän oli työskennellyt Bhagavanille asramissa 1930-luvulla ja otaksuin hänen muistelunsa tekevän hyvän luvun kirjaani. Annamalai Swamin kääntäjä, joka oli hyvä ystäväni, lobbasi puolestani mutta ei saanut Annamalai Swamia puhumaan kanssani.

Useita viikkoja kului, jonka aikana Annamalai Swami vankkumatta kieltäytyi kertomasta tarinaansa minulle. Sitten Sundaram, hänen kääntäjänsä sai inspiraation välähdyksen.

Hän kertoi Annamalai Swamille, 'David on jo kirjoittanut hyvän kirjan Bhagavanin opetuksista. Monet tänne tulevista ulkomaalaisista sanovat, että se on paras kirja Bhagavanin opetuksista.'

Tämä kiehtoi Annamalai Swamia, koska hän itse vietti tunnin verran joka iltapäivä vastaten kysymyksiin Bhagavanista ja hänen opetuksistaan. Hän alkoi houkutella ulkomaalaisia vierailijoita asramiinsa, ja hän suostui puhumaan heille sillä ehdolla, että keskustelun ainoa aihe on Bhagavan. Hän ei halunnut puhua mistään muusta. Bhagavan oli sanonut hänelle, ettei olisi sosiaalinen ja, että pysyisi kotona ja meditoisi niin paljon, kuin mahdollista. Ihmiset, jotka halusivat vain meditoida hänen kanssaan kehoitettiin menemään meditoimaan Ramanasramamiin, mutta ihmiset, joilla oli kysymyksiä henkisiin harjoituksiin, tai Bhagavanin opetuksiin liittyen, olivat yleensä tervetulleita, mutta vain siksi ajaksi, kuin Annamalai Swami vastasi heidän kysymyksiinsä. Hän oli vaikea mies tavata, ja vielä vaikeampaa oli saada viettää paljon aikaa hänen kanssaan.

Sundaramin ja Annamalai Swamin kanssa
Annamalai Swamin asramissa vuonna 1994

Annamalai Swami määräsi Sundaramin hankkimaan 'Be As You Are' kirjan ja lukemaan sen hänelle. Annamalai Swami ei osannut hyvin englantia, joten Sundaramin piti kääntää lukiessaan. Annamalai Swami kuunteli lähes koko kirjan, ennen kuin lopulta päätti suostua puhumaan kanssani.

Kun lopulta pääsin tapaamaan häntä, hän sanoi, 'Sinulla on hyvä ymmärrys Bhagavanin opetuksista. Tiedän, että jos puhun sinulle, sinä et tulkitse väärin, mitä sanon.'

Hänen elämästään oli jo julkaistu yksi todella huono versio tamiliksi Suddhananada Bharatin tekemänä, eikä Annamalai Swami halunnut toista, yhtä huonoa versiota julkaistavan.

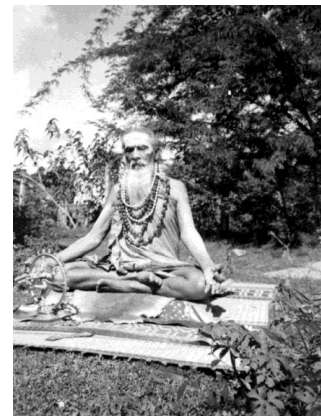
Tuohon asti Annamalai Swami ei ollut kertonut tarinaansa kenellekään, tai oikeastaan minun tulisi sanoa, että hän ei ollut kertonut sitä systemaattisella tavalla. Hän oli kertonut Sundaramille ja muutamille muille ihmisille outoja tarinoita, muttei ollut koskaan yhdistänyt niitä keskenään.

Seuraavien viikkojen ajan menin sinne joka iltapäivä ja haastattelin häntä noin 90 minuuttia. Huomasin pian, ettei tämä tulisi olemaan vain yksi luku kirjassani. Materiaali, jota hän antoi minulle, oli niin hämmästyttävää, niin laajaa, että tiesin, että minulla oli täysimittainen kirja projekti käsissäni.

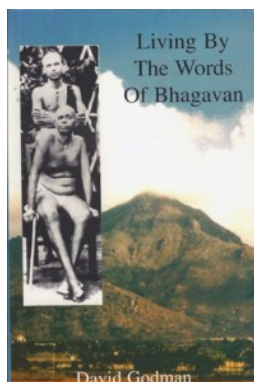
Kun haastattelut olivat valmiit, minulta vei melkein 18 kuukautta tehden tasaista, kärsivällisyyttä vaativaa työtä sekä yksityiskohtien tutkimista kasatakseni kirjan 'Living by the Words of Bhagavan'.

Annamalai Swami oli inspiraation lähde minulle. Hän tuntui olevan malliesimerkki ja ruummillistaa ne ominaisuudet, joita hyvä palvoja tarvitsee, hänen toimiessaan Gurunsa ja asramin kanssa. Ihailin hänen tinkimättömyyttään ja vankkumatonta päättäväisyyttä toimia Bhagavanin ohjeiden mukaan, välittämättä seuraamuksista. Siksi annoin kirjan nimeksi 'Living by the Words of Bhagavan' (Eläminen Bhagavanin sanojen mukaan). Annamalai Swamin koko elämä oli omistettu Gurun sanojen toteuttamiseen.

Suddhananda Bharati

Living by the Words of Bhagavan

Kun Sundaram luki lopullisen version, Annamalai Swami oli erittäin tyytyväinen siihen. Kuitenkin, kun hän järjesti toisen lukutilaisuuden tamilipalvoille, jotka eivät ymmärtäneet alkuperäistä englantia, jotkut heistä huomauttivat hänelle, että muutamat tarinat saattavat saada hänet pulaan Ramanasramamin viranomaisten kanssa. Hän myönsi, että tämä oli todennäköisesti totta. Hän lähetti hakemaan minua ja käski piilottaa käsikirjoituksen eikä antaa kenenkään nähdä sitä.

‘Kun olen kuollut,’ hän sanoi, ‘voit tehdä sille mitä haluat, mutta siihen asti, älä anna kenenkään lukea sitä. Bhagavan käski minun viettää hiljaista elämää eikä tavata monia ihmisiä. En pysty seuraamaan hänen ohjeitaan, jos tänne tulee paljon ihmisiä tapaamaan minua luettuaan tämän kirjan, enkä halua, että elämäni häiritään ihmisten taholta, jotka tulevat tänne valittamaan näiden tarinoiden takia.’

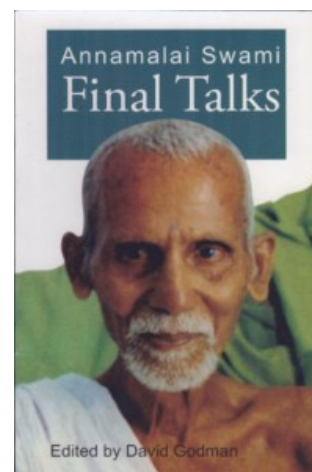
Tämä oli vuonna 1987 muistaakseni. Laitoin sen syrjään, enkä ottanut sitä esille ennen kuin vuonna 1994. Tuona vuonna, hän muutti mielensä ja salli sen printattavan. Vuoden päästä hän kuoli. Minusta hän oli oikeassa julkaisun siirtämisen kanssa. Kun se ilmestyi, se herätti kiinnostusta uusien ihmisten taholta ja monet heistä tulivat valittamaan joistakin tarinoista, joita hän kertoi.

Elämänsä viimeisinä kuukausina hänellä oli nauhuri käytössä hänen antaessaan vastauksia vierailijoille. Sundaramin pyynnöstä editoin näistä keskusteluista uuden kirjan, ‘Final Talks’, joka mielestäni tarjoaa hyvän täydennyksen alkuperäiseen elämäkertaan.

Michelle: Olemme hieman täydentäneet puuttuvia kohtia sinun 1980-luvun kartastasi. Mitä teit muuna aikana?

David: Kerätessäni lisää tietoja Bhagavanin vanhoista palvoista ja vuodesta 1988 eteenpäin, autoin myös Lakshmana Swamia ja Saradammaa maatilkun hoitamisessa, jonka he olivat ostaneet täältä.

Annamalai Swami:
Final Talks

Lakshmana Swamy oli maininnut muutaman kerran, että hän halusi muuttaa takaisin Tiruvannamalaihin. Sundaram, Annamalai Swamin kääntäjää, ja minua pyydettiin etsimään mahdollinen maatilkkku, joka saattaisi sopia hänelle. Me löysimme muutaman paikan, mutta joka kerta, kun Lakshmana Swamy pyydettiin katsomaan niitä, ne eivät vedonneet häneen. Yhdessä vaiheessa me suostuimme ostamaan palan maata lähellä pradakshina-tien ja Bangalore-tien risteystä, mutta omistajat vetäytyivät, hinnasta sovittuaan.

Sitten markkinoille tuli pala maata, joka sijaitsi Government Arts Collegen takana. Suureksi yllätykseksemme Lakshmana Swamy antoi suostumuksen ostaa ennen kuin hän oli edes nähnyt sitä. Vaikuttaa siltä, että hän oli istunut tällä maalla 1950-luvun alussa, kun hänellä oli yhtäkkiä näky itsestään asumassa siellä neljäkymmentä vuotta myöhemmin. Seuraavan kerran kun hän tuli Tiruvannamalaihin, hän katsoi maata ja vahvisti, että tämä oli paikka, josta hänellä oli näky. Hän oli antanut meidän juosta ympäriinsä, tarkastella muita kiinteistöjä ja neuvotella niistä, mutta jotenkin hän näytti tietävän, että hän päätyi elämään paikassa, jossa hän on nyt.

Ilmoittauduin vapaaehtoiseksi kehittämään puutarhaa. Aloittaessamme se oli vain tyhjä kenttä, itse asiassa niin tyhjä, että jouduimme hankkimaan maanmittaajan selvittämään, missä tyhjän kentän kappale loppui ja naapureiden tyhjät kentät alkoivat.

**Saradamman kanssa puutarhassa,
jota tein hänelle ja Lakshmana Swamylle.**

Kartoitimme maan, aidoitimme sen, kaivoimme kaivon ja aloimme istuttamaan puita. Kaivo ei tuottanut vettä, joten päädyimme vetämään vesiputken naapurin kaivolle ja ostamaan vettä häneltä. Noin kolmen vuoden ajan töitä useita tunteja päivässä puutarhassa, kasvatellen puita ja kukkia. Oli rankaa aloittaa tällaista projektia, koska kuivuus vaivasi aluetta. Monsuuni jäi tulematta useana vuonna peräkkäin. Talon rakentaminen aloitettiin Lakshmana Swamya ja Saradammaa varten, mutta työt seisahtui, kun vesi loppui. Olisimme voineet toimittaa vettä tankkiautoilla, mutta huomasimme, että se on liian suolaista käytettäväksi rakennustöihin. Vesi olisi aiheuttanut korroosiota sementissä olevaan teräkseen. Kun työt loppuivat, minä päädyin yövahdiksi paikan päälle. Talo oli täynnä työkaluja ja sementtisäkkejä, mutta ei ollut ikkunoita tai ovia suojelemaan niitä. Taisin nukkua rakennuspaikalla suurimman osan vuodesta, vahtien tonttia ja odottaen sateiden tuloa, jotta työt voisivat jatkua. Kaksi vuotta peräkkäin ostin vettä tankkereilla pitääkseni puutarhan elossa. Kaikki naapuruston kaivot olivat kuivia.

Asuin edelleen Ramanasramamissa ja työskentelin projektin parissa kerätä ja editoida Ramanan palvojien tarinoita. Joskus vuonna 1990 kirjoitin Papajille Lucknowhun, pyytäen, josko hän haluaisi kertoa tarinansa kirjaa varten. Hän vastasi sanomalla, että hän kertoisi mielellään tarinansa, mutta lisäsi, ettei halunnut kirjoittaa sitä itse. Hän pyysi minua toimittamaan kyselylomakkeen ja hän tekisi parhaansa vastatakseen siihen antamalla sanallisia vastauksia, jotka tallennettaisiin nauhurille. Tämä vaikutti hyvältä ehdotukselta.

Papaji, istumassa olohuoneessaan paikassa, jossa hän piti satsangeja useiden vuosien ajan.

Kesti muutama kuukausi päästä alkuun, mutta kun hän lopulta pääsi, hän vietti ainakin tunnin päivässä puhuen varhaisesta elämästään ja yhteistyöstään Bhagavanin kanssa. Hänen muistoissaan näytti olevan muutama merkittävä ero, mutta kun kirjoitin ja pyysin selvennystä, hän vain toisti samat tarinat uudestaan. Vuonna 1992 päätin mennä tapaamaan häntä toivoen saada hänen tarinansa oikaistua. Vietin hänen kanssaan kaoottisen kaksi viikkoa,

kaoottisen, koska hänen vaimonsa kuoli noin kolme päivää saapumiseni jälkeen, mikä tarkoitti suurta häiriötä hänen tavalliseen rutiiniinsa. Hänen perheensä osallistui messuun; oli matka Hardwariin upottaa tuhka Gangaan; mutta kaikkien näiden menemisten ja tulemisten välissä onnistuin saamaan suurimman osan etsimistäni tiedoista. Paljon siitä tuli viime hetken haastattelussa, jonka kävin hänen kanssaan noin tunti ennen kuin junani oli määrä lähteä. Se oli sellainen matka.

Tiruvannamalaissa kävin läpi kaikki muistiinpanoni ja koostin hänen elämästään 50 sivun version, joka keskittyi hänen varhaiselämäänsä ja Bhagavanin kanssa käymiinsä tapaamisiin. Tuolloin en ollut kiinnostunut mistään, joka tuli vuoden 1950 jälkeen. Lähetin sen hieman epäröiden, koska siellä oli vielä muutamia tapahtumia, joita en voinut järjestää oikeaan järjestykseen, mutta hän näytti rakastavan sitä. Hän kutsui minut takaisin Lucknowhun ilmoittaen, että hänellä oli vielä paljon tarinoita, jotka hän halusi kertoa minulle. Menin takaisin maaliskuussa 1993, aikomalla jäädä lyhyeksi ajaksi, mutta päädyin olemaan siellä, kunnes hän kuoli vuonna 1997.

Michelle: Mikä siinä viehätti? Mikä sai sinut jäämään, ja niin pitkäksi aikaa?

David: Ensinnäkin, tunsin hänen voimansa ja tunsin hänen rauhansa. Tässä oli mies Ramanan aikajanalta, julistaen opetuksiaan ja säteillen jonkinlaista käsin kosketeltavaa saktia, joka hiljensi hänen ympärillään olevien ihmisten mielet, ja joissain tapauksissa antoi heille väliaikaisen kokemuksen Itsestä. Se oli kiivas, huumaaava ympäristö, jossa ihmiset kokivat hämmästyttäviä asioita lähes päivittäin. Sen lisäksi oli olemassa lupaus, että saisin häneltä lisää poikkeuksellisia tarinoita. Ensimmäinen vierailuni siellä oli enemmän sellainen nopean toiminnan hyökkäys. Olin tuolloin hyvin rajoitetulla ajalla. Kaikenlaisten hautajaismenojen keskellä minun piti muistuttaa häntä kaiken aikaa, että meillä oli vähän aikaa ja että halusin keskustella hänen kanssaan hänen elämästään. Toisella kierroksella odotin hänen tekemisen aloitteen, mutta outoa kyllä, hän ei tehnyt. Kutsuessaan minut sinne kertoakseen tarinoita, hän ei koskaan osoittanut mitään kiinnostusta sitä kohtaan.

Kaksi viikkoa saapumisestani minulle annettiin kirjaprojekti, jota joku ei saanut tehtyä. Saksalaista lääkäriä nimeltä Gabi, oli pyydetty keräämään haastatteluja, joita Papajilla oli ollut erinäisten vierailijoiden kanssa ja järjestämään ne kirjan muotoon. Hänellä oli hankaluuksia tämän kanssa, koska ei puhunut englantia äidinkielenään.

Minua pyydettiin auttamaan häntä ja kun hän lähti Lucknowsta muutamaa viikkoa myöhemmin, perin koko projektin.

Halusin käyttää siihen aikaa ja tehdä sen kunnolla, mutta Papaji halusi sen tehtävän nopeasti. Hänellä ei tuntunut olevan paljon kärsivällisyyttä pitkien, aikaa vievien projektien kanssa. Hänen mottonsa tuntui olevan 'Tee se ja tee se nyt!'

Annoin hänelle näytteitä joka päivä luettavaksi ja kesti jonkin aikaa selvittää millaisesta tyylistä hän piti. Lopulta onnistuin, kun annoin hänelle käsikirjoituksen juuri ennen kuin hän söi lounasta. Hän vei sen takaisin makuuhuoneeseen lounaan jälkeen ja luki sen huoneessaan. Kun menin talolle uudelleen noin neljän paikkeilla, siellä odotti minua iso vesimeloni nimelläni, ja kun näin hänet seuraavan kerran, hän huudahti: "Juuri tätä haluan! Missä se on? Haluan lukea loput." Hän näytti pettyneeltä, että en voinut yhtäkkiä tuottaa koko kirjaa tyhjästä, hetkessä.

Sen jälkeen, kun tiesin, mitä hän halusi, työ oli helppoa. Luulen, että sain sen valmiiksi noin kahdessa kuukaudessa, mikä oli todennäköisesti vielä liian hidasta Papajin mieltymysten kannalta. Tämä kirja oli muuten 'Papaji Interviews'.

Yksi lisäsy hitauteen oli, että Papaji sai minut mukaan myös filmi projektiin. Amerikkalainen elokuvantekijä, Jim Lemkin, saapui Lucknowhun ja kysyi voisiko tehdä dokumenttia Papajista ja hänen opetuksistaan. Papaji suostui ja lähetti minut mukaan jonkinlaisena neuvojana, haastattelijana ja yleisenä konsulttina. En tiedä miksi sain tämän tehtävän. En ollut koskaan ollut tekemisissä elokuvan tekemisen kanssa. Noin kolmessa kuukaudessa saimme elokuvan valmiiksi. Olin viettänyt ensimmäiset kolme kuukautta Lucknowssa tehden loppuun jonkun toisen kirjan ja auttaen Jimiä hänen elokuvansa kanssa. Ei ollut tosin minkäänlaista merkkiä siitä, että Papaji olisi halukas aloittamaan keskustelua mistään tapahtumista, joita oli luvannut kertoa minulle. Annoin monia vihjeitä, mutta ne eivät tuottaneet tulosta.

Muutaman kuukauden kuluttua ehdotin, että hän voisi vain istua kameran edessä ja kertoa kaikki elämänsä pääkertomukset. En tiennyt mitä muuta voisin tehdä saadakseni hänet puhumaan.

"En voi tehdä sitä", hän vastasi. "Tarvitsisin muistiinpanoja muistuttaakseni, mitä tarinoita halusin kertoa."

Tämä kuulosti uudelta tekosyyllä vastauksen lykkäämiseksi, joten päätin avittaa asiaa hieman.

'Ei haittaa,' sanoin. 'Teen sinulle muistilaput. Teen listan kaikista niistä tarinoista, jotka olen kuullut sinun kertovan ja jokaisesta tapahtumasta minkä olen kuullut, ja järjestän ne kronologiseen järjestykseen. Voit käydä yksitellen listan läpi ja vastata niihin kysymyksiin, mitkä sinuun vetoavat.'

En saanut tähän vastausta, mutta tein listan joka tapauksessa. Annoin sen hänelle eräänä iltapäivänä, hänen juodessaan iltapäiväteetään. Hän tuntui olevan hyvin innostunut ensimmäisistä kysymyksistä, todeten kuinka hyviä kysymykset olivat ja kuinka paljon hän nauttisi niistä puhumisesta. Sitten hän käänsi sivua ja tajusi, ettei hänen tarvitsisi käydä läpi vain kahta sivua. Niitä oli kuusitoista.

Hänen ilmeensä valahti ja hänen innostuksensa katosi. 'Tämä on hyvin pitkä lista,' hän totesi, kaikki innostus poissa.

'No,' sanoin, 'sinulla on ollut pitkä elämä ja se on ollut täynnä mielenkiintoisia tapahtumia.' Toivoin, etten ollut menettänyt mahdollisuuksiani kasaamalla niin paljon kysymyksiä.

'Minun täytyy käydä tämä läpi,' hän sanoi. 'Laitan marginaaleihin merkintöjä asioista, joista haluan puhua.'

Tämä tuntui hyvältä uutiselta. Ainakin hän yrittäisi.

Kysymyslista oli hänen makuuhuoneessaan useita kuukausia, täysin lukematta, niin ainakin sen perusteella, mitä pystyin selvittämään. Toisinaan mainitsin hänelle asiasta ja hän vastasi työskentelevän sen parissa. Mitä hän sitten tekikään, hän ei tehnyt sitä käsillä olevien papereiden kanssa.

Vuonna 1994 sain tiedon, että Annamalai Swami halusi minun painattavan hänen kirjansa. Lähestyin Papajia ja kysyin mihin asiaan minun tulisi keskittyä. Minun on mainittava tässä kohtaa, että olin epävirallisesti perinyt toisen projektin, joka tunnettiin nimellä 'Om Shanti' kirja. Vuonna 1992 ja alkuvuodesta 1993 Papaji aloitti päivittäisen satsanginsa lyhyellä puheella aiheesta, mistä oli inspiroitunut puhumaan sinä päivänä. Niistä oli tehty käsikirjoitukset ja suunnitelmana oli tehdä niistä kirja. Yhdessä vaiheessa Catherine Ingramin oli tarkoitus tehdä se, mutta kun hän kirjoitti Papajille, sanoen, ettei pystyisi tekemään sitä, hän lisäsi 'Ehkä David voi tehdä sen minun sijastani'.

Papaji luki kirjeen ääneen ja sanoi, 'Kyllä, David voi tehdä sen'. Istuin kaukaisessa nurkassa tuohon aikaan, mutta hän ei koskaan katsonut minua, eikä hän koskaan virallisesti pyytänyt minua aloittamaan tehtävää. Koska en erityisesti halunnut kyseistä työtä – minulla oli jo tarpeeksi tekemistä – en koskaan kysellyt siitä itse, ennen kyseistä tapaamista hänen kanssaan vuonna 1994.

Selitin hänelle, 'Minua on pyydetty menemään Tamil Naduun varmistamaan, että tämä Annamalai Swamin kirja tulee painettua kunnolla. Sanoit minulle epäsuorasti, että halusit minun kirjoittavan tämän 'Om Shanti' kirjan, ja elämäkertasi kysymykset ovat edelleen vireillä. Mitä haluat minun tekevän, ja missä järjestyksessä?'

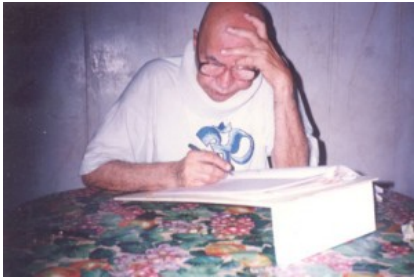
'Kuinka lähellä päätöstä "Om Shanti" kirja on?' hän tiedusteli.

'Yksi versio on saatavilla,' vastasin, 'mutta kukaan ei pidä siitä. Jos ottaisin sen työn, minun täytyisi aloittaa ihan alusta ja tehdä se kokonaan uudelleen. Se veisi todennäköisesti useita kuukausia.'

‘OK,’ hän sanoi. ‘emme halua sitä projektia enää. Se ei ole tarpeellinen. Mene takaisin Tiruvannamalaihin, painata uusi kirjasi ja kun palaat takaisin aloitamme minun elämäkertani kanssa.’

Juuri tämän halusin kuulla. Sain luvan lähteä ja painattaa Annamalai Swamin kirjan; pääsin irti tehtävästä, jota en oikeasti halunnut tehdä; ja sain lupauksen, että hän aloittaisi työskentelemään pääprojektini parissa heti, kun palaan etelästä.

**Papaji käy läpi kysymyksiäni
hänen työhuoneessaan kesällä 1994.**

Niin ei tosin tapahtunut. Asiat harvoin menevät suunnitellusti, kun on kyse Papajista. Heti, kun poistuין talosta mennäkseni Etelä Intiaan South India, hän lähetti jonkun ostamaan ison asiakirjapaperi muistikirjan. Hän otti kysymykseni makuuhuoneesta, puhalsi niistä pölyt pois ja alkoi vastaamaan kysymyksiin kirjoittamalla vastaukset tuohon kirjaan. Ihmiset, jotka olivat siellä, sanoivat hänen viettäneen

tuntikausia päivässä käyden kärsivällisesti läpi kaikki kuusitoista sivua kysymyksiä. Sen on täytynyt olla hänelle epämiellyttävää. Oli kesä, toistuvia sähkökatkoja ja hänellä oli niskatuki, koska hän kärsi nikamatulehduksesta. Se teki hänelle vaikeaksi katsoa alas nähdäkseen sivun, johon oli kirjoittamassa.

Hän jatkoi sitä, tosin, päivä toisensa jälkeen, ja kun lopulta palasin, hän oli kirjoittanut melkein 150 sivua. Sillä hetkellä, kun astuin sisälle taloon, hän laski kynänsä alas, eikä kirjoittanut enää. Olen ajatellut tätä monta kertaa, muuta en silti osaa esittää mitään järkeviä arvauksia miksi. Miksi hänen piti odottaa puoli vuotta, kunnes olin poissa kaupungista alkaakseen kirjoittamaan muistelmiaan, ja miksi hän lopetti sillä hetkellä, kun palasin? Hän oli pyytänyt minua olemaan hänen virallinen elämäkertansa kirjoittaja, mutta hän tuntui kykenemättömältä vastaamaan kysymyksiin, kun oli paikalla. Minun on lisättävä, että kukaan ei koskaan syyttänyt häntä ujoudesta tai arkuudesta. Jos hän halusi jotain, hän teki sen, ja jos hän halusi sanoa jotain, mikään sosiaalinen sovinnaisuus kohteliaisuudessa ei estänyt häntä sanomasta mitä hän halusi sanoa. Hän oli puskutraktorin kaltainen kaikessa tekemisessään.

Nämä käsin kirjoitetut kirjeet olivat juuri sitä mitä tarvitsin kirjani aloittamiseen. Oli monia tapauksia, joita en ollut koskaan ennen kuullut, samoin kuin hyvät versiot tarinoista, jotka tiesin jo. Sain itseni järjestäytymään. Löysin itselleni tietokoneen; rekrytoin vapaaehtoisia, jotka olivat halukkaita kuuntelemaan kaikkia vanhoja satsang-nauhoja löytääkseen kaikki hänen kertomiensa versioiden versiot; Aloin kerätä kirjeitä kaikilta ihmisiltä, joille hän oli kirjoittanut vuosien varrella; Kirjoitin kaikille, joiden osoite oli hänen osoitekirjassaan ja aloin haastatella kaikkia tuntemiani ihmisiä, jotka olivat olleet yhteydessä häneen. Se oli pitkä, pitkä työ, mutta se oli erittäin palkitseva.

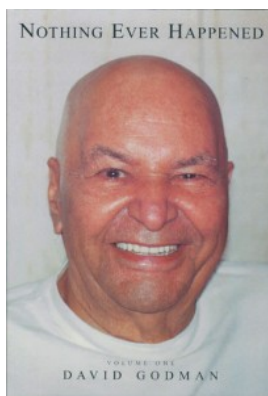
Löysin monia ihmisiä ympäri maailmaa, jotka Papaji oli muuttanut täysin, joskus vain yhden tapaamisen jälkeen hänen kanssaan. Aina kun tarvitsin lisätietoja, kirjoitin luettelon kysymyksistä, ja hän antoi minulle kirjalliset vastaukset.

Hän näytti suosivan tätä muotoa käsitellessään elämäntarinaansa liittyviä asioita. Aina kun kysyin häneltä kysymyksiä hänen opetuksistaan, hän vei luettelon satsangiin ja antoi vastauksia siellä, jotta jokainen voisi välittömästi hyötyä hänen sanomastaan.

Suurimman osan elämästään Papaji kielsi palvojiaan puhumasta hänestä. Hän halusi korkean tason salassapitoa yksityisyytensä suojaamiseksi. Kun aloin kirjoittaa vanhoille palvojille ja pyytää heidän tarinoitaan, he kirjoittivat heti Papajille ja kysyivät, mitä heidän pitäisi tehdä. Olin kertonut heille kaikille kirjeissäni, että tein tämän Papajin luvalla, mutta aivan oikein, he kaikki tunsivat tarvetta tarkistaa. Papaji kannusti ja joissakin tapauksissa jopa käski näitä ihmisiä kertomaan minulle tarinansa. Jotkut ihmiset kertoivat minulle tapahtumista, joita he eivät olleet edes maininneet omille perheenjäsenilleen.

Joka kerta kun lopetin luvun, annoin sen Papajille luettavaksi ja tarkistettavaksi. Aluksi hän kävi sen läpi talossaan ja vei sen myöhemmin aamu-satsangiin ja luki sen siellä. Myöhemmin hän kuitenkin vain sanoi: 'Laita se satsang-pussiin. Luen sen huomenna.' Minun on sanottava, että minua koskettti usko, jonka hän osoitti näissä tilanteissa. En usko, että haluaisin vapaaehtoisesti luettavan elämäkertaa itsestäni 200 ihmisen edessä tarkistamatta ensin, mitä siinä oli. Alussa hän teki muutamia korjauksia, mutta kun sain kuulla, kuinka hän halusi saada tarinansa esitettävän, hän harvoin koski mihinkään niistä. Hän jopa lopetti lukemisen kynä kädessään. Muutaman viimeisen sadan sivun ainoat asiat, joita hän muutti, olivat muutamien intialaisten bhaktojen nimien kirjoitusvirheet, jotka olin kirjoittanut väärin, koska en ollut koskaan nähnyt niitä kirjoitettuna aiemmin. Viimeisen osan hän valmisti noin kuukausi ennen kuolemaansa vuonna 1997. Toisinaan toivon, että olisin työskennellyt hieman kovemmin, jotta olisin voinut antaa hänelle kopion ensimmäisestä kirjasta, mutta se ei ollut valmis vasta vuoden 1998 puolivälissä.

Nothing Ever Happened

Kun Papaji kuoli syyskuussa 1997 sain valmiiksi kirjan 'Nothing Ever Happened' ja palasin takaisin Tiruvannamalaihin ja olen ollut täällä siitä asti.

Michelle: Minkä työn aloitit, kun palasit taksin tänne? Mitä teet tällä hetkellä?

David: En tehnyt mitään vähään aikaan. Pidin taukoa kirjoittamisesta. En tuntenut tarvetta tehdä mitään uutta. Ennen vuoden 1998 puoliväliä oli 'Nothing Ever Happened' kirjan koevedoksia luettavana, mutta sen jälkeen pidin täydellisen tauon työstä noin vuodeksi. Papaji oli pyytänyt minua editoimaan hänen Lucknown satsangeja hänelle ja julkaista ne kirjan muodossa. Hän jopa sanoi minulle missä formaatissa ne tuli tehdä. Se on suuri työ ja olen vasta aloittanut siinä.

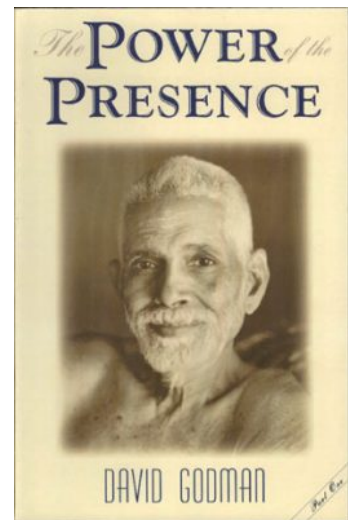
Vuonna 1999 muistin yhtäkkiä 1980-luvulla aloittamani muistokirjoitukset. Kaksi kirjaa Annamalai Swamista ja neljä Papajia koskevaa kirjaa olivat seuranneet minua vuosikymmenen ajan, mutta kun yksi ystäväni täällä pyysi katsomaan yhtä julkaisemattomista luvuista, otin kaiken materiaalin kansioista ja luin ne ensimmäisen kerran ehkä kymmenen vuoden jälkeen. Tajusin, että minulla on vielä paljon hyvää materiaalia, joka ansaitsee painamisen, aloin järjestää sitä kirjan muotoon.

Tuo nimenomainen projekti, 'kolmiosainen The Power of the Presence', alkoi noin kaksi vuotta sitten ja päättyi melko äskettäin, kun sain lopulta viimeisen osan painosta.

Michelle: Julkaiset nyt itse omia kirjojasi. Mikä sai sinut tekemään tuon päätöksen?

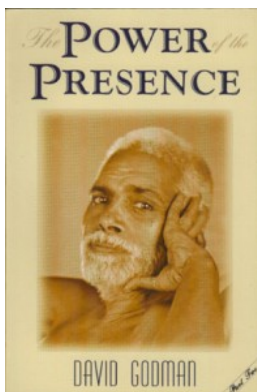
The Power of the Presence, osa 1

David: 2000-luvun puolivälissä lähestyin Penguin kustantamoa Delhissä, nähdäkseni ovatko he kiinnostuneita julkaisemaan kirjasarjan, josta tuli myöhemmin 'The Power of the Presence'. Halusin myös tietää, josko he julkaisisivat intialaisen painoksen sarjasta 'Nothing Ever Happened', koska se on aivan liian kallis intialaisille ostaa. Tällä hetkellä, ainoastaan amerikkalainen painos on olemassa. Sen \$45 hinta on Rs 2,100 tässä maassa. Juuri kenelläkään ei ole varaa sellaiseen.

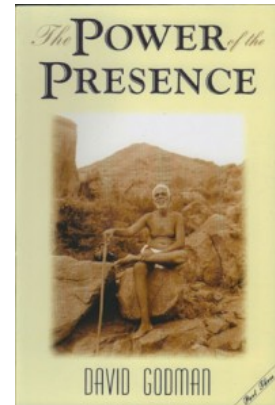
Kun menin tapaamaan hengellisten kirjojen päätoimittajaa Penguin Indian pääkonttorissa Delhissä, nainen, jonka kanssa puhuin, väitti, ettei 'Be As You Are' ole Penguin kirja ja että toimistossa ei ollut tietoa kirjasta eikä minusta. En voinut uskoa, että hän oli tosissaan, mutta hän oli. Kirja on ollut jatkuvasti painossa Indian Penguin -versiolla yli kymmenen vuoden ajan, mutta siitä ei ollut jälkiä, ei heidän luetteloissaan tai tietokoneissaan. Päätin, etten halunnut olla tekemisissä yrityksen kanssa, joka voisi menettää nimikkeitä ja kirjoittajia niin täydellisesti, ettei heidän tietokannastaan näy heidän tietojaan. Hän ei ollut menettänyt vain englanninkielistä laitosta. Hän ei tiennyt mitään useista intialaisista kielistä tuotetuista versioista.

The Power of the Presence, osa 2

Minulla on aina ollut huonoja kokemuksia kaupallisista kustantamoista. Kun 'Be As You Are' julkaistiin ensi kertaa 80-luvun puolella välissä, alkuperäinen kustantaja ei kertonut minulle julkaisusta, eikä lähettänyt minulle edes kopiota kirjasta. Ensimmäinen kopio, jonka koskaan näin siitä oli eräällä ystävälläni, joka oli ostanut sen käytettyjen kirjojen kirjakaupasta.

Päätin lopulta julkaista 'The Power of the Presence' kirjan itse. Koen hyvin palkitsevana olla mukana kaikessa alkuperäisestä ideasta, jakeluun ja markkina-alueisiin tuhansien kilometrien päässä.

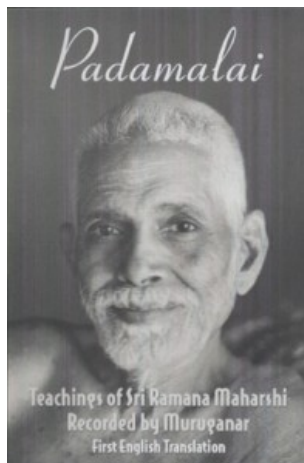
The Power of the Presence, osa 3

Michelle: Uuden Papaji kirjan lisäksi, onko muita tulossa?

David: Työskentelen Bhagavanin opetusten uudella esityksellä, jonka toivon ilmestyvän loppuvuoden puolella. Se perustuu Bhagavanin opetuslausuntoihin, jotka Muruganar on tallentanut Tamil-teokseen nimeltä 'Padamalai'. Se on todennäköisesti kirjan nimi, kun se ilmestyy. On myös muutamia muita mahdollisuuksia, mutta ne ovat niin epämääräisiä, etten halua aloittaa puhua niistä. Luulen, että olen sanonut tarpeeksi yhdeksi iltapäiväksi. En ole puhunut niin paljon kuukausien ajan ja luulen, että menetän ääneni. Tule takaisin vuoden kuluttua ja kysy minulta "Mitä uutta?", Ja minulla saattaa olla jotain muuta kerrottavaa sinulle. Tässä tarpeeksi tähän hätään...

[Tähän päättyi vuoden 2002 haastattelu. Seuraava osio kirjoitettiin ilman haastattelijaa, vuonna 2014:]

Padamalai

David: Kirja, jonka mainitsin viimeisessä kappaleessa, on 'Padamalai', joka julkaistiin lopulta vuonna 2003. Se on otettu samannimisestä tamilinkielisestä teoksesta, jossa on yli 3,000 säkeistöä. Alkuperäisessä tamilinkielisessä versiossa ei ollut minkäänlaista rakennetta, ja monet säkeistä olivat samanlaisia siltä osin, että ne toistivat samaa ajatusta melkein samalla kielellä. Teos ilmestyi lopullisena versiona yhdeksän osaisena sarjana nimeltä 'Sri Ramana Jnana Bodham'. Se sisälsi kaikki Muruganarin hajanaiset säkeistöt, jotka eivät olleet julkaistu missään Muruganarin aiemmissa kirjoissa. Muruganar oli erittäin tuottoisa ja spontaani runoilija, joka, elinaikanaan kirjoitti yli 20,000 säkeistöä Bhagavanista ja hänen opetuksistaan.

Sen jälkeen, kun hän tuli Bhagavanin luokse vuonna 1923, hän antoi valan, ettei kirjoittaisi runoja mistään muusta aiheesta, päätös, johon hän sitoutui loppu elämäkseen.

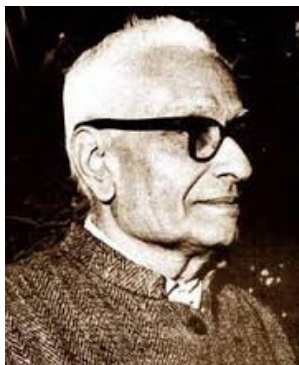
Sadhu Om seisomassa Muruganarin vierellä
Muruganarin Ramanasramam huoneessa.

Muruganar oli nimittänyt Sadhu Omin kirjalliseksi toimeenpanijaksi ja testamentannut kaikki paperinsa hänelle. Viimeisinä päivinä (1970-luvun alkupuolella) Muruganar asui yhdessä huoneessa Ramanasramam sairaalan vieressä. Asramin johto halusi ottaa vastuulleen kaikki hänen paperinsa, mutta Muruganar tiesi, että kukaan muu kuin Sadhu Om ei tuntenut tamilikirjallisuutta ja sitoutunut säilyttämään paperit.

Hän esitti asramille ultimaatumien sanomalla, että jos hänen ei sallita luovuttaa käsikirjoituksia Sadhu Omille, hän polttäisi ne kaikki, koska ei ollut ketään, johon hän luotti käsittelemään niitä oikein. Asram perääntyi ja antoi Sadhu Omin kerätä kaikki käsikirjoitukset. Sadhu Om vietti seuraavat kaksitoista vuotta käsikirjoitusten järjestämisessä ja aiemmin julkaisemattomien jakeiden julkaisemisessa.

Professori K. Swaminathan

Professori K. Swaminathan, joka työskenteli New Delhin keskushallituksessa Gandhin kerättyjen teosten päätoimittajana, oli suuri Muruganarin runouden rakastaja. Hän suostutteli New Delhin hallituksen antamaan avustuksen New Delhi Ramana Kendrälle, joka antaisi sille mahdollisuuden julkaista kaikki jäljellä olevat Muruganarin julkaisemattomat runot. Yhdeksän tamilinkielistä nidettä 'Sri Ramana Jnana Bodham' julkaistiin lopulta. Ne menivät myyntiin hyvin edulliseen hintaan, 10 rs / nide. Sadhu Om kuoli ennen sarjan valmistumista, mutta ihmiset, jotka olivat auttaneet häntä työskentelemään projektissa, jatkoivat muokkaustöitä, kunnes kaikki yhdeksän nidettä oli julkaistu. Yhdeksäs osa ilmestyi Tamilissa vasta 1990-luvun lopulla, yli 25 vuotta Muruganarin kuoleman jälkeen.

Noin vuonna 2000 tai 2001 T. V. Venkatasubramanian, joka oli auttanut minua käännöksissä 'The Power of the Presence' kirjaa varten, mainitsi, että 'Sri Ramana Jnana Bodhamin' viimeinen osa sisälsi tämän pitkän 3000 jakeen teoksen 'Padamalai'. Vaikka jotkut jakeista sisälsivät Muruganarin lausuntoja, jotka joko ylistivät Bhagavanaia tai ilmaisivat kiitollisuutta, suurin osa niistä sisälsi Bhagavanin itsensä antamia opetuksia. Tämä oli minulle kuin kompastuminen haudatun aarteen yli. Olin jo kauan sitten olettanut, että kaikki Bhagavaniin liittyvä opetusmateriaali oli julkaistu ja käännetty, eikä mitään muuta ollut jäljellä. Siksi olin iloinen, kun Venkatasubramanian ehdotti, että tekisimme yhdessä tämän uuden aineiston käännöksen.

Muruganar seisomassa Äidin Tempppelin
ulkopuolella Ramanasramamissa.

Ensimmäinen päätös, jonka teimme, oli muokata kaikki ylimääräiset jakeet, joissa vain toistettiin saman teoksen aikaisemmissa jakeissa esiintyneitä ajatuksia. Jätimme myös pois muutamia, joissa tamilinkieli oli niin epäselvää, että emme voineet minkään viranomaisen kanssa päättää, mitä todella sanottiin. Muruganarin tamilinkieli on tiheä ja monimutkainen ja jopa Sadhu Om joutui toisinaan konsultoimaan häntä jo elossa ollessaan joidenkin jakeiden merkityksestä. Kerran hän vei jakeen Muruganarille saadakseen lopullisen selityksen sen merkityksestä.

Muruganar tuijotti sitä muutaman sekunnin ajan, ennen kuin hänenkin täytyi myöntää, ettei siinä ollut mitään järkeä hänen mielestään.

‘Jonain päivänä,’ hän ilmeisesti totesi, ‘Bhagavan paljastaa meille tämän säkeen merkityksen.’

Tämä saattaa kuulostaa oudolta, mutta on muistettava, että Muruganarin jakeet tulivat hänelle spontaanisti. Toisinaan he näyttivät muodostuvan itsestään valmiiksi hänen päässään ilman paljon tietoista ajattelua. Jos hänellä oli kynä käsillä, hän kirjoitti ne alas paperille ja sitten unohti ne. Myöhemmin vuosina hän kirjoitti ne liuskekivelle liidulla. Jos kukaan ei ollut kopioimassa jaetta paperille, hän pyyhkäisi usein kaiken pois, mikä oli liuskekivillä, tallentaakseen uuden, joka ilmaantui hänen mieleensä.

Kun tämä tapahtui, vanha jae menetettiin ikuisesti. Hän ei ajatellut paljoa kirjoittamansa merkityksestä, joten ei ole yllättävää, että vuosia myöhemmin hänet mystifioitiin läpäisemättömyytensä takia yhtä paljon kuin ne palvojat, jotka pyysivät häneltä selityksiä heille.

Poistettuaamme kaiken päällekkäisen aineiston ja heittämällä pois ne jakeet, joista olimme liian epävarmoja kääntääksemme luotettavasti, löysimme itsellemme noin 1800 jaetta. Päätimme tuoda ne esiin temaattisissa ryhmissä erillisillä luvuilla, jotka on omistettu eri aiheille. Päätimme myös lisätä suuren määrän lainauksia Bhagavanin opetusten muista kirjoista, koska samoja ajatuksia esiintyy toistuvasti koko opetuskirjallisuudessa. Joskus esimerkiksi ‘Talks with Sri Ramana Maharshi’ käytyjen keskustelujen kappale laajeni ja selitti lyhyen kaksirivisen jakeen, jonka Muruganar oli kirjoittanut Padamalaihin.

Sen jälkeen, kun olimme työskennelleet projektin parissa parin kuukauden ajan, Venkatasubramanian ehdotti, että ottaisimme Robert Butlerin auttamaan meitä. Robert ei enää asunut Tiruvannamalaiissa, palattuaan Yhdistyneeseen kuningaskuntaan 1980-luvun puolivälissä huolehtimaan vaikeuksissa olevista vanhemmistaan. Hän meni naimisiin siellä ja hankki suuren joukon huollettavia: vaimon, hänen kolme lastansa edellisestä avioliitosta ja kaksi vanhempaa, jotka huomasivat, että heidän olettamaansa eläkettä ei todellisuudessa ollut. Robert hylkäsi suunnitelmansa palata Intiaan ja vietti vuosia huolehtimalla suurperheestään.

Sivu The Mountain Path lehdestä, jossa näytetään kirjasto, missä työskentelimme, sekä henkilökuntaa. Minä olen keskellä ja Robert on ylärivin keskellä.

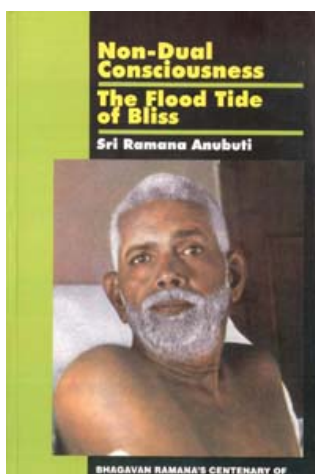
1980-luvun alkupuolella hän oli tullut Ramanasramamiin, jossa hän auttoi minua asramin kirjaston hoitamisessa.

Huomasin pian, että hänellä oli luontainen taipumus kieliä kohtaan. Kahden viikon jälkeen, kun hän oli julistanut opettelevansa tamilia, näin hänet lukemassa tamilinkielistä sanomalehteä eräässä paikallisessa teekaupassa. Vei vain muutaman viikon lisää ja hän oli uppoutunut tamilikirjallisuuden koukeroihin.

Hän teki alustavia käännöksiä tamilinkielisistä runoista noin kuusi kuukautta siitä, kun oli aloittanut opiskelunsa.

Hän palasi Iso-Britanniaan vuonna 1983 ja jatkoi tamilinkielen opintojaan siellä. Noin vuotta myöhemmin, kun hän työskenteli yövartijana tehtaalla, hän onnistui kääntämään keskiaikaisen Manikkavachagarin tehdasalueiden partioiden välillä. 1990-luvulla, kun hän työskenteli tietokoneasiantuntijana paikallisen alueen hallituksessa, Ramana Maharshi -oppimiskeskus Bangaloressa pyysi häntä tekemään käännöksen Muruganarin hartausrunoista. Vaikka hän kamppaili joidenkin jakeiden kanssa ja pyysi apua useilta Intian asiantuntijoilta, hän onnistui kuitenkin tuottamaan julkaistavan käännöksen tekstistä. Monta vuotta myöhemmin, kun hänen kääntämisen osaamisensa ja tietonsa Muruganarin tyylistä olivat kasvaneet merkittävästi, hän tarkisti ja laajensi tekstiä ja julkaisi sen itse.

Robertin ensimmäinen yritys kääntää Muruganaria. Painos on loppu, ja se on korvattu Robertin laajennetulla ja tarkistetulla versiolla.

Kun Venkatasubramanian ehdotti, että kutsuisin hänet auttamaan, Robert ei ollut ollut Intiassa moneen vuoteen. Tajusin, että kommunikoinnista hänen kanssaan oli kulunut myös monta vuotta. Löysin hänen puhelinnumeronsa troolaamalla hänen kotikaupunkinsa hakemistotiedustelun kautta ja soitin hänelle Ramanasramamin portteja vastapäätä olevasta julkisesta puhelinlaatikosta. Tämä tapahtui ennen kuin matkapuhelimet olivat saaneet jalansijaa Intiassa. Kun hän huomasi, missä olin, hän pyysi minua avaamaan oven, jotta hän voisi kuunnella noin minuutin Intian riehakkaita ääniä, jotka kuuluivat asramin porttien ympärillä. Hän kaipasi selvästi Intiaa ja erityisesti Tamil

Nadua. Minun ei kestänyt kauan suostutella häntä liittymään projektiimme. Itse asiassa hän oli iloinen voidessaan löytää haasteen, joka parantaisi hänen jo huomattavaa tuntemustaan kirjallisesta tamilinkielestä.

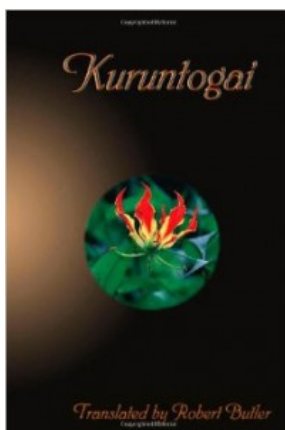
Robertilla oli aina ollut taipumuksia kieliä kohtaan. Hän osasi useita eurooppalaisia kieliä ja oli lopulta päätenyt opiskelemaan ranskaa neljä vuotta Oxfordin yliopistossa Englannissa ja Sorbonnessa Pariisissa. Kerran hän kertoi minulle voittaneensa yliopistossa palkinnon kirjoittamalla vuoden parhaan esseen keskiaikaisessa Provençalissa, vaikka en voi kuvitellakaan, että monia ihmisiä osallistui kilpailuun. Viimeisen vuoden lopussa, mistä syystä hän ei muista, hän löysi itsensä Blackwellin, Oxfordin yliopiston kirjakaupasta, ostamassa sanskritin sanakirjan, sanskritin kieliopin ja opi-itse-sanskritia-kirjan. Hän ei ollut koskaan käynyt Intiassa tai tuntenut vetovoimaa mennä, mutta hän kertoi, että jokin sai hänet ottamaan nämä kirjat, ostamaan, viemään ne kotiin ja tutkimaan niitä.

Hän istui pöydän ääreen, avasi kirjat ja yritti käydä läpi ensimmäiset oppitunnit. Syystä, mitä hän ei tiennyt, hän ei voinut keskittyä niihin. Joka kerta, kun hän istui alas, hän tunsu fyysisen epä mukavuuden ja vietti enemmän aikaa hölmöilyyn, kuin lukien kirjoja. Tämä oli ensimmäinen kieli, johon hän ei ollut pystynyt keskittymään ja oppimaan nopeasti. Lopulta muutaman päivän kuluttua näytti siltä, että oli puolivillaista yritystä poimia perusasiat, hän luopui ja päätti, että tämä oli yksi kieli, jota hänen ei ollut tarkoitus oppia. Pari viikkoa myöhemmin, kun hän istui ristissä jalalla lattialla, hän päätti yrittää uudestaan.

Tällä kertaa oppiminen oli vaivatonta ja hän oppi sanskritinkielen yhtä helposti kuin kaikki muutkin kielensä. Hänellä oli tapana vitsailla, että hänen sanskritinkielinen samskaransa (tapoja ja taipumuksia menneestä elämästään) oli tallennettu hänen polviinsa ja että kun hän oli ottanut oikean asennon, ennen opittu kieli virtasi vaivattomasti takaisin häneen. Hän oli ehdottomasti maanpaossa oleva intialainen pandiitti. 1980-luvulla lähetin hänelle dhoteja postitse Intiasta. Hän vihasi housujen käyttöä, mutta sietäi niitä päivätyössään hallituksessa.

Illalla hän kuitenkin pisti päälleen dhotin, istui ristissä jalat lattialla ja opiskeli tamilin runoutta.

Kuruntogai

Vuosien varrella hän kehitti intohimon Sangam-runouteen, tamilinkirjallisuuden salaperäiseen aikakauteen noin 2000 vuotta sitten. Hän oppi sen tyylin, symboliikan ja kieliopin hienoudet ja oli lopulta tarpeeksi hyvä julkaisemaan käännöksen Kuruntogaiista, joka on yksi suurimmista rakkausrunokokoelmista tältä tamilien historian laiminlyötyltä ajalta.

Käännöstyöryhmämme johtaja oli T. V. Venkatasubramanian, tamililainen brahmiini, joka jatkoi tohtorin tutkintoja Chennain metallurgiassa seitsemän vuoden jatko-opinnolla Lontoon yliopistossa. Vaikka hän rakasti tieteellistä työtä ja olisi todennäköisesti saavuttanut ammattinsa huippunsa, jos hän olisi pysynyt akateemisessa maailmassa, hänen tärkein intohimonsa oli Bhagavan ja erityisesti tamilinkieliset kirjoitukset, joissa oli tallennettu hänen opetuksensa.

Hän jäi eläkkeelle ollessaan vielä kolmekymppinen, osti maata pradakshina-tieltä ja rakensi sinne talon itselleen. Hän teki joka aamu pradakshinan Arunachalan ympäri ja omisti sitten suuren osan loppupäivästä tamilinkielisen kirjallisuuden opiskeluun ja kyseisellä kielellä kirjoitettujen hengellisten klassikoiden opiskeluun.

En ole sisällyttänyt valokuvia Venkatasubramanianista, koska hän on syrjäänvetäytyvä mies, joka ei halua julkista profiilia. Epäilen, voisivatko monet ihmiset, muutamien Ramanasramamissa olevien ihmisten lisäksi, jotka tekevät hänen kanssaan kirjallisia projekteja, edes tunnistaa hänet, jos he ohittavat hänet kadulla. Luulen, että hän pitää nimettömyydestään ja vartioi yksityisyyttään, joten en tunkeudu siihen laittamalla valokuvia hänestä.

Tamilin kirjallisuuden kielioppi on erilainen kuin puhekielen, niin että koulutetut Tamilit eivät osaa lukea omia klassisia tekstejään, elleivät he ole saaneet pitkää koulutusta tamilinkielen proosan sääntöihin ja käytäntöihin. Venkatasubramanian sovelsi tieteellistä älyään tähän työhön. Muutaman vuoden kuluessa hänen opetuksensa kirjallisesta tamilista oli vertaansa vailla. Hänellä oli melkein valokuvamuisti, jonka avulla hän pystyi muistamaan melkein kaiken, mitä hän oli koskaan lukenut tai opiskellut. Hän ajatteli, että tämä oli Intian koulutusjärjestelmän tuote, jolla yleensä opetettiin opiskelijoita, mutta mielestäni siinä oli enemmän. Luulen, että häntä siunattiin luonnollisesti ilman lähes täydellistä muistia jokaisesta tekstistä, jonka hän oli koskaan läpikäynyt.

Muruganar

Venkatasubramanianilla oli voimakas kiinnostus Tevaramseihin, tamilien hartauslauluihin, jotka kolme tamilipyhimystä sävelsi yli tuhat vuotta sitten, mutta muutettuaan Tiruvannamalaihin hän suuntasi energiansa Bhagavanin runoilija/ palvojan Muruganarin teoksien yli 20 000 jakeeseen, jotka ylistivät hänen mestariaan, tai tallensivat hänen opetuksensa. Venkatasubramanian oli auttanut minua useissa luvuissa, jotka käsittelivät ” The Power of the Presence”. Kun työ oli valmis, hän ehdotti, että kiinnitämme huomiomme Muruganarin teoksiin. Suostuin ja aloitimme hedelmällisen yhteistyön, joka on toistaiseksi kestänyt yli 13 vuotta.

Robertin käännöstyö oli hämmästyttävän runollinen, kun taas Venkatasubramanian pyrki kohti kirjaimellista ja proosalista. Hänen ajattelutapansa, mahdollisesti tieteellisen koulutuksen tuloksena, oli nolla toleranssi virheille. Hän halusi merkityksen olevan tarkka ja täydellinen, vaikka lause päättyisikin olemaan paikoin hieman hankala.

Työskentelemässä Robertin kanssa
Tiruvannamalai kodissani vuonna 2008.

Käännöstyömme alkoi Venkatasubramanianin talossa pradakshina-tiellä. Vaikka hän oli tieteen tohtori, hän ei ollut kiinnostunut tietokoneista. Istuisimme jalat ristissä hänen lattiallaan, kynät ja paperit kädessämme ja työskentelimme hitaasti (usein tavu kerrallaan) läpi kaikki jakeet, jotka olimme valinneet kyseiselle päivälle. Jos käännöstyö oli melko helppoa, hän teki yleensä luonnoksen, jota voimme sitten työstää yhdessä noin tunnin ajan. Kun hän oli vakuuttunut siitä, että hän oli selittänyt kaikki merkitykselliset vivahteet, mitä mikäkin merkitsi ja kuinka useat lausekkeet tulisi järjestää, menin kotiin ja vietin tunnin tai kaksi yrittäen luoda tyylikkäämmän version tinkimättä käännöksen eheydestä. Näytin hänelle yleensä versioni seuraavana päivänä. Poikkeuksetta hän päätti, että se tarvitsee lisätyötä, jotta se heijastaisi tarkemmin alkuperäisen tamilinkielen tarkkaa merkitystä. Kun olimme päässeet versioon, joka tyydytti sekä hänen taipumustaan kirjaimellisuuteen että voimakasta halua eleganssiin ja luettavuuteen, lähetin sähköpostiviestin Robertille, usein runsailla muistiinpanoilla, jotka selittivät, kuinka olemme päässeet lopulliseen versioon. Useimpina päivinä pyysimme hänen neuvojansa lauseista, joita parhaista ponnisteluistamme huolimatta emme osanneet tehdä tyylikkäästi englanniksi. Robert kirjoitti usein sen, mitä olimme tehneet ja vaikka hänen versionsa olivat poikkeuksetta parempaa, sujuvampaa englantia, Venkatasubramanian kieltäytyi usein hyväksymästä lopputulosta ja ilmoitti sen poikenneen liian kauas alkuperäisestä tamilinkielisestä kieliopista. Versiota lähetettiin edestakaisin useita kertoja, kunnes me kaikki kolme hyväksyimme lopullisen version.

Vaikka me kolme olemme työskennelleet neljän kirjan parissa yhdessä ja merkittävän määrän pienempien projektien kanssa, on työsuhteemme erityispiirre, että emme ole koskaan istuneet yhdessä samassa huoneessa saman tekstin parissa. Robert lähetti työnsä sähköpostitse Englannista; työskentelin Venkatasubramanianin kanssa Tiruvannamalaissa ja toimin heidän välisenä yhteyshenkilönään. Luova ja kannustava köyden veto Venkatasubramanianin kirjaimellisuuden ja Robertin tyylikkyyden välillä oli pitkän välimatkan suhde, joka päättyi usein siihen, että laadin kompromissiversioita, jotka tyydyttivät meitä kaikkia.

Noin vuonna 2001 Venkatasubramanian päätti kääntää 'Sri Ramana Darsanam', tamiliteoksen, jonka 1950-luvulla kirjoitti Sadhu Natanananda, Bhagavanin oppinut palvoja, joka oli nähnyt Bhagavanin Skandasramissa vuonna 1917.

Natanananda teki kokoelman Upadesa Manjarista (hengellinen opetus), sarja kysymyksiä ja vastauksia, jotka tekivät niin suuren vaikutuksen Bhagavaniin, että se sisällytettiin Tamil-kokoelmaan 'Collected Works'. Seuraavina vuosina Natanananda muokkasi Vichara Sangrahamin (Itsetutkimus) kysymys-vastaus-version ja kirjoitti itse essee version. Tämä teksti on esiintynyt myös kaikissa 'Collected Works' painoksissa, jotka ovat ilmestyneet siitä lähtien, kun Natanananda teki alkuperäisen versionsa Vichara Sangrahamista 1930-luvun alussa. Vuonna 1939 Bhagavan pyysi häntä editoimaan 'Guru Vachaka Kovain', kokoelman hänen puhutuista opetuksistaan, jotka Muruganar oli tallentanut. Palaan siihen myöhemmin, koska se on yksi teksteistä, jotka Robert, Venkatasubramanian ja minä käänsimme yhdessä.

Sadhu Natananandan tyyli oli tiheä, kirjallinen ja paikoin tarpeettomaan laaja. Hän pystyi kirjoittamaan lauseita, jotka jatkuivat usealle sivulle, ja näissä lauseissa saattaa olla useita toissijaisia aiheita, joilla ei näyttänyt olevan juurikaan mitään tekemistä sen yleisen argumentin kanssa, jonka hän yritti esittää. Hän rakasti alaviitteitä niin paljon, että hänellä oli joskus alaviitteitä alaviitteissään. Hänen kirjoitustyyliinsä oli niin koristeellinen, kirjallinen ja tiheästi filosofinen, tavallisilla tamililaisilla olisi ollut hyvin vähän mahdollisuuksia ymmärtää, mitä hän yritti sanoa. Esitin varhaisen käännösluonnoksen Sundaramille, Ramanasramamin presidentille, koska asram oli luvannut julkaista kirjan. Hän palautti sen seuraavana päivänä ylistäen sitä ylitsevuotavasti.

"Tiesin, että se olisi hyvä kirja!" Hän huudahti. "Mutta en tajunnut kuinka hyvä se olisi."

"Etkö ole lukenut alkuperäistä?" Kysyin hieman viattomasti.

"En tietenkään", hän vastasi. Kukaan ei lue Natananandaa alkuperäisenä tamilinkielellä. Emme ymmärrä hänen tekstiään."

Tämä oli alkuperäiseltä tamililaiselta, mieheltä, joka tunsu Natananandan henkilökohtaisesti, ja joka nautti Ramana kirjallisuuden lukemisesta.

Alkuperäisen tekstin läpäisemätön luonne oli asia, johon meidän oli puututtava käännöksessä. Halusimme saada englanninkielisen version osoittamaan alkuperäisen tiheyden sen loputtomilla alalausekkeilla, mutta emme halunneet, että se olisi yhtä vaikeasti ymmärrettävissä kuin tamilinkielinen versio. Siksi jaoimme suurimman osan hänen loputtomista lauseistaan pienempiin yksiköihin, mutta yritimme säilyttää joidenkin Bhagavanin sanojen luonteen. Esimerkiksi tämä, Natanananda saa Bhagavanin selittämään, että Itsen koskettaminen itsessäsi oli Gurun fyysisien jalkojen koskettamisen todellinen merkitys:

”Ainoa Korkein Itse, joka aina loistaa sydämessäsi todellisuutena, on Sadguru. Puhdas tietoisuus, joka loistaa sisäisenä valona "minänä", on hänen armolliset jalkansa. Kosketus pelkästään näiden [sisäisten pyhien jalkojen] kanssa voi antaa sinulle todellisen lunastuksen. Liittyminen heijastuneen tietoisuuden silmään [chitabhasa], joka on yksilöllisyystuntosi [jiva bodha], niihin pyhiin jalkoihin, jotka ovat todellinen tietoisuus, on jalkojen ja pään liitos, joka on sanan 'asi' todellinen merkitys. Kun näistä sisäisistä pyhistä jaloista voidaan pitää kiinni luonnollisesti ja lakkaamattomasti, pidä tämän jälkeen sisäänpäin kääntyneellä mielellä kiinni siitä sisäisestä tietoisuudesta, joka on oma todellinen luonteesi. Pelkästään tämä on oikea tapa poistaa orjuus ja saavuttaa korkein totuus.”

Näyttää siltä, että muistan, että tämä kaikki oli yksi alkuperäinen lause. Lainauksessa esiintyvä sana 'asi' viittaa mahavakyaan 'tat tvam asi' (sinä olet se). Asi tarkoittaa "olet". Bhagavanin metafora osoittaa, että sisäinen olemus paljastuu, kun yksilöllisyys sulautuu puhtaan tietoisuuden "pyhiin jalkoihin".

Kaikki ei ollut yhtä tiivistä kuin tämä. Oli monia viihdyttäviä anekdootteja sekä vakava analyysi monista Bhagavanin opetusten näkökohdista.

Pidin Natananandan lähestymistavasta Bhagavanin opetukseen, koska se oli aina ankkuroitu Bhagavanin oman Itsen kokemuksen advaitaiseen todellisuuteen. Kaikki opetukset, kaikki lainaukset ja kaikki anekdootit johtivat väijäämättä takaisin muodottomaan Itseen, joka löydetään vain ottamalla yhteyttä Itseen.

Sadhu Natanananda istumassa
Tiruvannamalai puutarhassaan.

Eräs saksalainen ystäväni, joka luki käsikirjoituksen ennen sen julkaisua, sanoi minulle: 'Pidän siitä, miten tämä mies kirjoittaa. Hän ei levitä liikaa voita leivälle.'

Siinä Natanananda pähkinänkuoressa: vankka, tutkija filosofi, joka kannusti lukijoitaan aina pitämään kiinni olennaisista asioista, jäämättä kiinni mistään Bhagavanin elämässä ja opetuksista, jotka olivat perifeerisiä keskeisten perusopetusten kanssa.

Älä kuitenkaan saa sellaista käsitystä, että hän oli vain kuiva, pölyinen tutkija, jonka tieto oli vain älyllistä. Hän koki Bhagavanin opetusten totuuden ja levitti sitä suorasta kokemuksesta, ei opiskelemalla saatujen tietojen perusteella. Sri Ramana Darsanam -lehden loppuun lisättiin kaksi Natananandan pitkää runoa, jotka eivät olleet julkaistu tamiliksi. Vaikka he tiivistivät enimmäkseen Bhagavanin opetuksia, oli satunnaisia välähdyksiä kokemuksesta, jonka Natanananda oli saanut hänen harjoituksensa ja Bhagavanin armon kautta. Tässä muutama esimerkki:

”Pääsin eroon taakoista luovuttamalla elämäni Sri Ramanan holhoukseen. Vastuu elämästäni siirtyi hänelle ja sain pelastuksen.

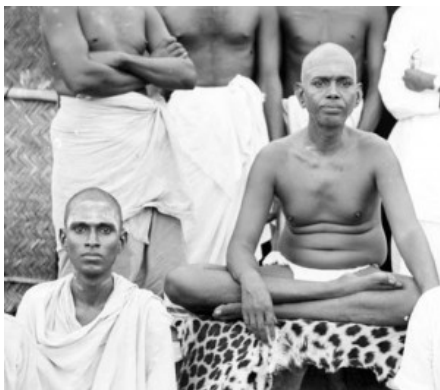
Kun tajusin, että mikään teko ei ollut "minun" tekoni ja että kaikki toiminta oli Herran toimintaa, minut vapautettiin egosta.

Ainoastaan Shiva Ramanan ajatus sai mieleni selväksi ja hävitti kokonaan syntymän ja kuoleman pelon.

Päästämällä irti ahdistavista kiintymyksistä 'minä' kuoli. Kehoa elävöittää nyt oleminen-tietoisuus, se, joka pysyy minun Herranani.

Mitä erinomaisia tekoja minä, koira, tein aikaisemmin, jotka auttoivat minua pääsemään kosketuksiin hänen kanssaan, jolle ei ole vertaista, ja saavuttaen näin pelastuksen?"

Viswanatha Swami istumassa Bhagavan vieressä.

Sadhu Natanananda oli naapurini, kun ensi kertaa asuin Tiruvannamalaissa 1970-luvulla. Ohitin hänet tiellä ajoittain, kun kävelimme taloillemme ja takaisin, mutta emme koskaan edes tervehtineet toisiamme. Eräs Bhagavanin harrastaja Viswanatha Swami kertoi minulle, että hän ei pitänyt siitä, että ihmiset huomasivat hänet tai sanoivat 'hei' hänelle kadulla. Viswanatha Swami oli tosiasiallisesti kirjoittanut johdannon 'Sri Ramana Darsanam' -nimisen tamilinkieliseen painokseen 1950-luvulla, mutta huomasin, että

hänkin katsoi maata Natananandan mennessä ohi. Natanananda oli yksinkertainen, nöyrä mies, joka halusi olla omissa oloissaan ilman, että kukaan häiritsi häntä julkisesti lähtiessään ulos.

Viswanatha Swami esitti johdannossaan seuraavat huomautukset Sadhu Natananandasta:

"Saatuaan niin hienovaraisen ymmärryksen Sadhu Natanananda seurasi Sri Bhagavanin opetusten polkua ja tuli lopulta sellaiseksi, joka saavutti sen todellisen hyödyn. Sadhu Natananandan kirjan avulla, me kaikki voimme saada darshanin Sri Ramana Bhagavanin todellisesta luonteesta ja muodosta, hänen itse nähdessään sen ja lunastettuaan sen."

Kun Venkatasubramanian ja minä olimme valmiiksi työn kirjan parissa, luovutin kirjan Sri Ramanasramamin presidentille ja unohdin koko asian. Se oli valmis painettavaksi ja luulen, että odotin saavani kopion kirjasta muutaman viikon kuluttua. Valitettavasti tapahtui odottamaton draama, josta oli ensin neuvoteltava. Satuina olemaan asramin toimistossa pari kuukautta sen jälkeen, kun olin toimittanut kirjan. Näin pöydällä makaavan kopion käännöksestämme, joka oli tulostettu ja jaettu. Useat ihmiset olivat päättäneet, että se vaatii muokkaamista ja jokainen puolestaan oli kirjoittanut muutoksia käsikirjoitukseen. Huomasin painatuksesta, että monia osia tekstistämme oli muutettu ja että nämä muutokset oli jo sisällytetty viimeisimpään tarkastelemaani tulosteeseen.

Valitettavasti nimettömät toimittajat eivät olleet olleet johdonmukaisia tai perusteellisia. Esimerkiksi joku oli muuttanut 'jivan', 'jevaksi' muutamassa paikassa, mutta ei ottanut huomioon kirjan loppuosaa. Joku muu oli päättänyt, ettei alaviitteitä tarvittu ja ylivivannut ne. Valitettavasti uudelleennumerointia ei tehty, joten alaviitteiden järjestys saattoi olla 1, 2, 4, 5, 7, 9 ja niin edelleen. Jokaisella sivulla näytti olevan jokin uudelleenkirjoitus tai lisäys, joista monet sisälsivät kirjoitusvirheitä tai huonoa kieliooppia. Minusta tuntui, että pätemättömät toimittajat olivat turhaan turmelleet tekstin ja näytti siltä, että nämä epäjohdonmukaiset muutokset näkyisivät painetussa versiossa.

Kävin tapaamassa Venkatasubramaniania, kerroin hänelle, mitä oli tekeillä ja kysyin, olisiko hän halukas tulemaan kanssani asramin presidentin luokse ja huomauttamaan, mitä tapahtui meidän lopulliselle versiollemme. Hän yllätti minut sanomalla, että jotain, mitä on tarjottu Jumalalle, ei voida ottaa takaisin ja että kun tällainen lahja on annettu, ei ole hyväksyttävää palata takaisin ja valittaa siitä, kuinka sitä on käytetty. Olin hämmästynyt. Hän oli niin perfektionisti ja vietti mielellään viikkoja varmistaen, että kaikki mahdolliset virheet kirjassa oli poistettu ennen kuin se meni painoon. Tässä tapauksessa kulttuuriset normit kuitenkin sanelivat hänen suostumuksensa tähän epämiellyttävään tilanteeseen ja antavan virheitä täynnä olevan version, jossa on hänen nimensä etusivulla, tulevan julkaistuksi.

En itse tuntenut olevani sitoutunut tähän kulttuurisopimukseen. Muistin, että Bhagavan valitti virheistä asramin kirjoissa. Hän tarkisti itse asramin kirjoja ja valitti, jos häntä koskevat tosiasiat eivät pitäneet paikkaansa, tai oli painovirheitä. Päätin mennä tapaamaan asramin presidenttiä, Sundaraminia, nähdäkseni voisinko suostutella hänet hylkäämään version, jota levitettiin asramin toimistossa. Valmistautuakseni kokoukseen koostin muutaman sivun törkeämpiä virheitä, jotka olivat hiipineet tekstiin.

Minä ja Nanna Garu asramin huoneessa 1980-luvun lopulla.

Kävellessäni asramiin, näin Nanna Garun kävelevän minua kohti tien toisella puolella. Hän oli Bhagavanin palvoja, jolla oli suuri seuraajakanta Pohjois-Andhra Pradeshissa. Hänen palvojansa kohtelivat häntä suurena oivaltavana olentona. Minulla oli heikko kohta häntä kohtaan, koska hän vaati, että kaikki hänen seuraajansa harjoittavat itsetutkimusta. Suurin osa hänen seuraajistaan olivat kylän naisia hänen osavaltioistaan, mutta hän ei suostunut heidän hartaustaipumuksiinsa.

Kaikkien tuli harjoittaa itsetutkimusta säännöllisesti.

Joka kerta, kun Nanna Garu tuli Ramanasramamiin, häntä seurasi jopa sata ihmistä. En usko, että olin koskaan ennen nähnyt häntä yksin kadulla. Olimme tavanneet muutaman kerran ja keskustelleet Bhagavanista ja hänen opetuksistaan, mutta en kuvaisi hänen olevan joku, jonka kanssa olin erityisen läheinen.

Heti kun hän näki minut, hän juoksi minua kohti, antoi minulle karhunhalauksen ja alkoi huutaa: 'David Godman! David Godman! Kuinka hienoa nähdä sinut täällä! "

Hän ei ollut koskaan käyttäytynyt näin aiemmin, enkä ollut koskaan nähnyt häntä yksin julkisuudessa Tiruvannamalaissa ilman hänen seuraajiansa. Koko kohtaaminen oli hyvin outo.

Jatkoin matkaa Ramanasramamiin, missä olin päättänyt viedä ongelmani ensin Bhagavaniin. Laitoin käsikirjoituksen eteeni samadhi-salin lattialle, kumarrettuani Bhagavanille, istuin alas, suljin silmäni ja kerroin mielessäni erilaiset tapahtumat, jotka olivat johtaneet minut olemaan siellä. Kun avasin silmäni, edessäni oli levy suklaakeksejä. Katsoin ympärilleni, mutta kukaan muu ei ollut siellä. Tätä ei ollut koskaan tapahtunut minulle ennen; se oli toinen outo asia, joka tapahtui muutaman minuutin kuluessa.

Kävin asramin toimistossa tapaamassa Ramanasramamin presidenttiä, Sundaramia, selittäen, mikä painossa oli vikana ja näytin hänelle muutamia esimerkkejä siitä, miten tekstiä oli tarpeettomasti silvottu. Hän näki järkeä siinä, mitä sanoin ja kysyi, kuinka kauan kestää kaikkien virheiden korjaaminen.

Sanoin: "En tiedä. Se voi kestää noin viikon, koska tämä painettu versio sisältää jo muutoksia, jotka eivät olleet alkuperäisessä. Minun on tehtävä sana sanalta vertailu alkuperäiseen selvittääkseen, mitä on muutettu."

Hänen ilmeensä valahti. "Tarvitsen julkaistun kopion tästä kirjasta noin viikon kuluttua. Olen menossa Yhdysvaltoihin ja haluan jakaa kopiot palvojille, joita tapaan siellä. "

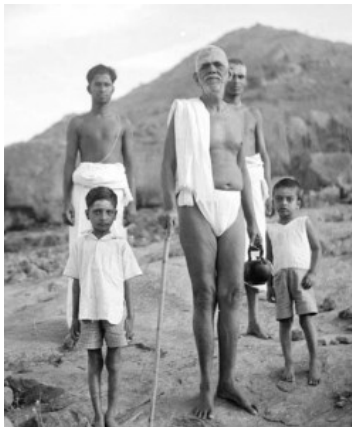
Oli olemassa yksinkertainen ratkaisu. Sanoin hänelle: "Tiedostossa, jonka annoin sinulle pari kuukautta sitten, ei ollut virheitä. Se olisi valmis julkaistavaksi."

Hänen ilmeensä kirkastui. 'Oikeasti! Voimmeko käyttää sitä versiota välittömästi?'

'Se on Word tiedosto,' sanoin. 'Sinun on tehtävä layout eri ohjelmistolla, mutta jos voit tehdä sen tarpeeksi nopeasti, saat kirjasi ajoissa valmiiksi.'

Hän nousi ylös, ja sanoi, 'Tule mukaan,' ja marssi asramin huoneeseen, jossa kirjoja valmisteltiin.

Bhagavan Sundaramin kanssa, asramin tuleva presidentti, seisomassa hänen keppinsä vieressä.

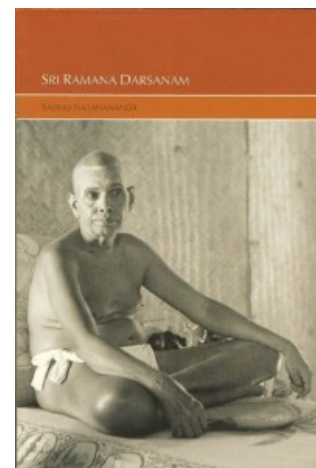
Hän käveli sisään ja huusi kovalla äänellä kaikille siellä oleville ihmisille: "Mitä teetkin, lopeta sen tekeminen nyt. Godmanilla on tiedosto, jonka haluan nähdä kirjana mahdollisimman pian. Itse asiassa haluan sen tehtäväksi ... "

Hän pysähtyi muutaman sekunnin ajattelemaan sopivaa määräaikaa meille.

"Haluan sen olevan valmis eilen!" Odottamatta vastausta hän marssi ulos huoneesta.

Huoneessa olevat ihmiset tuijottivat minua, luultavasti ihmettellen, kuinka olen onnistunut kiihdyttämään presidenttiä näin. En usko, että kukaan oli nähnyt hänen käyttäytyvän tällä tavoin. Istuin alas asramin päägraafikon ja kirjan suunnittelijan Shivan kanssa ja aloitin työn. Kirja ei ole niin pitkä, mutta olin silti yllättynyt siitä, että onnistuimme saamaan koko tiedoston sivuille ja valmiiksi tulostettavaksi noin kuudessa tunnissa. Siihen mennessä kello oli jo kymmenen. Shiva jäi suunnittelemaan kansia ja ilmeisesti meni kotiin noin keskiyöllä. Seuraavana aamuna palasin tarkistamaan sen ja kirjoittamaan takakannen osan. Puolenpäivään mennessä pystyin toimittamaan valmistuneet asiakirjat presidentille. Kolme päivää myöhemmin kirjan ensimmäinen kappale saapui asramiin viikkoja ennen presidentin Yhdysvaltain matkaa.

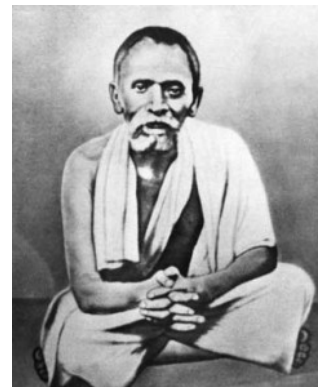
**Sadhu Natananandan teos
Sri Ramana Darsanam**

Se oli ihmeellisen nopea tulos.

Vietin yleensä viikkoja omien kirjojeni ulkoasun parantamisessa ja tuona aikana en ollut koskaan tavannut tulostinta, joka pystyi toimittamaan kirjan alle kahdessa tai kolmessa viikossa. Tämä tapahtui ennen 'painetaan, kun tarvitaan' aikakautta. Kirjan luonti vaati vielä useita työläisiä toimia.

Olen usein miettinyt tätä hämmästyttävän nopeaa projektia. Oliko Nanna Garua tapaaminen tiellä ja valtava halaus jonkinlaista siunausta? 1900-luvun kahdella ensimmäisellä vuosikymmenellä Seshadri Swami antoi merkin mielialallaan, onnistuisivatko ihmiset pyynnöissä, joita esittivät Bhagavanille.

Seshadri Swami

Hän ei ainoastaan kyennyt aistimaan kysymystä; hänen positiivinen tai kielteinen vastauksensa osoittaisi myös, saisivatko kävijät Bhagavanilta haluamansa.

Tekikö Nanna Garu jotain tällaista? Entä keksilautanen, joka salaperäisesti ilmestyi edessäni? Ja mikä todella motivoi presidentin epätyypillistä vastausta pyyntööni? Ovatko kaikki Bhagavanin merkkejä siitä, että hän halusi kirjan ilmestyvän virheettömästi ja nopeasti? Vai oliko kaikki vain pariton sattumien sarja, joka tuotti onnekkaisesti halutun lopputuloksen? Minulla ei ole aavistustakaan.

Muruganarin-teoksen lisäksi, joka oli päätoimintani suurelta osin tämän vuosisadan ensimmäisellä vuosikymmenellä, onnistuin myös muokkaamaan ja tuottamaan kirjan Papajin keskusteluista 'The Fire of Freedom'. Projektin alkuperä juontaa juurensa mielenkiintoiseen kohtaamiseen, joka minulla oli ollut Papajin kanssa noin vuonna 1995. Hänen talossaan oli tapana tarjota teetä iltapäivällä. Minulla oli pysyvä kutsu osallistua, koska söin kaikki ateriani siellä. Aikaisempina vuosina tämä oli usein intiimi tilaisuus, jossa pieni joukko ihmisiä istui Papajin kanssa ruokasalissa. Siihen aikaan, kun tämä tarina tapahtui, noin kaksikymmentä ihmistä tuli ja me istuimme yleensä kaikki lattialla, kun Papaji istui yksin (tai joskus yhden tai kahden kutsutun vieraan kanssa) pöydässä. Kävelin hänen taloonsa ja suuntasin huoneen takakulmaan, missä halusin istua. Papaji viittoi minut takaisin ja pyysi minua istumaan häntä vasten pöytänsä päähän. Ketään muuta ei pyydetty istumaan pöydän ääreen, mikä sai minut tuntemaan, että jotain epätavallista oli tekeillä.

Jonkin ajan kuluttua Prashanti käveli sisään mukanaan muutama kappale 'The Truth Is', kirjoja, joka käsittää vuoropuheluja Papajin kanssa, jonka hän oli koonnut ja julkaissut ollessaan matkalla Yhdysvaltoihin. Prashanti oli monien vuosien ajan tehnyt kaikki Papajin satsangien äänitallenteet. Hän oli valinnut pitämänsä sananvaihdot, muokannut niitä ja julkaissut ne kirjan muodossa. En usko, että hän oli konsultoinut Papajia sen formaatista, koska Papaji alkoi heti valittaa siitä, miten sitä oli muokattu.

Valituksen ydin oli, että hän antoi yleensä vastauksia, jotka heijastivat ihmisten mielentilaa. Hän saattaa antaa yhden vastauksen yhdelle henkilölle tietyistä aiheista, mutta jos olosuhteet poikkeavat toisistaan, hän saattaa antaa toisenlaisen ja ristiriitaisen vastauksen jollekin muulle, jos he esittävät samanlaisen kysymyksen. Hän sanoi, että oli hämmentävää laittaa vastauksia tiettyyn teemaan samalla sivulla antamatta asiayhteyttä.

Hän otti paperiarkin ja kirjoitti kaiken tämän muistiin ja lisäsi haluavansa minun muokkaavan kirjaa uudelleen ja noudattavan hänen ohjeitaan. Tämä oli minulle hieman noloa. Koska istuin pöydässä, kun Prashanti käveli sisään, saattoi näyttää siltä, että olin tehnyt tämän valituksen ja että Papaji tuki minua pyytämällä minua tekemään koko kirjan uudelleen. Kun Papaji lähti, selitin Prashantille, että pöydän kohtauksella ei ollut mitään tekemistä kanssani, ja että minulla ei ollut aavistustakaan, mitä tapahtui, kun Papaji oli pyytänyt minut pöydän päähän. Minulle oli kuitenkin annettu se tehtävä ja olin jopa saanut siitä kirjallisen toimeksiannon.

Huomasin kuitenkin pian, että Papajin ohjeita ei ollut mahdollista toteuttaa, koska Prashantilla ei enää ollut muistiinpanoja ja viitteitä, jotka olisivat osoittaneet, mistä kaikki kirjassa olevat materiaalit olivat peräisin. Ilman näitä tietoja ei olisi mahdollista palata alkuperäisiin vuoropuheluihin ja esittää niitä samalla tavalla kuin Papaji halusi.

Menin takaisin Papajin luokse ja selitin, että tämä tärkeä materiaali puuttui ja että ilman sitä en voinut suorittaa hänen ohjeitaan.

Hän piti hetken taukoa, ennen kuin kertoi minulle, että minun pitäisi aloittaa uudestaan uudella projektilla, joka koostuisi kokonaisista opetusvuoropuheluista.

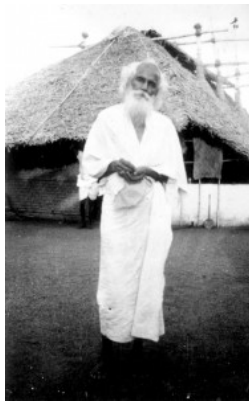
’Tee se kronologisesti päivittäin. Usein puhumme samanlaisista aiheista usean päivän ajan satsangissa. Tai samat ihmiset palaavat päivä päivältä ja näyttävät, kuinka heidän ymmärryksensä tai kokemuksensa ovat muuttuneet satsangissa kuulemiensa seurauksena. Mikään näistä ei tule selväksi, jos sekoitat fragmentteja eri vuoropuheluista eri päivinä. Kun annan vastauksen, annan sen tietylle henkilölle tietynä ajankohtana. Jotta vastaus olisi järkevä, se tarvitsee kontekstin ja konteksti on usein se, mitä on tapahtunut aiemmin keskustelussa tai edellisenä päivänä. Usein edes minulla ei ole aavistustakaan, miksi sanon jotain tietylle henkilölle satsangissa, mutta jos sisällytät kokonaisia vuoropuheluja, lukijoilla on parempi käsitys siitä, että opetuksia annetaan tietyille ihmisille tietyistä syistä.’

’Sinun ei tarvitse sisällyttää kaikkia tietyn päivän tai viikon dialogeja. Valitse vain parhaat ja anna ne kokonaan. Se on hyödyllisempää kuin yksittäiset fragmentit opetuksista.’

Kuunnellessani häntä, muistin, että hän oli kertonut minulle kerran, että yksi hänen suosituimmista Ramana kirjoistaan oli "Day by Day with Bhagavan", jossa on tallennettu Bhagavanin salissa olevia tapahtumia ja opetuksia aikajärjestyksessä. Minulla oli tunne, että hän halusi jotain vastaavanlaista.

Jos palvelet opettajaa ja tuot esille hänen opetuksiaan, sinun on todella hyödynnettävä hänen panostaan varmistaaksesi, että kaikki tuottamasi tiedot ovat tarkkoja ja sellaisessa muodossa, jonka hän hyväksyy. 1930-luvun puolivälissä Ramana Maharshi oli mukana oikeudenkäynnissä Skandasramin omistuksesta. Hänen oli tehtävä todistajalausunto asianajajien edessä Ramanasramamin salissa. Yhdessä vaiheessa yksi sen miehen lakimiehistä, joka väitti, että hänen asiakkaansa omisti Skandasramin, tuotti kopion Self-Realization kirjasta, Bhagavanin ensimmäisestä elämäkerrasta ja kysyi häneltä, oliko hän lukenut sen ennen kuin se julkaistiin. Bhagavan vastasi, ettei hän ollut. Sitten häneltä kysyttiin, onko se oikein ja hän vastasi, että siinä oli joitain virheitä.

B. V. Narasimhaswami,
Self Realization kirjan tekijä.

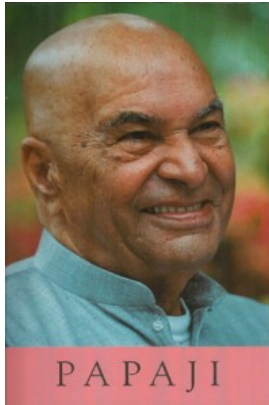
Minusta tämä oli poikkeuksellista, kun luin sen ensimmäisen kerran. Narasimhaswami haastatteli Bhagavana monta kertaa ja teki paljon tutkimuksia saadakseen aikaan kertomuksen Bhagavanin alkuvuosista, mutta näyttää siltä, ettei hän koskaan nähnyt vaivaa näyttää Bhagavanille teostaan, ennen kuin lähetti sen painoon. Bhagavan ei koskaan sanonut, mitä "virheet" olivat ja nyt on todennäköisesti liian myöhäistä selvittää ne. Bhagavan korjasi yleensä mielellään kaikki hänelle näytetyt tekstit. Jos Narasimhaswami olisi ottanut Bhagavanin mukaan muokkausprosessiin, meillä voisi olla nyt paljon tarkempi ja luotettavampi versio hänen elämästään.

Saattaa tuntua itsestään selvältä, mutta minulla on aina ollut usko siihen, että jos kirjoitetaan opettajasta ja opettaja on edelleen elossa, häntä tulisi kuulla ja kuunnella hänen neuvonsa siitä, miten hän haluaa opetustensa esitettävän. Kun aloin työskennellä Papajin palveluksessa, hän kertoi kerran melkein rennosti, että hän ei pitänyt 'Wake up and Roar', toisesta kokoelmasta hänen opetuksiaan. Tiesin, että hän oli lukenut osan ensimmäisestä ja tiesin myös, että toisen osan käsikirjoitus oli lojunut hänen olohuoneensa hyllyllä lukematta useita kuukausia. Loppujen lopuksi kustantajat jatkoivat ja julkaisivat toisen osan, vaikka Papaji ei ollut käynyt läpi sitä. Halusin selvittää, mistä oli kyse ensimmäisessä kirjassa, josta hän ei pitänyt, jotta en tekisi itse samaa virhettä, mutta oli erittäin vaikeaa saada hänet antamaan suoran vastauksen, joka auttaisi minua omassa työssäni.

Lopuksi eräänä päivänä, kun en edes kysynyt häneltä siitä, hän kääntyi minuun ja sanoi: 'Tuo kirja, 'Wake Up and Roar', saa minut kuulostamaan amerikkalaiselta. Monissa paikoissa se ei kuulosta minulta lainkaan.'

Se oli läpimurto. Papaji oli kasvatettu Brittiläisessä Intiassa lukien ja puhuen englantia. Päätin, että vaikka hänen kirjansa julkaistiin Yhdysvalloissa hänen oman säätiönsä kautta, pidän kiinni englannin englannista, brittiläisistä välimerkkeistä ja brittiläisistä idioomeista, jotka eivät kuulosta hänestä vieraalta.

Papaji Interviews

Ensimmäinen työ, jonka Papaji antoi minulle, oli haastattelujen muokkaaminen, jotka oli tarkoitus julkaista 'Papaji Interviews' kirjassa. Vuosina 1990-1993 Papaji oli antanut useita pitkiä haastatteluja erilaisille hengellisille hahmoille, palvojille ja toimittajille, jotka kaikki oli nauhoitettu. Nämä olivat erittäin hyödyllisiä, koska Papaji hyväksyi erilaiset "sitoutumisen säännöt", jos se oli tällainen muodollinen haastattelu. Jos kysyt kysymyksen satsangissa, varsinkin 90-luvun puolivälissä, Papaji saattaa yksinkertaisesti jättää sen huomiotta ja puhua jostakin muusta tai pyytää sinua laulamaan laulun. Kuitenkin, jos muodollinen haastattelu olisi myönnetty, haastattelijan sallittiin kysyä kaikesta ja Papaji tunsu olevansa velvollinen käsittelemään kaikki kysymykset ja antamaan asianmukaiset vastaukset. Hyödyin tästä muutamassa tilanteessa pyytämällä haastattelijalta esittämään Papajille tiettyjä kysymyksiä, joihin halusin vastauksia, yksinkertaisesti siksi, että tiesin, ettei hän väistele niitä muodollisen haastattelun yhteydessä.

Papaji oli valinnut, mitkä näistä haastatteluista hän halusi julkaistavan ja niiden muokkaustyö oli langennut saksalaiselle lääkärielle Gabille. Minua pyydettiin auttamaan häntä, mutta kun hän lähti Lucknow'sta, koko projekti luovutettiin minulle.

Aluksi epäröin näperrellä liikaa hänen sanoillaan. Korjasin kielioppia aina kun se oli tarpeen ja yritin pitää sanojen muotoilun mahdollisimman lähellä alkuperäistä.

Aika ajoin esitin näytteitä Papajille. Hän kävi ne läpi kirjoittamalla välillä kommentteja tai korjauksia tekstiin. Hän ei vaikuttanut olevan erityisen innostunut ehdotuksistani, mutta hän kävi ne ahkerasti läpi.

Jossain vaiheessa tajusin, että muokkasinkin puhuttuja kommentteja, jotka Papaji oli sanonut, jotka kuulostivat hyvältä hänen lausuessaan ne, mutta olivat vähemmän inspiroivia, kun ne kirjattiin sanatarkasti painetulle sivuille. Jotenkin voimaa, jonka ihmiset kokivat kuunnellessaan, ei siirtynyt painettuun sanaan. Aivan kokeiluna kirjoitin muutaman sivun yhdestä haastattelusta omin sanoin yrittäen saada takaisin osan puheen taikuudesta ja voimasta. Pidin kaikki hänen avainkohtansa ja seurasin hänen väitteitään ja logiikkaansa uskollisesti, mutta muotoilin ne uudelleen tavalla, joka mielestäni näytti paljon paremmalta painettuna. Annoin tämän uuden näytteen lounasaikaan ja lähdin sitten jonkin verran peloissaan, koska tiesin, että olin ottanut vakavia vapauksia hänen tarkoista sanoistaan.

Menin takaisin noin kello neljän maissa ja huomasi, että Papaji oli käynyt läpi uuden esityksen makuuhuoneessaan. Hän nukkui, kun tulin, mutta hänen pöydällään oli iso vesimeloni, johon oli kiinnitetty pieni lippu, johon oli kirjoitettu ”Davidille”. Silloin tiesin, että hän piti uudesta lähestymistavasta.

Hän tuli ulos muutama minuutti myöhemmin heiluttaen käsikirjoitusta, sanoen: ‘Pidän siitä tällaisena. Missä on loput kirjasta? Haluan lukea koko kirjan.’

Minun täytyi kertoa hänelle, että loput kirjasta on tulossa jossain vaiheessa, koska minun oli nyt aloitettava alusta ja muutettava kaikki uuteen tyyliin.

Kokeilemalla ja erehdyksellä olin huomannut, että hän ei halunnut kuulostaa amerikkalaiselta ja että hän halusi minun kirjoittavan uudelleen paljon hänen sanoistaan, koska kuten minä, hän näytti ymmärtävän, että sanatarkat tekstit eivät olleet niin innostavia painettuna. Kun olin perustanut Papajin omiin mieltymyksiin perustuvan perustyylin, tein sitten kirjan hänen tyydytyksekseen ja jatkoin hänen elämäkertansa kirjoittamista samojen perussääntöjen mukaisesti. Kirjoitin uudestaan lähes kaiken, mutta varmistaakseni, että en ole ylittänyt liikaa, näytin hänelle aina, mitä olin tehnyt ja sain hänen hyväksyntänsä. Löysin esitystavan, josta hän piti ja muutamassa päivässä sain käsikirjoitukset takaisin ilman korjauksia.

Haluaisin nyt kertoa toisen tarinan, joka osoittaa, että Papajilla oli vahvat näkemykset siitä, kuinka hänen opetuksensa esitettiin julkisesti, vaikka hän kommentoi tätä aihetta harvoin. Mainitsin muutama kappale taaksepäin, että Papaji ei koskaan väistellyt kysymyksiä tai väärennettyjä vastauksia, kun häntä kuulusteltiin virallisissa haastatteluissa. Kysymyksiä, jotka jätetään huomiotta tai joita ei käytetä missään muussa tilanteessa, käsiteltiin samantien. Muistan, että hollantilainen toimittaja Sanatan kysyi Papajilta kaikkien hänen nimessään opettavien ihmisten asemasta. Hän mainitsi nimenomaan Gangajin, Andrew Cohenin ja Isaac Shapiron ja halusi tietää, olivatko he vain sanansaattajia vai itsenäisiä mestareita. Papaji vastasi, että heidät lähetettiin sanansaattajiksi, mutta heidän egonsa oli kasvanut ja he pitivät itseään itsenäisinä guruina. Hän oli ollut hiljaa tästä ilmiöstä jonkin aikaa, mutta tässä julkisessa tilaisuudessa hän antoi hyvin selkeän lausunnon, ettei hyväksy heidän toimintaansa.

Vastauksessaan myöhemminhän jopa huomautti: ‘He kaikki menevät helvettiin ja kaikki heidän seuraajansa menevät helvettiin heidän kanssaan.’

Videolinkki: <https://www.youtube.com/watch?v=RG-8RRHrIWk&feature=youtu.be> Papaji satsang: The fake messengers

Papajilla oli taipumus liioitella toisinaan, mutta silti tämä oli selkeä ja vahva lausunto siitä, että hän paheksui näiden ihmisten käyttäytymistä. Hän jatkoi lähettäneensä nämä ihmiset lähettiläiksi ja että suurlähettilään tehtävä on välittää viestit sen lähettäneeltä viranomaiselta. Hänen mukaansa viesti oli rohkaista ihmisiä tulemaan satsangiin Lucknowhiin.

Hän huomautti myös, että kun suurlähettiläs ylittää auktoriteettinsa, hänen hallituksensa kutsuu hänet takaisin. Papaji ei koskaan ottanut suoraan yhteyttä suurlähettiläihinsä peruuttaakseen heidän opetusvaltuutensa, mutta hän teki tässä yhteydessä selväksi, ettei ollut tyytyväinen heidän käyttäytymistapaansa. Tämä oli muuten viimeinen julkinen lausunto, jonka Papaji koskaan antoi 'sanansaattajistaan'. Siksi on syytä sanoa, että tämä oli hänen viimeinen sanansa aiheesta.

**Työskentelemässä Papajin kirjan parissa
Satsang Bhavanissa 90-luvun puolivälissä.**

Haastattelu oli tammikuussa 1994. Silloin työskentelin Papajin elämäkerran parissa Satsang Bhavanissa, salissa, jossa Papaji antoi satsangia. Useat ihmiset tulivat luokseni tämän haastattelun jälkeen ja kysyivät, voinko tehdä transkriptioita. Luulin, että se oli ollut hyvä haastattelu, joka käsitteli monia muita tärkeitä aiheita, kuten ihmisgurujen välttämättömyys, joten tein haastattelusta muokatun version ja vein sen Papajille saadakseni hänen hyväksyntänsä.

Sanoin hänelle: 'Useat ihmiset ovat pyytäneet minulta transkriptiota Sanatanille antamastasi haastattelusta. Sanoit siinä joitain kiistanalaisia asioita. Haluan vain varmistaa, että olen tallentanut ja muokannut sen oikein, ennen kuin luovutan kopioita.'

Hän otti kynänsä, kävi läpi koko haastattelun tekemättä siihen mitään merkintöjä ja palautti sen sitten minulle sanoen, 'Ei virheitä'.

'Joten voin antaa kopioita kenelle tahansa, joka haluaa lukea sen?' Kysyin.

'Miksi sinun pitäisi käyttää omia rahasi tähän? Tee kopioita niistä ja myy niitä sunnuntaina torilla.'

Noihin aikoihin Satsang Bhavanissa oli joka sunnuntai tori, jossa pois lähtevät ihmiset myivät taloustavaroita ja kaikkea muuta, mitä he eivät tarvinneet, saapuville ihmisille, jotka halusivat perustaa huushollin Papajin lähelle. Oli myös muutamia kävijöitä, jotka elättivät itseään tekemällä ja myymällä erilaisia tuotteita.

Seuraavana sunnuntaina liityin muiden kauppiaiden joukkoon varustettuna suurella pinolla haastatteluja, jotka Papaji oli määrännyt minut myymään. Yksi ensimmäisistä ihmisistä, jotka näin siellä, oli Isaac Shapiro, yksi Papajin opettajista, joka oli esittänyt vastauksessaan kritiikkiä. Hän oli juuri saapunut. Päätin varoittaa häntä etukäteen siitä, mitä Papaji oli sanonut hänestä haastattelussa.

Menin sinne, missä hän istui, tervehdin häntä ja sanoin: 'Papaji on käskennyt minun tulla tänne myymään kopioita muutama päivä sitten antamastaan haastattelusta. Haluan vain antaa sinulle heads upin (varoituksen), että hän sanoi sinusta jotain vähemmän mairittelevaa.'

'Niinkö, tosiaan? Hän sanoi: 'Voinko saada kopion?'

‘Voit, jos maksat 20 rs, sanoin. ‘Papaji käski minun myydä ne, enkä luovuttaa niitä.’

Kun hän oli luovuttanut rahat, annoin hänelle kopion, näytin hänelle sivun, jossa Papaji oli kritisoinut kaikkia lähettiläitään ja odotin nähdäkseni, mikä hänen reaktionsa olisi.

Hän vain nauroi ja sanoi: ‘Eikö olekin hienoa omata mestari, joka vitsailee tällä tavoin?’

Tulla kritisoitua niin julkisesti ja niin avoimesti ei tuntunut vaikuttavan häneen ollenkaan. Sikäli kuin tiedän, kukaan lähettiläistä ei koskaan ottanut yhteyttä Papajiin tämän haastattelun jälkeen saadakseen selville, miksi hän oli niin ärtynyt heihin. He vain jatkoivat sitä, mitä olivat aina tehneet.

Papajista julkaistiin kirjoja, joista hän ei pitänyt erityisesti, taikka hyväksynyt ja hänen oppilaansa asettivat itsensä opettajiksi, monet väittäen olevansa opetuslinjassa, joka johti Ramana Maharshiin. Jopa Papaji ei koskaan väittänyt olevansa opetuslinjassa, joka oli alkanut Ramana Maharshista. Muutamissa tapauksissa, kun hän puhui valtuudesta opettaa, hän sanoi, että se tuli ltsestä, ei ihmisen auktoriteetista. Sen lisäksi, että Papaji antoi ajoittain vahvan vastuuvapauslausekkeen lähettiläistään, kuten tässä haastattelussa, Papaji ei tehnyt mitään tämän melko anarkistisen tilanteen hallitsemiseksi. Se ei ollut minun asiani, joten katselin vain, kuinka esitys sujui hänen ympärillään. Päätin, että koska hän oli kutsunut minut Lucknowiin työskentelemään elämäkertansa kanssa, pidän siitä kiinni ja pyrin kaikin tavoin kirjoittamaan ja esittämään sen tavalla, jonka hän hyväksyisi. Osoitin hänelle jokaisen kirjoittamani sanan, eikä mitään, mitä kirjoitin hänestä koskaan julkaistu, ennen kuin hän oli henkilökohtaisesti hyväksynyt sen.

Oli toinen kirjallinen projekti, jota valmisteltiin ollessani Lucknow'ssa. Käyttämällä ”Om Shanti” -nimeä sen tarkoituksena oli kerätä ja esitellä kaikki alustavat keskustelut, jotka Papaji kävi satsangissa vuosina 1991 ja 1992. Tuolloin hän aloitti satsanginsa lyhyellä dharma-puheella. Nämä olivat voimakkaita opetuksia, jotka innostivat ja innoittivat monia ihmisiä, jotka kuuntelivat niitä, mutta ne kärsivät tavallisesta haittapuolesta ja näyttivät hiukan epäsiisteiltä, kun ne siirrettiin painetulle sivuille. Jotkut niitä lukeneista ihmisistä eivät voineet uskoa, että heidän lukemansa sanat olivat samoja kuin Papaji oli lausunut satsangissa. Tulostetulla sivulla ei näyttänyt olevan samaa voimaa, riippumatta siitä, kuinka paljon sanoilla pelasi. Tarjosin jonkin verran palautetta toimittajille, mutta en ollut koskaan oikeastaan mukana, ennen kuin Papaji epäsuorasti ilmaisi, että hän halusi minun tekevän myös tämän työn. Siihen mennessä useat ihmiset olivat tehneet versiot kirjasta, mutta yksikään ei näyttänyt tarpeeksi hyvältä tulostettavaksi. Joitakin versioita oli tarjottu Papajille, mutta sen sijaan, että kävisi ne läpi itse, hän pyysi muita ihmisiä lukemaan käsikirjoituksen ja antamaan hänelle mielipiteen. Kukaan ei antanut lupaa peukaloida mitään hänelle toimitetusta versiosta. Minusta tuntui todella, että hänellä oli vain vähän tai ei ollenkaan kiinnostusta tähän projektiin, huolimatta editoinnissa mukana olleiden ihmisten innostuksesta. En usko, että hän olisi koskaan pyytänyt ketään tekemään tätä työtä. Ryhmä palvojia vain ryhtyi työhön ajattelemalla, että materiaalista saisi hyvän kirjan.

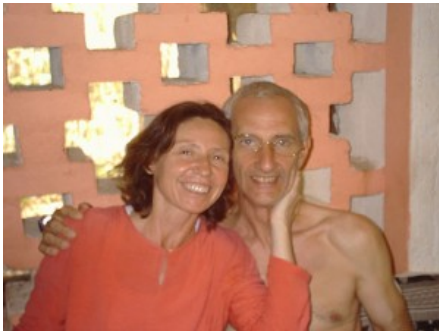
Uskoni siihen, ettei Papaji oikeastaan ollut kovinkaan kiinnostunut tästä kirjasta, vahvistui, kun kysyin lopulta häneltä, mitä hän halusi minun tekemän käsikirjoituksella, joka oli jotenkin päätynyt minun vastuulleni.

Kun kerroin hänelle, ajattelin, että sitä ei voi korjata ja että minun on aloitettava alusta, jos hän todella haluaa hyvän version julkaistavan, hän sanoi vain: 'Emme tarvitse tätä kirjaa. Voit hylätä projektin.'

Se antoi minulle vapauden keskittyä muihin kirjoitushankkeisiin, joista olin itse asiassa enemmän kiinnostunut ja joista Papaji oli innostuneempi.

Haluan palata nyt kirjaan dialogeista, jonka Papaji oli pyytänyt minua laatimaan. Kun hän pyysi minua tekemään työn, hän ei käskenyt jättää muut työt ja tehdä sitä sen sijaan. Luulen, että se oli jotain, jonka hän halusi minun tuovan esiin, kun minulla oli aikaa tehdä se oikein. Kirjoittamani Papaji elämäkerta ("Nothing Ever Happened") oli yhä suurempi ja vei enemmän ja enemmän aikaa. Alun perin suunnittelin yhden ainoan 400-sivuisen kirjan, mutta se päättyi kolmeen osaan, yhteensä yli 1200 sivua. Onnistuin saamaan viimeiset luvut luetuksi ja hyväksytyksi Papajilta muutama viikko ennen hänen kuolemaansa. Minulla ei ollut mahdollisuutta tehdä mitään työtä keskustelukirjan parissa, ennen kuin palasin Tiruvannamalaihin.

Aruna, graafinen suunnittelija,
joka auttoi minua monissa projekteissa.

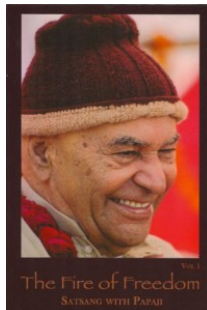
Pyysin ystävääni Arunaa, joka oli käynyt Papajin satsangeissa Lucknow'ssa, auttamaan minua tekemällä transkriptiot joistakin vuonna 1991 käydyistä keskusteluista, jolloin Papaji oli suhteellisen tuntematon. Satsangit tapahtuivat noihin aikoihin hänen Indira Nagar -huoneessaan. Noin 20 ihmistä oli normaalisti siellä. Myöhempinä vuosina yli kaksisataa ihmistä tungeksi vuokrattuun rakennukseen, jonka Papaji antoi

satsangeille, kun hänen kotinsa oli liian pieni, jotta väkijoukot, jotka parveilivat, näkisivät hänet päivittäin. Valitsin sarjan satsangeja, jotka olivat noin kuuden viikon ajalla kesällä 1991.

Se oli ajanjakso Papajin elämässä, jolloin hän haastoi aggressiivisesti kaikki, jotka tulivat tapaamaan häntä katsomaan syvälle itseensä ja löytämään minänsä lähteen. Se poiki hienoja keskusteluja, kun vierailijat yrittivät yksi kerrallaan muuttaa Papajin sanat suoraksi kokemukseksi. Tämä oli Papajin tavoite suurimman osan opettajan urastaan. Hän ei antanut ihmisille neuvoja siitä, miten mennä ja harjoitella.

Hän odotti ihmisten istuvan hänen edessään ja löytävän oman tosi itsensä, kun hän imarteli heitä tekemään tutkimuksia ja välittämällä samanaikaisesti voimaa, joka usein sai ihmiset hylkäämään mielen näkökulmansa ja kokemaan sen sijaan sen takana olevan. Papajin kanssa oleminen oli päihdyttävä aikakausi. Heräämiskokemuksia tapahtui melkein päivittäin hänen läsnäollessaan ja ihmisten nälän haluta olla seuraava, joka kokee suoraan sen mihin Papaji viittasi, pystyi aistimaan.

The Fire of Freedom

Annoin kirjalle nimen 'The Fire of Freedom'. Papaji tapasi sanoa, että vapaus oli vain niille ihmisille, jotka eivät halua sitä vain enemmän kuin mitään muuta, vaan sulkien kaiken muun ulkopuolelle. Hän antoi esimerkin miehestä, jonka vaatteet olivat tulesa, joka juoksi kohti jokea voidakseen hypätä sisään ja sammuttaa liekit.

Hän sanoi: 'Juokset kohti jokea vaatteet tulesa. Sinulla on vain yksi tavoite: päästä veteen mahdollisimman nopeasti. Jos tapaat matkalla kaveria, joka kutsuu sinut kahville, hyväksytkö hänen kutsunsa vai jatkatko juoksemista?'

Hän halusi ihmisten omaavan vapauden palon, haluavansa sitä sulkien kaiken muun ulkopuolelle. Kun millään ei ole voimaa häiritä sinua, juokset kohti Itseä ja uppoudut sinne. Seuraava tarina, jonka Papaji mielestäni keksi, on otettu kirjasta 'The Fire of Freedom'. Se on yksityiskohtainen vertaus, joka havainnollistaa hänen perusteesinsä:

Kaikki jivat [yksittäiset sielut] ovat menossa kotiin Itsen luo, mutta koska he kuvittelevat itsensä todellisiksi, erillisiksi kokonaisuuksiksi, he unohtavat kotiin menemisen ja muut asiat keräävät heidän huomionsa.

Olipa kerran kuningas, jolla ei ollut lapsia. Koska hän oli tulossa vanhaksi, eikä hänellä ollut seuraajaa, hän päätti adoptoida sellaisen, joka olisi valtakunnan hallitsija hänen kuollessaan.

Hän ajatteli mielessään: 'Jos minulla ei ole vakinaista perillistä kuolemani aikana, valtakunnassa on paljon ongelmia kuolemani jälkeen.'

Hän kutsui yhden vartijoistaan ja pyysi häntä ilmoittamaan, että hän avaisi palatsinsa portit seuraavana päivänä klo 6-18 ja että kaikki valtakunnan ihmiset voisivat tulla sisään haastateltavaksi seuraavaksi hallitsijaksi. Ketään ei kielletä tulemasta sisään.

Seuraavana aamuna joukko ihmisiä kokoontui portille, kukin heistä toivoen olevansa seuraava hallitsija. Vartijat ja hovimiehet tervehtivät heitä.

Yksi hovimiehistä ilmoitti: 'Tulet tapaamaan kuningasta ja hän ottaa sinut vastaan. Sinun täytyy näyttää hyvältä, kun näin tapahtuu. Katso teitä kaikkia! Jotkut teistä ovat vain pukeutuneet rätteihin. Puhdistamme sinut, annamme sinulle mukavan kylvyn, ruokimme sinut ja annamme sinulle mukavia uusia vaatteita ja sitten olet edustavan näköinen kuninkaalle. Tule kanssamme.'

Kaikki vietiin palatsiin ja heille tarjottiin kaikki kuninkaan nauttimat tilat. Tämän yhden päivän ajan kaikilla kävijöillä oli palatsiin oikeus, mikä tarkoitti sitä, että he voisivat ottaa ja kuluttaa mitä vain halusivat. Hajuvedestä kiinnostuneet keräsivät pulloja hajuvettä; ne, jotka olivat kiinnostuneita vaatteista, keräsivät monia vaatteita.

Muut ihmiset sykkivät kuninkaan kylvyssä, söivät ruokaa ja katselivat tanssijoidensa ja laulajiensa esiintymistä. Tämä jatkui koko päivän ja jokainen unohti, miksi hän oli tullut palatsiin.

Kuningas odotti valtaistuimellaan, mutta kukaan ei mennyt sinne tapaamaan häntä, koska kaikki ehdokkaat olivat liian kiinnostuneita nauttimaan kuninkaan ylellisyydestä. Päivän lopussa, klo 18, kun kukaan ei ollut ilmestynyt valtaistuimelle ja valtakunnalle, kuningas peruutti tarjouksensa ja pyysi kaikkia palaamaan kotiin.

Jos joku olisi mennyt heti kuninkaan luo, jäämättä sivuraiteelle, kaikki nämä aarteet olisivat olleet hänen pysyvästi, ei vain muutaman tunnin ajan. Mutta jokainen unohti sen tarkoituksen, miksi hän oli tullut palatsiin.

Näin tapahtuu jivalle. Vapauden valtakunnan valtaistuin odottaa kaikkia, jotka haluavat kävellä sisään ja vaatia sitä, mutta nämä jivat joutuvat sivuraiteille nauttien nautinnoista ja omaisuuden keräämisestä. Elämänsä lopussa he kuolevat ja syntyvät uudelleen ja jatkavat nautintojaan ja kärsimyksiään.

Olette kaikki niin kiivaasti sitoutuneita kiintymyksiinne ja toiveisiinne, että olette unohtaneet sen tarkoituksen, miksi olette inkarnoituneet. Olet unohtanut, että tulit tänne vapautumista varten. Mitä hyötyä nämä halut, kiintymykset ja omaisuudet lopulta antavat sinulle? Mitä jätät maailmalle? Et mitään.

Aleksanteri Suuri valloitti koko aikansa tunnetun maailman. Kaikki maailman rikkaudet ja alueet olivat hänen eläessään, mutta kuollessaan hänellä ei ollut mitään. Ja hän tiesi tämän. Ennen kuolemaansa hän käski: 'Kun laitat minut arkkuuni, jätä käteni sen ulkopuolelle. Näin kaikki tietävät, että lähdän täältä ilman mitään.'

Hyödynnä tätä hetkeä parhaalla mahdollisella tavalla, tätä hetkeä, joka sinulla on, jolloin voit katsoa itseäsi eikä halusi kohteita. Tämä hetki ei ehkä koskaan tule takaisin. Jos lykkäät, koska haluat vain hieman enemmän nautintoa, ennen kuin menet oman Itsesi valtaistuimelle, katoat, sinut pyyhitään pois. Mahdollisuutesi ei tule uudestaan. Voit nähdä omat todelliset kasvosi vain tässä hetkessä, et seuraavassa tai viimeisessä. Sinun on tehtävä se nyt, ei myöhemmin. Tässä hetkessä sinun on omistauduttava itsellesi.

Tämän saavuttamiseksi sinun ei tarvitse opiskella, sinun ei tarvitse harjoitella eikä sinun tarvitse mennä Himalajalle. Juuri tämä hetki, tässä ja nyt, riittää. Käännä katseesi sisälle ja näet sen. Älä tuhlaa tätä hetkeä. Se on erittäin arvokas. En aio estää sinua. Itse asiassa onnittelen sinua siitä, että olet täällä. Maailmassa on kuusi miljardia ihmistä, mutta täällä on vain kaksikymmentä ihmistä, jotka sanovat: 'Haluan vapauden. Haluan istua vapauden valtaistuimella. 'Hyvin tehty! Pyydän vain, ettet lykkää. Olet lykännyt koko elämäsi - 'Teen sen myöhemmin tänään, huomenna, ensi viikolla, ensi vuonna' ja niin edelleen.

Lykkääminen on mieli. Mieli on menneisyyttä. Mieli on ilmentymä. Ilmentyminen on samsara. Ja samsara on kärsimystä. Sinun on valittava ja päätettävä, mitä haluat ja sinun on valittava tässä hetkessä, ei myöhemmin. Tässä hetkessä katso omaan Minään. Jos annat tämän hetken luisua pois, siitä tulee menneisyyttä. Älä anna sen mennä hukkaan.

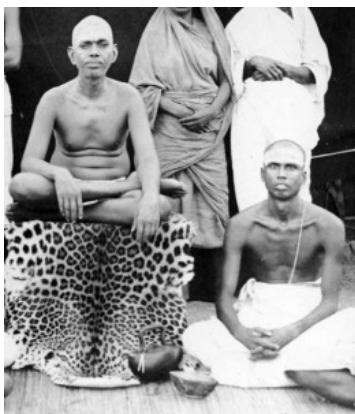
Kaikki nauttivat, syöivät ja tanssivat. Kenen vika tämä on? Vapaus odottaa sinua ojennetuilla käsivarsilla, mutta et vastaa rakkauteen, jonka se haluaa antaa sinulle. Olet muuten varattu. Mitä et ymmärrä, on se, että kun yrität saada onnea kaikista näistä nautinnon kohteista, etsit todella oman itsesi onnea. Hakusi on yksinkertaisesti väärä. Etsit onnea, mutta et koskaan löydä sitä, koska etsit väärästä paikasta. Jos löydät oikean paikan etsiä, saat sen heti. Se hetki on hetki, kun jätät kaikki kuninkaan sisäpihan nautinnot ja kävelet suoraan valtaistuimen luo tapaamaan kuningasta. Kuinka paljon aikaa tarvitset siihen? Kuinka kauan kestää selän kääntäminen kaikille näille nautinnoille kuninkaan kutsun hyväksymiseksi? Tässä tarinassa portti oli auki kaksitoista tuntia, aamu kuudesta ilta kuuteen. Elämäsi aikana sinulla on kahdeksankymmentä vuotta. Voit nauttia elämästä, mutta muista, että tärkein asia, joka sinun on tehtävä tässä inkarnaatiossa, on juosta kuninkaan valtaistuimelle ja lunastaa tuo palkinto. Älä lykkää. Älä ajattele, että sinulla on aikaa tehdä se myöhemmin. Tee siitä pääasiasi. Hylkää ohimenevät nautinnot ja juokse sisään tavataksesi kuningas. Kun olet tehnyt sen, koko valtakunta on sinun.

Suunnittelin alun perin, että teen sarjan kirjasta 'Fire of Freedom', koska käytettävissä oli valtava määrä materiaalia, joka voisi täyttää useamman kirjan. Eräänä päivänä, kun minulla on aikaa, toivon palaavani tähän sarjaan.

Kun työskentelin tämän kirjan parissa Tiruvannamalaiissa, osallistuin myös pitkäaikaiseen projektiin julkaista uusi englanninkielinen käännös 'Guru Vachaka Kovai' -kirjasta. Robert Butler, Venkatasubramanian ja minä olimme siirtyneet tähän, kun olimme tehneet 'Padamalain'.

'Guru Vachaka Kovai' on mielestäni täydellisin ja arvovaltaisin kokoelma Bhagavanin puhuttuja opetuksia. Koska tämä on rohkea väite, minun on syytä selittää, miksi päädyin tähän johtopäätökseen.

Muruganar istumassa Bhagavanin jalkojen juuressa 1920-luvulla.

1920- ja 30-luvulla Muruganar, 'Guru Vachaka Kovain' kääntäjä, kirjoitti muistiin opetuslausunnnot, jotka hän kuuli Bhagavanin sanovan ja tallensi ne nelirivisten jakeiden muodossa. Hän näytti nämä jakeet Bhagavanille sinä päivänä, kun hän kirjoitti ne. Bhagavan joko hyväksyi ne paikan päällä tai teki ehdotuksen siitä, miten niistä voitaisiin tehdä tarkempia. Bhagavanin tamilinkielen-proosan tuntemus oli melkein yhtä hyvä kuin Muruganarin, joten hän pystyi usein ehdottamaan parannuksia jakeen tyyliin ja sisältöön.

Vaikka Muruganarilla oli sellainen mieli, joka antoi hänelle mahdollisuuden kirjoittaa melkein spontaanisti tamilinkielisiä jakeita mistä tahansa Bhagavanin opetuksen näkökulmasta, hänellä ei ollut sellaista kykyä, joka olisi antanut hänelle mahdollisuuden järjestää tämän opetuskokoelman johdonmukaisella tavalla.

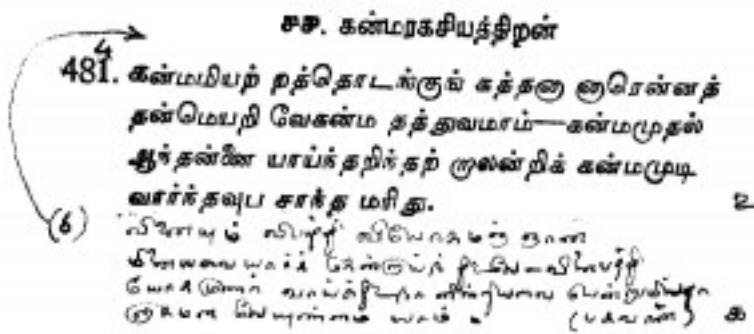
Kun noin 800 näistä jakeista oli kirjattu, Bhagavan luovutti ne Sadhu Natananandalle ja pyysi häntä järjestämään ne temaattisesti, jotta ne voidaan tulostaa kirjamuodossa.

Bhagavanin elinaikana kaikki Muruganarin kirjalliset teokset julkaisi Ramanapadananda, Bhagavanin palvoja, joka teki elämäntyönsä kerätä rahaa Muruganarin runojen julkaisemiseksi. Hän matkusti ympäri maata, luki julkisesti Muruganarin runoja ja rohkaisi yleisöään antamaan rahaa tuleviin julkaisuihin. Kerran hän jopa kävi kiertueella Kaakkois-Aasiassa kerätäkseen varoja julkaisuprojekteihinsa.

Ramanapadananda, Muruganarin suojelija
ja kustantaja, seisomassa Muruganarin vierellä.

Sadhu Natanananda lähetti Muruganarin jakeet Ramanapadanandalle, joka tulosti Bhagavanille todistekopion lukeakseen ja tarkistaakseen sen. Ja tässä tarina muuttuu todella mielenkiintoiseksi. Bhagavan jatkoi käsikirjoitusta sanasta sanaan tarkistamalla joitain jakeita, muuttamalla toisten järjestystä, jotta argumenttien jatkuvuus olisi selkeämpää ja toisinaan lisäämällä omia ylimääräisiä jakeita. Kun Bhagavan oli lopettanut muokkaustyönsä, yli 800 Muruganarin joukossa oli lisätyinä 24 hänen omaa jaettaan. Bhagavanin todistekopio on säilynyt Sri Ramanasramamin arkistoissa, mikä antaa meille mahdollisuuden nähdä mitä Muruganar kirjoitti, kuinka Sadhu Natanananda järjesti jakeet ja kuinka Bhagavan muokkasi ja järjesteli materiaalia itse. Tässä on esimerkiksi ylimääräinen jae, jonka Bhagavan kirjoitti. Nuoli osoitti, missä hän halusi sen esiintyvän tekstissä.

Bhagavanin lisäämä uusi säkeistö 'Guru Vachaka Kovain' tekstiin

Bhagavanin uusi säkeistö kuuluu:

"Yksinkertaisesti tiedustellaksesi: "Kuka kokee tämän karman, tämän vieraantumisen [vibhakti], tämän erotuksen [viyoga] ja tämän tietämättömyyden?" Muodostaa itsessään karman, bhaktin, joogan ja jnanan polut.

Sillä, kun tutkimuksen jälkeen 'minä' lakkaa olemasta, näiden [karman ja niin edelleen] tiedetään olevan ikuisesti ilman olemassaoloa. Ainoastaan Itsenä pysyminen on todellisuuden tila."

Opetusosien muokkaamisen lisäksi Bhagavan teki kaksi merkittävää muutosta johdanto- ja esipuheiden jakeisiin, jotka osoittivat hänen arvostavansa Muruganaria ja arvostavansa itse tekstiä. Viimeisen alustavan jakeen kirjoitti alun perin tuntematon Muruganarin ihailija, joka ylisti Muruganaria ja hänen pyrkimyksiään tallentaa Guru Vachaka Kovai'n opetukset. Tämän hän kirjoitti:

7. குருமூர்த்த கண்ணகிராமணன் குரு
பரமார்த்த மாகவுளம் பற்றிச்—சருவார்த்த
வண்ணமாதம் பார்த்து வாகமம்—பரமமுகவக
கண்ணமூர்த்த கபலாக தழவி

Bhagavanin uudelleenkirjoitettu versio yhdestä esittelyn säkeestä

" Pitäen sydämessään korkeimpana totuutena maineikkaan Ramanan, joka ilmestyi gurun muodossa, jalat, [Muruganar] paljasti kaiken asioiden ambrosiaallisen totuuden. Ilmoita, että hänen nimensä on Mugavai Kanna Murugan Bharadwaja-suvusta."

Mugavai on vaihtoehtoinen käännös Ramanathapuramille, Muruganarin kotikaupungille ja Kanna on Tamil-versio Krishnasta, Muruganarin isän nimi. Kun Bhagavan näki nämä rivit, hän ylitti melkein kaikki alkuperäiset sanat ja korvasi ne omalla jakeellaan:

"Hän, joka sitoi seppeleeksi muutamat Gurun ohjeet ja ilmoitti tämän kirjoituksen maailmalle, on Kanna Murugan, joka näkee armon silmiensä kautta, että kaikkien asioiden perimmäinen ylivoimainen tarkoitus on tavoittaa Herransa kauaskantoiset jalat."

Sana, joka on käännetty 'merkittäväksi pyhäksi kirjoitukseksi' (paramarttam), voidaan kääntää myös nimellä 'Korkein totuus', 'Korkein aarre' tai 'Jnanan aarre'. Kumman tahansa lauseen valitsee, se on Bhagavanin korkea arvostus tälle opetuskokoelmalle. On myös syytä huomata, että jakeen viimeisessä osassa - "Murugan, joka näkee armonsa kautta, että kaiken ydin on vain Herransa kauaskantoiset jalat" - Bhagavan vahvistaa, että Muruganarilla on kokemus kaiken näkemisestä Itsenä.

Bhagavan teki vieläkin merkittävämmän muokkaustoimenpiteen esittelijän ja kääntäjän Sadhu Natananandan kirjoittamassa johdannossa. Tämän johdannon loppupuolelle Natanananda oli kirjoittanut seuraavan lauseen:

சுருங்கக்கூறின், ஸ்ரீரமண சித்தார்த்தத்தையும் அதன்
சொருபத்தையும் இயல்வடிவிலே விரிவாக விளக்கப்
பேர்த நூல் இது எனலாம்.

Bhagavanin yhden tavun lisäys johdannon lauseeseen

Natananandan voidaan kääntää näin:

Yhteenvetona voidaan sanoa, että tämä on työ, joka on syntynyt selittämään Sri Ramanan filosofiaa ja sen olennaista luonnetta [swarupa] hyvin yksityiskohtaisesti ja koskemattomana.

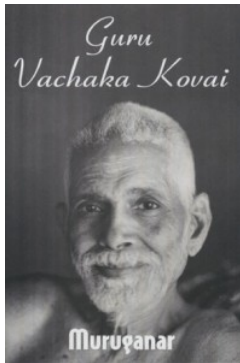
Katso viimeistä riviä, johon Bhagavan lisäsi ylimääräisen tavun. Hän lisäsi loppuliitteen "ay" sanan "idu" jälkeen, mikä itsessään tarkoittaa "tätä". Tämä lisäys tuo olennaisen eron lauseen merkitykseen.

Tämän liitteen lisääminen voi antaa kaksi merkitystä, jotka voidaan karkeasti kääntää sanoilla "tämä ehdottomasti" tai "tämä yksin". Joskus molemmat merkitykset voidaan ottaa samanaikaisesti. Bhagavan joko sanoo:

(a) ... tämä työ yksin on syntynyt selittämään hyvin yksityiskohtaisesti ... (b) ... tämä työ on todellakin syntynyt selittämään hyvin yksityiskohtaisesti ...

Tai molemmat merkitykset voidaan ilmaista. Minkä vaihtoehdon valitsetkin, Bhagavanin editoima lisäys tässä vaiheessa antaa poikkeuksellisen ja ainutlaatuisen vaikutelman tälle opetuskokoelmalle.

Guru Vachaka Kovai

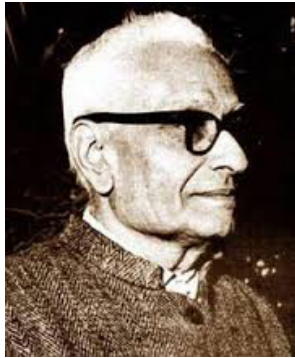

On olemassa useita isoja kirjoja, jotka sisältävät keskusteluja, joita Bhagavan kävi vierailijoiden ja palvojien kanssa: 'Day by Day with Bhagavan', 'Talks with Sri Ramana Maharshi' ja 'Letters from Sri Ramanasramam'. Bhagavan ei koskaan nähnyt tai tarkistanut käytännössä mitään näissä kirjoissa esiintyvää materiaalia. Jotkut pienemmistä keskustelukirjoista, kuten 'Spiritual Instructions' ja 'Maharshi's Gospel', nähtiin ja tarkistettiin Bhagavanin elinaikanaan, mutta yksikään ei ole yhtä kattava kuin 'Guru Vachaka Kovai' -kootuissa opetuksissa.

Bhagavanin rooli 'Guru Vachaka Kovain' -tarkastuksessa ja tarkistamisessa oli tärkein syy, miksi allekirjoitin tämän projektin tuodakseni esiin tämän teoksen arvovaltaisen uuden englanninkielisen käännöksen. Minusta tuntui, että tämän auktoriteetin ja mittakaavan omaava teos ansaitsi olla saatavilla kattavassa englanninkielisessä painoksessa. Muita versioita oli ilmestynyt aiemmin, mutta osa niistä oli joko muotoiltu tai ne eivät olleet täydellisiä, eikä yksikään niistä sisällyttänyt kaikkia Muruganarin omia kommentteja ja selityksiä. Hyödynsimme Muruganarin omia proosaversioita jakeista, hänen muistiinpanojaan, lisäjakeita Anubhuti Venba -teoksesta, joka sisälsi selityksiä joillekin jakeille ja lisäsimme myös monia lainauksia muista Ramana-kirjoista, jotka täydensivät tai laajensivat opetuksia, jotka löytyivät alkuperäisistä jakeista.

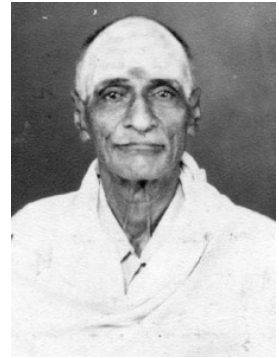
Venkatasubramanian, Robert ja minä käytimme neljä vuotta (2004-2008) tämän tekstin esittelyn kääntämiseen ja muokkaamiseen. Muutamat kiitolliset palvojat lahjoittivat rahaa painatuksen tukemiseen, mikä antoi meille mahdollisuuden julkaista 650-sivuisen kovakantisen kirjan, jota myydään Intiassa hintaan 150 Rs (2,50 dollaria).

Prof. K. Swaminathan

Haluan mainita ohimennen, että Muruganarin teokset näyttävät houkuttelevan suojelijoita. Olen jo maininnut Ramanapadanandan, joka kävi varainhankintamatkoilla kerätäkseen avustuksia, joiden avulla hän voisi jatkaa Muruganarin teoksen julkaisemista Bhagavanin elinaikanaan. Mainitsin myös, kuinka professori Swaminathan hankki avustuksen New Delhin keskushallitukselta, mikä antoi Ramana-keskukselle

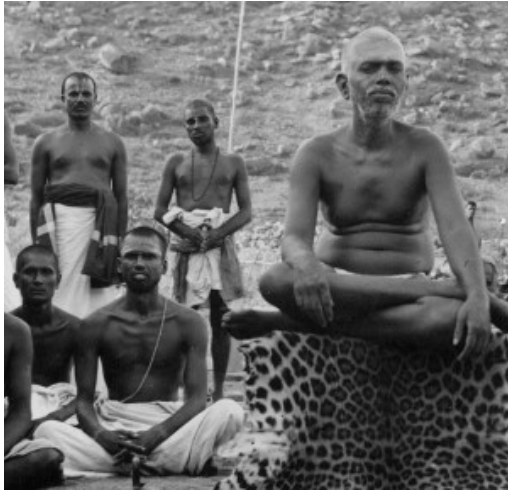
Ramanapadananda

mahdollisuuden julkaista 'Sri Ramana Jnana Bodhamin' yhdeksän nidettä 10 Rs: lla (16 senttiä Yhdysvalloissa) kopiota kohti. Viime vuonna minua lähestyi ryhmä Andhra Pradeshista, joka halusi julkaista telugunkielisen version 'Guru Vachaka Kovai' -käännöksestämme. He eivät halunneet edes veloittaa ihmisiä kirjasta. He antoivat kaikki kopiot palvojille ja Ramana-keskuksille.

Kun Muruganar tuli ensimmäisen kerran tapaamaan Bhagavana vuonna 1923, hän oli ensisijaisesti kiinnostunut löytämään Gurun, joka voisi vapauttaa hänet. Hän halusi myös samanlaisen guru - opetuslapsi suhteen, kuin Manikkavachagarin (tamililainen runoilija - pyhimys, joka asui yli tuhat vuotta sitten) ja Shivan välillä, joka ilmestyi henkilökohtaisesti hänen Gurunaan. Runo, jonka Muruganar sävelsi Arunachaleswararin temppelissä, kun hän oli matkalla tapaamaan Bhagavana ensimmäistä kertaa, vihjasi, että hän etsii tällaista suhdetta.

Muruganar (brahminin nauha rinnallaan) istumassa Bhagavanin jalkojen juurella 1920-luvun puolivälissä.

Toisella vierailullaan muutamaa viikkoa myöhemmin hän sävelsi oman runonsa, joka on mallinnettu Manikkavachagarin kuuluisimmista kirjoituksista ja esitteli sen Bhagavanille. Sillä oli jopa sama otsikko: Tiruvembavai.

Bhagavan aisti tämän Muruganarin sisäisen halun olla runoilija, joka paloi rakkaudesta Guruaan kohtaan ja joka sävelsi ekstaattisia säkeitä ylistääkseen häntä. Sadhu Om on kuvannut, kuinka Bhagavan antoi luvan jatkaa tätä intohimoaan:

”Hän [Muruganar] sävelsi eräänä päivänä Tiruvembavain, joka alkaa sanoilla ”Annamalai Ramanan”. Sri Bhagavan näki, että kyseisen laulun jakeet olivat täynnä monia yleviä piirteitä, jotka muistuttivat Manikkavachagarin Tiruvachakamia, Sri Bhagavan kysyi leikkisästi: 'Voitko laulaa kuten Manikkavachagar?' Vaikka Sri Muruganar otti nämä sanat jumalalliseksi käskyksi Gurulta, hän rukoili häntä, 'Missä on Manikkavachagarin jumalallinen kokemus todellisesta jnanasta [todellinen tieto], ja missä on ajnanan [tietämättömyyden] tila? Vain jos Bhagavan poistaa ajnanani armonsa kautta, minun on mahdollista laulaa kuten Manikkavachagar; pelkästään tämän egon lahjakkuuden avulla, miten on mahdollista laulaa hänen kaltaisensa lailla?’”

Huolestuneisuudestaan huolimatta Muruganar hyväksyi Bhagavanin toimeksiannon ja alkoi kirjoittamaan teosta 'Sri Ramana Sannidhi Murai', joka on mallinnettu Manikkavachagarin klassisesta hartaustekstistä. Oletan, että hän työskenteli sen parissa muiden projektien välillä, koska meni yhdeksän vuotta ennen kuin ensimmäinen painos julkaistiin vuonna 1933, ja silloinkin työ oli kaukana täydellisestä. Manikkavachagarin Tiruvachakamissa on alkuruno nimeltä 'Shiva Puranam', joka ylistää ja kiittää Shivaa kiivaasti. 'Sri Ramana Sannidhi Murain' ensimmäisessä painoksessa ei ollut vastaavaa esittelyä. Muruganar päätti, että sellainen tarvitaan kirjan seuraavaan painokseen. Hän alkoi säveltää runoa Bhagavanin läsnä ollessa, joka oli tiiviisti 'Siva Puranamin' mallin mukainen. Istuessaan vanhassa salissa Bhagavanin edessä hän onnistui kirjoittamaan hieman yli 200 riviä, ennen kuin päätti pitää tauon. Hän halusi jonkin aikaa miettiä, mitä seuraavaksi tekisi ja tarvitsi myös tauon ajatellakseen sopivaa otsikkoa. Hänen runoilunsa mallintanut runo oli nimeltään 'Shiva Puranam', koska se ylisti Shivaa. Koska Muruganar näki Bhagavanin Shivana ihmismuodossa, hän ajatteli voivansa käyttää alkuperäistä otsikkoa tähän uuteen teokseen. Hän leikki kuitenkin myös ajatuksella muuttaa se 'Ramana Puranamiksi'. 'Puranam' voidaan myös kääntää merkitsemään historiaa tai muinaista tarinaa.

Palattuaan saliin useita tunteja myöhemmin hän huomasi, että asia oli otettu pois hänen käsistään. Bhagavan oli ottanut käsikirjoituksensa ja kirjoittanut jokaisen sivun yläosaan "Ramana Puranam". Nimikysymys oli ratkaistu, mutta Bhagavan ei ollut jättänyt asiaa siihen. Kun Muruganar oli kävelemässä, Bhagavan oli ottanut kynänsä ja viimeistellyt työn, lisäämällä runoon yli 300 riviä. Vaikka tämä laaja panos onkin Bhagavanin pisin runonkappale, Bhagavanin rooli työn valmistumisessa ei ollut laajalti tiedossa, eikä hänen kirjoittamaansa osa koskaan esiintynyt hänen kirjassaan 'Collected Works'.

Kun työtä valmisteltiin julkaisemista varten, Bhagavanille annettiin raakakopio luettavaksi ja hyväksyttäväksi. Muruganar oli kirjoittanut alaviitteen, josta kävi ilmi, minkä osan hän oli säveltänyt ja mitkä rivit Bhagavan oli lisännyt.

Kun Bhagavan näki tämän muistiinpanon, hän kääntyi Muruganarin puoleen ja huomautti: "Olinko vastuussa vain niistä 300 rivistä?"

Sadhu Om ja Muruganar,
Muruganarin Ramanasramam huoneessa.

Muruganar tajusi, että kun hän istui Bhagavanin edessä salissa, Bhagavan oli kanavoinut jonkinlaista voimaa tai armoa hänen suuntaansa, joka mahdollisti hänen suorittaa runon ensimmäisen osan. Hän poisti alaviitteen.

Seuraavina vuosina Muruganar kieltäytyi kertomasta kenellekään rivit, jotka hän oli kirjoittanut ja mitkä Bhagavan. Jopa Sadhu Om, hänen kirjallinen toimeenpanijansa, ei voinut saada vastausta häneltä. Jos joskus kysyit häneltä tämän kysymyksen, hän kohautti olkapäitään sanoen: "Bhagavan kirjoitti kaiken".

Olen maininnut tämän tarinan yksityiskohtaisesti, koska Venkatasubramanian päätti, että meidän pitäisi julkaista tästä runosta englanninkielinen käännös. Kutsuimme Robert Butlerin liittymään meihin ja annoimme hänelle tehtävän kirjoittaa ensimmäinen luonnos. Olimme kaikki yhtä mieltä siitä, että vaikka Venkatasubramanianin filosofisen ja kirjallisen tarkkuuden kyvyt tekivät hänestä ihanteellisen henkilön tekemään alustavan työn tekstien, kuten 'Padamalai' ja 'Guru Vachaka Kovai', kanssa, tarvitsimme Robertsia lahjakkuutta hartaus runouteen tuodaksemme esiin 'Ramana Puranamin' koko loiston.

Robert Butler istumassa verannallani vuonna 2008.

Kuten tavallista, luonnoksia läheteltiin puolin ja toisin useita kertoja, kunnes olimme kaikki tyytyväisiä, että olimme tehneet oikeutta työlle.

Tyyliltään teos eroaa kaikesta muusta, jonka Bhagavan kirjoitti. Muruganar oli aloittanut mallintamalla ”Ramana Puranamia” samanlaisesta runosta, joka oli kirjoitettu yli tuhat vuotta aiemmin. Kun Bhagavan otti tehtävän haltuunsa, hän pysyi samalla hieman

arkaaisella tyylillä. Muruganar puhui Bhagavanille suoraan runon osassaan ylistäen ja kiittäen häntä. Kun Bhagavan otti sen haltuunsa, hän otti Muruganarin 'äänen' ja jatkoi Bhagavanin (itsensä) ylistämistä Muruganarin omaksumalla tavalla. Tästä on esimerkkinä osa (rivit 233–54), jonka Bhagavan kirjoitti. Hän ottaa Muruganarin roolin ja kiittää Bhagavana hänelle antamastaan armosta:

” Peitit itsesi minuun,
kuten seesaminsiemienöljy,
niin että läsnäoloasi minussa
ei voida selvästi erottaa.
Tuon verhon takia, joka tunnetaan tietämättömänä
totuus sydämessäni
oli verhottu kokonaan syvään pimeyteen ja tässä tilassa
mieli kääntyi jotenkin ulospäin.
Moninaisuuden voimalla
joka harhauttaa ja näyttää maailman
viitenä aistihavaintona,
mieleni, joka tuntee ne [objektiivisesti] ”tuona”,
hämmentyi,
ja pitämällä niitä [aistihavainnoina]
hyödyllisinä, etsinyt niitä.

Se etsiminen, kehittyminen haluksi,
tuli siemeneksi, joka synnytti
loputtoman syntymien ketjun,
tuoden tuon suuren ja pahan puun olemassaoloon
se on illuusio syntymästä [ja kuolemasta].

Unohduksessa minusta tuli lintu tuossa puussa,
mieleni sekoittui hyvistä ja pahoista teoista.
Katsellen ympärilläni kaikkiin suuntiin, hämmennyksessäni,
syön toistuvasti sen makeat ja katkerat hedelmät turhaan,
kokien uudestaan ja uudestaan
jatkuvaa kärsimystä ja nautintoa.

Tässä inhottavuudessa, jossa ei ollut jälkeä
selkeydestä mielessäni,
kuningas, joka on elämäni,
armonsä kautta, joka on totuus,
vapaana ilon ja vastenmielisyyden tunteista,
ilmestyi ainutlaatuisena tietäjänä
Arunain kaupungissa [Tiruvannamalai]
pelastaen minut kuolemalta,
arvoton, kun olin
ja myötätuntoisen katseensa kautta
hän paljasti minulle pyhät lootuksen jalkansa,
valaen minua runsaalla, päättymättömällä tulvalla
oleminen-tietoisuuden ambrosia,
niin, että mieleni hiljeni."

Alkuperäinen 'Siva Puranam' oli ylistyksen ja kiitollisuuden hurmio. Muruganar seurasi tätä mallia 'Ramana Puranamin' alkuvaiheessa. Kun Bhagavan otti tehtävän haltuunsa, hän otti itselleen vapauden jakaa se aihekohtaisesti sisällyttämällä opetuslausuntoja. Esimerkkinä tässä (rivit 343-50) hän saa Muruganarin selittämään, kuinka 'minä olen ruumis' -idea peittää Itsen todellisen tietoisuuden:

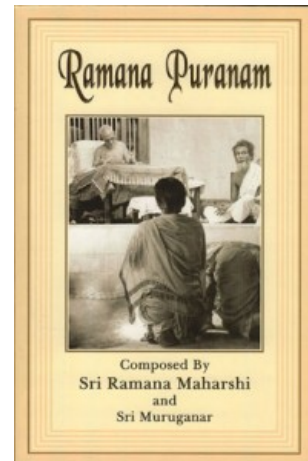
" Varallisuus, todellinen, joka syttyy
Itsen säteilevänä valona,
on ego hämärtämä ja himmennyt,
ajatus "minä olen ruumis",
joka häiritsee ja kiusaa 'jivoja' (sieluja)
esteen läpi,

jonka kautta he eivät pysty
tydyttämään rajoittamattomia ja liiallisia halujaan,
täyttäen heidät siten köyhyydellä,
joka on sen perusta ja arvoton tietämättömyys.

Mutta sinä, olemassaoloni lähde,
loistat sydämessäni
kuin täydellinen aarrevarasto
joka on kolmen ensisijaisen kokonaisuuden tuolla puolen,
niin että minä, sinun palvojasi,
nousen loistavana ja innostuneena,
täysin vapaa siitä häpeällisyydestä."

On syytä mainita, että Bhagavan oli täysin tyytyväinen Muruganariin väittäen, että hän oli toteuttanut Itsen Bhagavanin armon kautta. Vaikka Bhagavan ei koskaan hyväksynyt tätä julkisesti, hän kirjoitti mielellään jakeita, teeskentellen olevansa Muruganar, joissa hän totesi melko yksiselitteisesti, että näin oli tapahtunut. Hän oli myös iloinen siitä, että nämä jakeet luettiin julkisesti salissa, jossa hän oleskeli. Kun 'Sri Ramana Sannidhi Murai' julkaistiin ensimmäisen kerran, Bhagavan järjesti tekstin yhteiset lukemiset hänen läsnäollessaan. Palvojat lukisivat vuorotellen Muruganarin kirjoittamat jakeet, joista monet ilmaisivat kiitollisuutta Sri Ramanalle vapautuksen toteuttamisesta. Bhagavan osallistui lukemiseen tehden selväksi, että hän kannatti runoissa esitettyjä mielipiteitä.

Ramana Puranam

Mainitsin aiemmin, että Robert Butler oli kääntänyt itsenäisesti toisen kirjan (Sri Guru Ramana Prasadam) Muruganarin hartausrunoista. En ollut mukana tässä projektissa muuten, kuin järjestämässä sen painamisen Pondicherryssä. Seuraavissa jakeissa, jotka ovat otettu tästä teoksesta, Muruganar ylistää hehkuvasti Bhagavanin voimakasta 'katsetta', joka sai aikaan hänen vapautuksensa:

50

Ainutlaatuisen Mestarin katse paljasti ikuisesti loistavan olemassaolon, sydämessäni olevan Itsen luonnon omana kokemuksena, joten heräsin tietoiseksi, joka on paljon laajempi kuin normaali valvetila, jnanan, jossa mielen jaetun tietoisuuden aiheuttama harhaluulo tuhoutuu kokonaan.

51

Kun henkisen orjuuden pimeä vankila mureni ja katosi, minusta tuli hänen palvelijansa ja löysin iloisen elämän hänen ambrosiaallisen armonsa avoimella taivaalla. Solmu, joka lukitsi tietoisuuteni fyysiseen kehoon, jakautui Mestariini katseen kirkkaalla miekalla, eikä sitä enää ollut.

52

Kun korkein Herra, jakoi erehtymättömän katseensa jnanan nuolensa, hän avasi kehoni ja tietoisuuteni välisen solmun ja mieleni, joka muuttui hänen armonsa taivaalliseksi kaltaiseksi, tuli selväksi ja säteileväksi, ja peittävä maallisen orjuuden katkeruus katosi, ja totuus, jonka näin, oli oma Itseni.

53

Jakaen tietoisuuden ja hämmentyneen vaeltavan mielen, guru Ramanan armoa antava katse toteutui minussa sen laajentumisena, harvinaisena 'maunana' (hiljaisuutena), niin että syntymän tuoma suru, joka johtuu itsensä unohtamisesta, poistettiin kokonaan.

54

Vaientamalla ja ottamalla minut hallintaansa, hän veti tietoisuuteni itseensä armonsa vastustamattomalla magneetilla. Maunan syvyydestä, hänen armollinen katseensa halkaisi egon tuhoisan himon solmun hetkessä. Kuinka suuri onkaan hänen lävistävän katseensa voima!

55

Eksyneenä syntymän ja kuoleman hedelmättömään kiertokulkuun, antauduin Mestarini edessä ja sydämeni tuli selkeäksi ja rauhalliseksi hänen armollisen katseensa avulla. Sitten, kirkkaan henkisen harjoituksen avulla, jossa pidin hänen pyhiä jalkojaan todellisena polkuna, yhdistyin Todellisen luonteeseen niin, että tuhoisa virheeni [todellisen luonteeni unohtaminen] oli poissa.

56

Unohduksen [pramada] kautta, joka syntyi virheen takia, kun en tiennyt tutkia, mikä oli oikeasti todellista, sain iloa fyysisen ruumiin harhakuvitelmasta. Mutta Herra yhdisti armonsa katseen kautta tietoisuuteeni ja sai minut sopusointuun todellisen olemassaolon, avoimen taivaan [Itsen] täyteen kanssa.

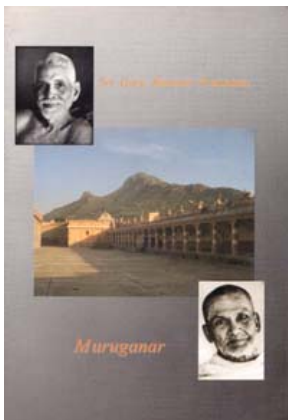
57

Herran armoa suovan katseen kautta, johon olen täysin kelvoton, maailman illuusion ihmeellinen ja ihana taika katosi ja kun sekä orjuus että vapautuminen haihtuivat kuin päiväuni, sulauduin Itsen tilaan, mikä on oma säteilevä luontoni.

Olin oppinut moukka. Puutteellinen mieleni ei tiennyt mitään, ennen kuin saavuin hänen luokseen, jonka katse täytti sydämeni tietoisuuden valolla. Oleskellen siinä armollisessa rauhan tilassa, jonka luonne on 'mauna' (hiljaisuus), joka on niin vaikea saada ja tuntea, liityin todellisuuden tiedon kuolemattomaan tilaan.

Shiva Ramana, jonka armollinen muoto on puhtainta kultaa, tuli, ja veti minun pahan itseni hänen luokseen ja teki minusta hänen palvelijansa. Hänen katseensa alla, todellinen tietoisuus on ilmennyt jumalallisena rakkautena hänen luonteensa kirkkaan ja puhtaan todellisuuden kautta, jonka muoto on korkein autuus.

Sri Guru Ramana Prasadam

Venkatasubramanian ja minä olimme alun perin suunnitelleet julkaisevamme itse version 'Ramana Puranamista', mutta kun Sundaram, Sri Ramanasramamin presidentti kysyi, voisiko hän julkaista sen, annoimme hänelle lopullisen version, jonka hän sitten painoi asramin julkaisuna. Kun mainitsin hänelle, että Robert oli painattanut yksityisesti hänen käännöksensä 'Sri Ramana Guru Prasadamista', hän tarjoutui välittömästi ostamaan koko painoksen ja myymään sitä asramin kirjakaupassa.

'Sri Ramana Sannidhi Murai', teos, jonka alkuruno on 'Ramana Puranam', ei ole koskaan käännetty kokonaan englanniksi. Professori K.Swaminathan käänsi noin puolet siitä Sri Ramanasramamin julkaisemassa kokoelmassa (Homage to the Presence). Venkatasubramanian, Robert ja minä olemme kääntäneet kaksi ylimääräistä runoa, 'Tirukannokkamin' ja 'Upadesa Tiruvahavalin', mutta loppuosa teoksesta on edelleen olemassa vain tamilinkielellä.

Noin kymmenen viimeisen vuoden aikana, Venkatasubramanian, Robert ja minä olemme tehneet yhteistyötä muissa pienemmissä käännösprojekteissa, enimmäkseen pitkiä artikkeleita tamilipyhimyksistä, joista Bhagavan puhui ilmeisellä suostumuksella. Jos Bhagavan oli lainannut rivejä heidän runoistaan, palasimme takaisin alkuperäisiin tamilinkielisiin teksteihin ja teimme uusia käännöksiä, yleensä koko runosta.

Eräs erityinen pyhimys ja Guru, Sorupananda, herättivät huomiomme lähinnä siksi, että Bhagavan oli sisällyttänyt hänen ainoan tunnetun teoksensa - 'Sorupa Saramin' - kuuden luettavan kirjan luetteloon, jonka hän antoi Annamalai Swamille 1930-luvulla.

Tätä teosta ei ollut koskaan käännetty englanniksi ja jopa tamilinkielinen teksti oli ollut loppunut painoksista monien vuosien ajan.

Päätimme julkaista kaksikielisen version (tamili ja englanti), joka toisi alkuperäisen tamilinkielisen tekstin takaisin painatukseen ja antaisi englanninkielisille lukijoille mahdollisuuden ymmärtää, miksi Bhagavan oli pitänyt sitä niin merkittävänä teoksena.

Bhagavanilla oli toinen syy pitää Sorupanandasta. Tarinassa, jonka hän kertoi useaan otteeseen, Sorupananda hiljensi epäilevien ja skeptisten kävijöiden mielet yksinkertaisesti olemalla hiljaa ja pysymällä Itsessä. Tässä on versio, jonka hän kertoi 'Day by Day with Bhagavan' kirjassa 21. marraskuuta 1945:

" Tattuvaraya [Sorupanandan pääopetuslapsi] sävelsi bharanin [eräänlaisen runollisen sävellyksen tamiliksi] Guru Sorupanandansa kunniaksi ja kutsui koolle oppineet panditit kuulemaan teoksen ja arvioimaan sen arvon. Panditit esittivät vastaväitteen, jonka mukaan bharani koostettiin vain niiden suurten sankarien kunniaksi, jotka kykenevät tappamaan tuhat norsua ja että sitä ei ollut tarkoitus tehdä askeettien kunniaksi. Tämän jälkeen kirjoittaja sanoi: "Mennään kaikki minun Guruni luokse, ja tämä asia ratkaistaan siellä". He menivät Gurun luo ja, kun kaikki olivat istuutuneet, kirjailija kertoi Gurulle heidän tulemisensa tarkoituksen. Guru istui hiljaa ja kaikki muutkin pysyivät 'maunassa' (hiljaisuudessa). Koko päivä kului, tuli yö ja vielä muutama päivä ja yö ja kaikki istuivat edelleen siellä hiljaa, kenellekään heistä ei tullut ajatuksia mieleen, eikä kukaan ihmetellyt tai kysynyt miksi he olivat tulleet sinne. Kolmen tai neljän vastaavanlaisen päivän jälkeen Guru liikutti hieman mieltään ja sen jälkeen paikalle kokoontuneet jatkoivat ajatustoimintaansa. Sitten he julistivat: "Tuhannen norsun valloittaminen ei ole mitään tämän Gurun voiman rinnalla valloittaa egojemme kiivaat norsut. Joten hän ansaitsee varmasti bharanin kunniakseen! "

Sorupananda ilmaisi kokemuksensa Itsestä 'Sorupa Saramin' jakeissa. Muotona on lyhyt kysymys- ja vastausmuoto, jota seuraa vastauksen tarkentaminen. Tässä on ote (jakeet 14-19), joka antaa esimakua Sorupanandan vastausten tyylikkäästä Advaitalaisesta puhtaudesta. Ei ole vaikea nähdä ja ymmärtää, miksi Bhagavan arvosti näitä jakeita tarpeeksi paljon, laittaakseen ne Annamalai Swamin lukulistaan:

Kysymys: Mitä hyötyä tästä [Itsen] kokemuksesta on?

Vastaus: Siitä on tulossa vapautuksen valtakunnan hallitsija.

Sain korkeimman herruuden, jota ei koskaan menetetä. Poltin vastakohtat - onnen ja kurjuuden. Luovuin ruumiillisuuden elämästä, joka piinasi mieltä. Astuin sisään ja miehitin vapautuksen talon.

Kysymys: Minkä näytelmän tämä kuningas todistaa lesiintymislavallaan?

Vastaus: Hän näkee kolmen avasthan tanssin [valvetilan, unen näkemisen ja syvän unen].

Valvetilassa todistan viiden toimintaelimen ja viiden aistielimen tanssia. Unessa todistan mielen tanssin. Ajatuksettomassa unessa aion tanssia esineettömän tyhjyyden tanssin. Pysyn kuitenkin [aina] korotettuna olemuksena [Itsenä].

Kysymys: Missä tämä kokemus oli, kun olit [aiemmin] pitänyt onnea ja kurjuutta "minänä"?

Vastaus: Myös tuolloin pysyin Itsenä. En ollut mikään muu.

Kuka oli se, joka pysyi ikään kuin [egona] "minänä"? Jos näen hänet, en salli hänen omaksua ruumiin muotoa. Ainoa "minä", jonka muoto on tietoisuus, on todellinen "minä". Kaikki muut "minät" sitoutuvat muotoon ja käyvät läpi syntymän ja kuoleman.

Kysymys: Itse on muuttumaton. Eikö se sido Itseä, jos se osallistuu toimintaan?

Vastaus: Koska Itse pysyy todistajana, kuten aurinko, se ei sido sitä.

Vaikka kantaisin perheen taakkoja ja kannustan heitä seuraamaan minua kuin varjo, tai vaikka pilvi, jota kutsutaan 'mayan hunnuksi, olen epäilemättä tiedon aurinko, itse loistava kuin puhdas valo ja pysyvä kuin todistaja [maailmasta].

Kysymys: Mutta jnani ei pysy liikkumattomana kuin aurinko.

Vastaus: Hän pysyy myös toimettomana.

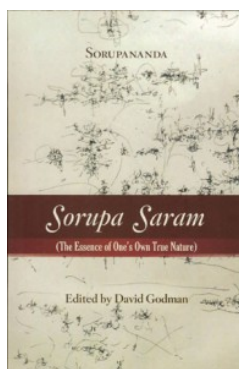
Mitä tahansa tulee, mitä toimintoja suoritetaankin, mistä tahansa minusta voi ilahduttaa, olen vain puhdas tietoisuus, pysyn syrjäisenä ja tietoisena, olematta niistä mitään.

Kysymys: Kaikki asiat liikkuvat, koska Itse saa ne liikkumaan. Liittykö siis Itseen orjuutta?

Vastaus: Kuten köysi, joka saa ylimmän osansa pyörimään, sitä ei ole sidottu.

Samalla tavalla kuin tappi saadaan pyörimään köyden avulla, toiveet ovat hedelmällisiä läsnä ollessani. Mutta kuten köysi, jota käytetään pyörittämään yläosaa, en aio sulautua niiden kanssa. Olen erottanut itseni niiden yhteydestä. Minusta tuli oma itseni. Orjuuteni on todellakin mennyt."

Sorupa Saram

Sorupanandan ja hänen pääopetuslapsensa Tattuvarayan välisellä suhteella oli useita yhtäläisyyksiä Bhagavanin ja Muruganarin välillä. Molemmissa tapauksissa pääosin hiljainen ja voimakas Guru toi esiin kypsän opetuslapsen, joka jatkoi kirjoittamalla tuhansia jakeita, jotka joko ylistivät Gurua, tallensivat hänen opetuksensa tai ilmaisivat jonkin osan kokemuksestaan Itsestä.

Saatuamme 'Sorupa Saramin' valmiiksi, Venkatasubramaniania, Robert ja minä käännsimme myös muutaman tuhannesta jakeesta, jotka on annettu Tattuvarayalle. Nämä julkaistiin verkossa ja Mountain Path -lehdessä.

Yksi toinen, ei-niin tunnettu Tamili-pyhimys on ollut tutkimus- ja käännöstoimintamme kohteena viime vuosina. Hänen nimensä on Guhai Namasivaya ja hän asui Arunachalassa noin neljä sata vuotta sitten.

Hänen elämästään perinteinen tarina kertoo, että hän tuli Tiruvannamalaihin Sri Sailamista Andhra Pradeshista. Matkallaan Arunachalaan häntä seurasi Virupaksha Devar, mies, joka antoi nimensä Virupakshan luolalle. Molemmat olivat saman Gurun palvojia ja molemmat saivat luvan muuttaa Sri Sailamista Tiruvannamalaihin. Virupaksha Devarista tiedetään hyvin vähän, mutta Guhai Namasivayalla on monia tarinoita, jotka liittyvät häneen ja lisäksi hän on kirjoittanut huomattavan määrän säkeitä Arunachalan ylistämiseksi. Hän on Bhagavanin lisäksi ainoa tuntemani pyhä, joka väitti vapautuneensa Arunachalan voimasta ja joka kirjoitti myöhemmin jakeita kiitokseksi vuorelle kiittäen sitä roolista, joka sillä oli hänen itseoivalluksessaan.

Mantapam liitettyä Guhai Namasivayan samadhi luolaan.

Bhagavan itse viipyi Guhai Namasivaya -temppelissä, Arunachalan alarinteillä lyhyen ajanjakson noin vuonna 1901. Siellä Sivaprakasam Pillai tapasi hänet ensimmäisen kerran ja kirjoitti vastaukset, jotka julkaistiin myöhemmin nimellä 'Who am I ?, Kuka minä olen?' Kun Bhagavan muutti ylöspäin mäellä Virupaksha luolaan, Guhai Namasivayan samadhi-temppelin vieressä olevan mantapamin asutti Keerai Patti, vanha nainen, joka tarjoili ruokaa Bhagavanille viime vuosisadan ensimmäisellä vuosikymmenellä. Yleisesti uskotaan, että Keerai Patti oli Lakshmi lehmän edellinen inkarnaatio, joka saavutti vapautumisen Ramanasramamissa vuonna 1948.

Kävin Guhai Namasivaya -temppelissä monta kertaa 1980-luvulla. Minusta se oli poikkeuksellisen rauhallinen ja voimallinen paikka, vaikka Tiruvannamalai -kaupungin katumelu kantautui mäelle. Uteliaana paikkaa kohtaan, jolla oli ollut niin pitkän ajan vaikutus minuun, tein vähän tutkimustyötä ja huomasin, että Guhai Namasivayalla oli 136 julkaistua jakeita, jotka kertoivat hänen kokemuksestaan Arunachalasta ja elämästään kukkulalla.

Joskus 1980-luvulla V. Ganesan, joka oli muokkaamassa 'Mountain Path'-lehteä, pyysi minua etsimään asramin arkistoista tekstiä, joka kertoi Tirhuzhin, kaupungin, jossa Bhagavan syntyi, mytologiset tarinat. Kun etsin sitä, huomasin vanhan käsinkirjoitetun muistikirjan, jonka kanteen oli kirjoitettu tamilinkielisillä kirjaimilla "Guhai Namasivaya". Mietin, mikä se voisi olla, avasin sen ja löysin satoja tamilinkielisiä venba-jakeita, jotka kaikki kuuluivat Guhai Namasivajalle. Otin muistikirjani mukaani asramiin tallentamaan lisätietoja. Ensin huomasin, että muistikirjan käsiala oli Bhagavanin. Tämä herätti vielä enemmän uteliaisuuteni.

Tulin siihen tulokseen, että Bhagavan oli kopioinut nämä jakeet muistikirjaansa, kun hän viipyi kukkulalla noin vuonna 1901. Tuolloin Guhain Namasivayan temppelin omistajan hallussa oli vielä käsikirjoituksia palmunlehdillä. Ne katosivat 1970-luvun lopulla, kun joku, joka oli luvannut julkaista ne, vei ne pois eikä häntä nähty enää.

Siksi oli varsin todennäköistä, että Bhagavanin muistikirja oli ainoa paikka maailmassa, jossa suurin osa Guhai Namasivajan jakeista oli vielä tallennettuna.

Tuolloin en voinut tehdä paljoa heidän kanssaan. Robert oli kadonnut Englantiin, enkä ollut vielä tehnyt yhteistyötä Venkatasubramanianin kanssa, vaikka hän oli auttanut minua muutamassa pienessä käännöstyössä. Panin kirjan sivuun ja päätin, että joskus tulevaisuudessa, kun minulla on enemmän aikaa ja parempia resursseja, palaan siihen.

Kun lähdin Lucknowiin vuoden 1993 alussa, ajattelin palata muutaman viikon kuluttua. Kun kävi selväksi, että asun siellä pitkään, annoin Ramanasramam huoneeni avaimen ystävälle ja pyysin häntä tyhjentämään huoneen ja laittamaan kaiken varastoon. Minulla oli tavaratila täynnä kirjoja ja käsikirjoituksia, jotka olin lainannut asramin kirjastosta ja arkistoista. Pyysin ystävääni palauttamaan kaikki kirjat ja paperit, koska en tiennyt milloin palaan. Kesti kolme vuotta palata. Kun lopulta palasin, avasin tavaratilan, jossa oli kaikki käsikirjoitukset ja paperit. Se oli täysin tyhjä lukuun ottamatta Guhai Namasivayan käsikirjoitusta. Pidin tätä vihjeenä siitä, että minun pitäisi ryhtyä työskentelemään sen kanssa ja ponnistelemaan jonkin verran saadakseni sen julkaistua.

Ramaswami Pillai

Ramaswami Pillai kertoi minulle tarinan monta vuotta sitten. Hän kysyi kerran Bhagavanilta: "Kuinka voin tietää, onko tietyn toimintatavan valitseminen jotain, mitä minun pitäisi tehdä, vai viekö se vain minun huomioni tärkeämmistä asioista?"

Tamililainen traditio on, että kohtalo on kuorma, jota kannetaan päänsä päällä.

Bhagavan vastasi: "Heitä se pois pääsi päältä irti kolme kertaa ja jos se hyppää takaisin kolme kertaa, sinun on tehtävä se."

Nähdessäni tämän käsikirjoituksen, jota olin yrittänyt palauttaa vuosia aiemmin, olevan edelleen tavaratilassani, tuntui olevan esimerkki Bhagavanin tarinasta. Olin pyytänyt käsikirjoituksen palauttamista, mutta siellä se oli edelleen tavaratilassa ja vaati huomiota. Projektin oli hypännyt takaisin päni päälle.

Näytin käsikirjoituksen Venkatasubramanianille, joka kopioi sen ja muokkasi säkeitä tamilinkielelle julkaisua varten. Sri Ramanasramam suostui painamaan säkeet niiden teeman (Arunachala) ja Bhagavanin yhteyden vuoksi, missä ne olivat kirjoitettu.

Siihen aikaan, kun viimeistelimme Guru Vachaka Kovaita', Venkatasubramanian, Robert ja minä, päätimme, että on vihdoinkin aika tuoda esille englanninkielinen käännös kaikista näistä jakeista, jotka Bhagavan oli vaivautunut tallentamaan ja säilyttämään yli sata vuotta aikaisemmin.

Kirjoittaessani tätä (heinäkuu 2014) jakeet on käännetty ja pitkä elämäkerrallinen johdanto, joka sisältää kaikki tunnetut yksityiskohdat Guhai Namasivajan elämästä, on saatu päätökseen. Kirjaa ei ole vielä julkaistu, koska kirjoitan edelleen muistiinpanoja ja selityksiä jakeille, jotka sisältävät hämäriä uskonnollisia ja kulttuurisia viitteitä.

Guhai Namasivayalla oli kuuluisa opetuslapsi Guru Namasivaya, joka asui hänen kanssaan Arunachalassa, ennen kuin hänen gurunsa lähetti hänet Chidambaramiin tekemään merkittäviä kunnostustöitä siellä sijaitsevassa temppelissä. Koska hänen opetuslapsellaan, Guru Namasivayalla, on oma viihdyttävä hagiografia ja koska hän on kirjoittanut myös liikuttavia jakeita Arunachalasta, sisällytämme kirjaan osan, joka sisältää materiaalin, jonka olemme onnistuneet saamaan häneltä selville, mukana kuuluisin runo, 'Annamalai Venba', joka on laulu Arunachalan suuruudesta.

Tässä on muutama esimerkki jakeista (22, 26, 31, 33, 39, 99) 'Annamalai Venbasta', joka kirjoitettiin todennäköisesti 1500-luvulla. "Annamalai" on tamilinkielinen nimi Arunachalalle. Se tarkoittaa "saavuttamatonta tai lähestymätöntä vuorta", viittausta vuoren tärkeimpään myyttiin. Osoittaakseen ylivoimansa Brahmaan ja Vishnuun nähden Shiva ilmeni valopylväänä ja pyysi kahta muuta jumalaa yrittämään löytää joko ylä- tai alaosa. Molemmat jumalat epäonnistuivat yrityksissään. Shiva tiivisti pylvään myöhemmin Arunachalan vuoreksi, jotta palvojilla ja jumalilla olisi vähemmän häikäisevä muoto hänen palvomisekseen.

Vuori, joka ajaa pois hengellisen tietämättömyyden pimeyden.

Vuori, joka ilmoittaa palvojille, mikä on väärää.

Vuori täydellisen jnanan muodossa.

Vuori, joka tuli luokseni, minä, pelkkä koira,

Isänä, äitinä ja Sadguruna:

Annamalai.

Taivaallinen vuori, joka ilmaantuu maailmaan

Kuten minun Guruni Om Namasivaya,

Asuu tämän bhaktan sydämessä.

Vuori, joka pyyhkii pois entisten tekojen hedelmät.

Vuori, joka poistaa kaikki kärsimykset

Pitkästä peräkkäisistä syntymistä, liian monta, joista kertoa:

Annamalai.

Vuori, joka on ihastuttavan makeaa hunajaa

Puhtaasta Shiva-jnanasta

Mikä vaimentaa nälän tuskaa.

Vuori, joka ikuisesti antaa armollisen visionsa palvojille,

Varoittamalla hämäristä harhojen aalloista:

Annamalai.

Majesteettinen vuori, joka Gurunani
Piti minusta kiinni,
Estäen minua vaeltamasta jatkuvasti lisääntyvien syntymien kautta,
Laittamalla käteeni makeaa, aitoa tietoa,
Ja yhdistämällä hänen kaksi jalkaansa pääni päälle:
Annamalai.

Vuori, joka antaa periksi palvojille, jotka laulavat Hänen ylistystään
Kaikesta mitä he haluavat,
Tärkein asia on vapautuminen.
Vuori verhottu kestävään kirkkauteen.
Mountain, joka Sadguruna hallitsi minua,
Paha kurja minä olen:
Annamalai.

Vuori, joka antaa kuolemattoman vapautuksen.
Vuori, joka tekee tuhoa palvojiensa tähden
Tekojen tuhoutumaton jäännös lohduttaa niitä,
Päätös siitä, että monipuolisten syntymien läpipääsemätön valtameri
On vastedes liikkumaton:
Annamalai.

Viimeisessä jakeessa mainittu ”rikkoutumaton jäännös” on viittaus sanchita-karmaan, karman jäännökseen, joka on jäljellä kaikista aiemmista elämistä.

Ja se vie minut päivitykseni loppuun. Minulla on valmisteilla useita muita projekteja, mutta yksikään ei ole riittävän valmis tullakseen sisällytyksi julkaistujen tai pian julkaistavien kirjojen tiliin. Ehkä jonain päivänä tulee toinen päivitys.